

Scrisori către tineri

Henk L. Heijkoop

G.B.V.

© 1991 by GUTE BOTSCHAFT VERLAG (GBV)

P.O.B. 80 D 6340 Dillenburg 2 Germany

Cuvînt introductiv

„Aduceți-vă aminte de conducătorii voștri care v-au vestit Cuvîntul lui Dumnezeu; și privind de aproape sfîrșitul viețuirii lor, urmați-le credința" (Evrei 13.7).

Autorul cărții „Scrisori către tineri", fratele Henk L. Heijkoop, s-a născut înaintea primului război mondial, fiind cel de-al zecelea copil al unei familii modeste de țărani olandezi. Părinții au fost creștini cu frică de Dumnezeu, educîndu-și copiii în teama de Domnul și musturarea Lui. Ca tînăr ajuns la maturitate, fratele Heijkoop a primit credința vie în Domnul Isus ca Mîntuitorul său personal și a găsit pacea cu Dumnezeu. Deja în anii tinereții, în timp ce urma studiile comerciale, el a început, cu multă energie, să cerceteze temeinic Sfînta Scriptură, ca studiu individual. Odată ne-a povestit: „Pentru a nu adormi noaptea, luam cîteodată două găleți cu apă și-mi băgam picioarele în ele. Astfel puteam citi mai departe". În acest mod, el a învățat de asemenea germana, engleza și greaca veche. Domnul a răsplătit din plin osteneala sa, prin aceea că i-a dăruit o cunoaștere profundă a Cuvîntului lui Dumnezeu. Aceasta se primește în genunchi", obișnuia fratele Heijkoop să spună, cînd vroia să ne prevină pe noi, mai tineri, că Scriptura ar trebui cercetată cu multă rugăciune.

Cu darul său propriu de a prezenta Sfintele Scripturi, el a început de timpuriu să slujească fraților din Olanda și apoi și celor din Germania.

Cînd în 1937 adunările din Germania au fost interzise și numai în mod secret mai puteau să se întrunească, el a căutat aceste grupuri secrete de frați și le-a întărit. La aceasta s-a adăugat o prietenie frățească deosebit de apropiată cu bunicul meu. Ca și el, și fratele Heijkoop a fost urmărit de poliția secretă (Gestapo) și arestat după ocuparea Olandei de către Germania.

Fratele H. L. Heijkoop a acordat adăpost și ajutor personal evreilor urmăriți și a fost condamnat astfel la mai mulți ani de arest într-un lagăr de concentrare, unde, mai tîrziu, ar fi trebuit să fie executat. Dumnezeu a făcut însă astfel ca fratele Heijkoop să fie eliberat pe neașteptate, spre marea sa uimire. După război a aflat că un ofițer de la SS, necunoscut lui, a ordonat eliberarea sa, pentru care el însuși a fost executat cînd s-a descoperit aceasta.

Evreii salvați de fratele H. L. Heijkoop și-au redeschis fabricile după război și, ca semn de mulțumire, i-au dat o parte din cîștig, pe care el l-a investit în afaceri proprii, ce au fost binecuvîntate de Domnul. Fratele Heijkoop, care și-a păstrat întotdeauna un stil personal de viață

foarte modest, a considerat aceste mijloace financiare ca fiindu-i încredințate de Domnul și le-a folosit în mod exclusiv pentru lucrarea Sa.

De-a lungul anilor, milioane de Biblii și cărți creștine au fost răspândite gratuit cu ajutorul său în aproape toate regiunile misionare din lume.

„Scrisori către tineri” a găsit mulți cititori interesați în limbile următoare: engleză, germană, rusă, cehă, spaniolă, portugheză, franceză, serbo-croată, hindusă și telugă (India).

Mulțumim Domnului că această carte stă acum la dispoziție și pentru cititorul român. Fratele Heijkoop a vizitat în 1984 pe frații din București și din Transilvania și de-atunci s-a rugat mult pentru România și pentru poporul lui Dumnezeu de-acolo.

Colaboratorii de la Gute Botschaft Verlag (GBV) (Editura „Vestea Bună”) doresc cu plăcere să trimită ediția românească a cărții „Scrisori către tineri” în toate părțile României și în Republica Moldovenească, cu rugămintea către Domnul, ca El s-o binecuvânteze și prin aceasta El Însuși să fie preamărit.

Dillenburg-Frohnhausen, mai 1991

E. E. B.

Prefață la ediția în limba română

„Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Hristos, pînă vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței depline a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, aruncați și duși înapoi și încolo de orice vînt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în uneltirea rătăcirii; ci spunînd adevărul în dragoste, să creștem în toate pînă la Cel care este Capul, Hristos" (citește în Efeseni 4. 11-15).

Cartea „Scrisori pentru tineri” este un veritabil ghid pentru fiecare creștin adevărat. Ea nu a fost scrisă numai pentru tineri ca vîrstă, ci și pentru tineri în credință. Scopul acestei scrieri este ca fiecare credincios să afle calea maturizării în credință, să ajungă bine întemeiat pe Stînca veacurilor, care este Domnul Isus Hristos. În modul acesta toate vînturile de învățătură ale oamenilor, prin șiretenia celui Rău, nu-l vor mai putea clinti pe creștin. Un astfel de credincios a primit din caracterul neclintit al Stîncii.

Lucrarea aceasta ne conduce ascendent din treaptă în treaptă, de la necesitatea pocăinței pînă la înălțimea mărturiei pentru slava lui Dumnezeu.

Toți care doresc să aprofundeze cercetările asupra acestor adevăruri și au întrebări, ne pot scrie la adresa editurii „Gute Botschaft Verlag” (Editura „Vestea Bună”) (G.B.V.).

Dorim ca Dumnezeu să-i binecuvînteze pe toți cititorii!

P. St.

Trebuie omul să se pocăiască ?

Dragă prietene,

Această temă pusă de tine în discuție este bine venită și de aceea vreau să mă refer la ea în această scrisoare și să-ți răspund la întrebare.

Mi-ai scris că în diferite discuții personale sau la adunare se spune că trebuie să te pocăiești, dar tu nu simți această nevoie. Tu te ocupi numai de problemele tale; ai un domiciliu bun și cei mai buni prieteni; sperî în curînd să ai un loc de muncă bun și apoi să vezi ce se va alege de această lume. Tu ești mulțumit cu starea ta și gîndești că aceste îndemnuri de a te pocăi sînt inutile.

Pot să te înțeleg foarte bine. Există oameni care tot timpul se preocupă de alții să le dea sfaturi bune sau să le spună că toate sînt rele. Să ascuți tot timpul astfel de cuvinte nu este nici o plăcere.

Un lucru este foarte important: au ei dreptate sau nu au? Trebuie să te pocăiești sau nu este necesar? Dacă ar fi vorba de un lucru mărunț, atunci l-ai putea trece cu vederea, dar fiindcă este vorba de **veșnicie** trebuie neapărat să-ți culegi informațiile necesare.

Vreau să te întreb: te-ai gîndit vreodată la veșnicie? Sînt de acord cu tine că nu o putem cuprinde în imensitatea ei, pînă nu vom fi acolo. Dar este de folos să ne facem timp pentru a pătrunde în tainele ei din punct de vedere biblic.

Am citit odată o legendă despre un tînăr foarte inteligent pe care regele țării a vrut să-l pună la încercare. Regele l-a întrebat: „Cît durează veșnicia?”

Tînărul a răspuns: „O! rege, într-o țară îndepărtată există un munte foarte înalt, al cărui vîrf trece cu mult peste nori. Acest munte este din oțel. O dată la o sută de ani vine o păsărică și își șterge ciocul de el. Dacă pe această cale muntele este îndepărtat de nu se mai vede nimic din el, atunci a trecut o secundă din veșnicie.”

Nu ne dă acest răspuns oare o idee despre infinitatea veșniciei? Dar ea este mult mai mare, căci ui veșnicie nu sînt secunde. Acolo o mie de ani sînt ca o zi, iar o zi ca o mie de ani (2 Petru 3.8). Veșnicia nu are sfîrșit și de aceea nici nu există unitate de măsură pentru a fi măsurată.

Și totuși această legendă ne arată ceva din raportul dintre viața noastră de pe pămînt și veșnicie în viitor. Ce sînt 10, 50, 80 sau chiar 100 de ani față de veșnicie? Nu este oare important să știm **unde** și **cum** vom petrece veșnicia?

Iarăși mă gîndesc la o istorioară. Știi că în Evul Mediu cei mai mulți prinți aveau cîte un bufon. Acești bufoni erau oameni care prin costumația lor erau comici și prin glumele lor sau prin cuvintele lor proaste trebuiau să înveselească pe stăpînii lor.

Odată un prinț a dăruit bufonului său o căciuliță cu clopoței și un sceptru ca semn al demnității, cu condiția de a da aceste lucruri unuia care face o prostie mai mare decît el. După puțin timp prințul s-a îmbolnăvit rău de tot. Bufonul l-a vizitat și l-a întrebat dacă se va însănătoși în curînd. Prințul a răspuns că medicii i-au spus că nu se poate spera la o însănătoșire și în curînd el va muri.

„Dar”, răspunse bufonul, „ați pregătit totul pentru această călătorie lungă și v-ați îngrijit ca primirea dumneavoastră să fie în slavă?”

„Nu”, răspunse prințul, „aceasta este înspăimîntător pentru mine, căci nu știu cum voi fi primit.”

„Dar nu ați știut că trebuie să faceți această călătorie?”

„O știam, dar nu m-am preocupat niciodată de ea. Erau atîtea alte treburi de aranjat.”

„Dar”, a răspuns bufonul, „cînd făceați o călătorie de o zi, atunci mergea un crainic înainte și se îngrijea de mîncare și de băutură. Dacă plecarea dumneavoastră dura o săptămînă sau o lună, atunci totul se aranja cu mult timp înainte. Și pentru această călătorie unde veți rămîne pentru totdeauna nu v-ați pregătit? Aveți aici căciulița și sceptrul, căci așa prost eu nu am fost niciodată.”

Nu avea oare dreptate bufonul? Mai întîi te-ai dus la școală vreo zece ani, acum lucrezi toată ziua, iar seara mai înveți în speranța că vei primi un loc de muncă mai bun. De fapt așa te chinui vreo douăzeci de ani, ca apoi să cîștigi bine vreo patruzeci de ani și la urmă, dacă este posibil vreo zece ani sau dacă ai mai mult de trăit, să te bucuri de pensie.

Dacă tu te jertfești atîția ani ca să beneficiezi cel mult cincizeci sau șaizeci de ani de truda vieții, atunci este oare justificată gîndirea ta ca să nu te preocupi cu întrebarea: **unde voi fi în veșnicie?** Dar tu nu știi dacă vei primi locul cel bun de muncă sau dacă nu cumva te vei îmbolnăvi sau poate chiar vei muri înainte de a-ți ajunge acest scop.

Dar că veșnicia te așteaptă este ceva **sigur!** „Și după cum oamenilor le este rînduit să moară o singură dată” acest cuvînt al Bibliei nu a fost pus niciodată la îndoială nici de necredincioși și nici de atei. Ei nu se pot atinge de acest adevăr, fiindcă s-ar face de rîs; cine nu a simțit lucrarea morții în jurul său! Dar să vedem cum este acest verset mai departe: „iar după aceea vine

judecata" (Evrei 9.27). Nu este oare o nebunie nejustificată a nu ne interesa de nimic și a sta liniștiți, ca totul să treacă peste noi? După aceasta vei vedea unde îți petreci veșnicia. Dar atunci ... pe veci nu se va mai schimba nimic. „Ori încotro ar cădea copacul, fie spre miazăzi, fie spre miazănoapte, în locul unde cade, acolo rămîne" (Eclesiastul 11.3).

Poate vei răspunde: „Așa grabă mare nu am. Mai am încă unele lucruri de aranjat."

Tu nu vrei să te ocupi în timpul tău liber cu lucruri triste, cum este moartea. Tu crezi că poți să te ocupi de aceste probleme la bătrînețe, după ce ai gustat ceva din viață; atunci gîndești că ai mai mult timp să te gîndești la moarte. Știi tu dacă vei mai trăi încă cincizeci de ani? Sau încă treizeci de ani? Sau numai douăsprezece luni sau poate chiar douăsprezece ore?

Mă gîndesc la un comerciant din Olanda, care în spatele ușii magazinului său asculta Evanghelia vestită de un grup de tineri pe stradă. După terminarea evanghelizării s-a dus în camera lui, s-a așezat în fotoliu și a murit.

Chiar dacă vei trăi mult de tot, vrei ca atîta timp cît ești în putere și sănătos să faci ce-ți place și apoi restul vieții să-l predai lui Dumnezeu? Dacă vrei să procedezi așa (și dacă vei mai rămîne în viață) atunci oare te va mai primi Dumnezeu?

Este adevărat că Dumnezeu „dorește ca toți oamenii să fie mîntuiți" (1 Timotei 2.4). El strigă către întreaga omenire: „Împăcați-vă cu Dumnezeu" (2 Corinteni 5.20). El l-a primit pe tîlharul de pe cruce, iar alții s-au pocăit pe patul morții. Eu însumi cunosc o bătrînă de 85 de ani care s-a pocăit. Dar în Iov 33 este scris că Dumnezeu vorbește cînd într-un fel, cînd în altul și dacă omul nu ascultă, atunci le „întipărește învățăturile Sale" (adică „le sigilează" cum stă scris în textul original). După ce Faraon și-a împietrit inima de cîteva ori, la urmă i-a împietrit-o Dumnezeu.

După răpirea Bisericii (Adunării), tuturor care nu au crezut Evanghelia, Dumnezeu le va „trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună"

Tesaloniceni 2.11-12). Aceasta poate să o facă Dumnezeu și cu tine, dacă nu asculți chemarea Lui de a te pocăi.

„Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și **poruncește** acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentru că a rînduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rînduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat dintre cei morți" (Faptele Apostolilor 17.30-31).

Ia în serios recunoașterea păcatelor și cere Domnului Isus iertare ca să te primească chiar în momentul acesta! „Noi deci sîntem trimiși împuterniciți pentru Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: **împăcați-vă cu Dumnezeu ...**” (2 Corinteni 5.20-21).

„Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile” (Evrei 4.7)!

Cu salutări din inimă,

al tău H. L. H.

De ce trebuie omul să se pocăiască ?

Dragi prieteni,

Voi întrebați: „de ce trebuie omul să se pocăiască și ce este de fapt pocăința?” Răspunsul la această întrebare este simplu: pentru că așa a spus Dumnezeu! Dacă Dumnezeu spune ceva, atunci nu mai trebuie să pui întrebări. „Cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce L-a făcut: Pentru ce ...?” (Romani 9.20). În Faptele Apostolilor 17.30 am văzut că „Dumnezeu nu ține seamă de vremurile de neștiință și **poruncește acum tuturor** oamenilor de pretutindeni să se **pocăiască**.” În aproximativ 80 de locuri în Vechiul Testament și aproximativ 70 de locuri în Noul Testament este vorba de pocăință.

Dumnezeu ne arată în Cuvîntul Său foarte clar de ce omul este îndemnat să se pocăiască. „Domnul ... are îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3.9). În Faptele Apostolilor 17 am văzut motivul pentru care Dumnezeu poruncește oamenilor să se pocăiască: „pentru că a rînduit o zi în care va judeca lumea după dreptate.” Va veni ziua în care fiecare om trebuie să dea socoteală în fața Creatorului despre viața sa. Dumnezeu, care-L cunoaște pe om, va spune atunci ca Judecător: „Căci toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3.23). De aceea vrea Dumnezeu pocăința omului; „căci lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu Mîntuitorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie mîntuiți și să vină la cunoștința de adevăr” (1 Timotei 2.3-4). Motivul pentru care Dumnezeu poruncește omului să se pocăiască este că omul este un păcătos care va primi judecata cea dreaptă.

Omul este un păcătos

Acesta este un adevăr cutremurător. Mulți oameni nu se gîndesc la el, iar mulți îl neagă. Poate oare un om cîstit să-l nege sau să recunoască atît, că numai uneori face lucruri rele? Rareori au fost acei oameni care au avut curajul răspunderii!

Păcătos este orice om care a păcătuit. El nu devine păcătos cînd face multe lucruri care nu sînt la locul lor. Un singur păcat îl face pe om păcătos. În viața socială fiecare recunoaște că nu numai cel care a omorît doi oameni este un ucigaș. Cînd însă este vorba de raportul nostru cu Dumnezeu, atunci trebuie să luăm alt etalon și acesta este:

Cugetul

Dumnezeu a dat fiecărui om un cuget (citește Romani 2.15) care îl mustră pentru unele lucruri săvârșite. Cugetul nu indică toate lucrurile făcute rău. Cugetul este influențat și format de împrejurările în care trăiește. Dar totdeauna spune omului dacă face ceva rău sau dacă situația în care trăiește este condamabilă.

Dumnezeu a înzestrat pe fiecare om cu o conștiință, chiar și pe cei care niciodată n-au auzit despre El și pe cei care nu cunosc Cuvîntul Său, ca prin ea să fie alarmați cînd săvîrșesc fapte care nu sînt bune, ca să recunoască și să se convingă că sînt răi și vinovați.

V-ați analizat vreodată viața, ca să vedeți cîte păcate ați săvîrșit? Aveți probabil 18 ani. Să spunem că în primii opt ani nu ați făcut conștient nimic rău. Dar aceasta nu este adevărat, căci știți bine de cîte ori cugetul v-a mustrat. Dar după acest timp, de cîte ori v-a înștiințat cugetul? Dacă spunem numai o dată pe zi, într-un an ar fi de 365 de ori, iar în zece ani de 3.650 de ori. La un om în etate de 28 de ani înseamnă de 7.300 de ori, iar la unul în vîrstă de 68 de ani ar fi de 21.900 de ori. Vedeți, deci, cugetul v-a alarmat cel puțin de 3.650 de ori. Poate oare un om care a săvîrșit atîtea păcate să spună că nu este păcătos? Poate oare un Dumnezeu atît de drept să-l ierte pe un astfel de om care nu se recunoaște păcătos? Nu ne arată destul de clar aceste exemple că fiecare om merită judecata și că fiecare dintre noi trebuie să recunoaștem în fața lui Dumnezeu că am păcătuit?

Păcatul fără voie

Acum intervine o altă întrebare: „Omul este vinovat de păcatele lui numai dacă păcătuiește cu voia?”

Nu va socoti orice judecător ca vinovat pe cel care calcă legea chiar dacă persoana spune cu sinceritate că nu a cunoscut legea? El putea să o cunoască, deoarece a fost publicată. Acesta este motivul existenței expresiei judecătorești: „Neștiința nu te scapă de pedeapsă!” Judecătorul va analiza mărimea pedepsei, chiar dacă observă că cetățeanul care a săvîrșit nelegiuirea într-a-adevăr nu a cunoscut legea. Dacă un avocat care cunoaște legile le încalcă, va suferi o pedeapsă mai aspră decît un tînăr care nu le cunoaște. Dar în ambele cazuri se aude expresia: „vinovat.”

Acest adevăr îl găsim și în Cuvîntul lui Dumnezeu: „Cînd va păcătui cineva făcînd împotriva uneia din poruncile Domnului, lucruri care nu trebuie făcute, chiar dacă n-a știut, se va face vinovat și își va purta vina” (Leviticul 5.17). Este foarte clar. Oare omul, creatura, are dreptul să

hotărăscă în ce măsură este vinovat sau nu față de Creatorul Său? Aceasta nu se poate! Cel care a creat pe om și i-a dat o însărcinare, are dreptul să-și exprime aprecierea, dacă creația și-a îndeplinit însărcinarea. Dumnezeu singur hotărăște ce este păcat. Dacă vrem să știm ce este păcatul, trebuie să cercetăm Cuvîntul Său, trebuie să întrebăm care sînt gîndurile Sale.

Cuvîntul lui Dumnezeu și în acest punct este foarte clar. În Geneza 1.28 și 2.15-17 găsim porunca lui Dumnezeu către om. El trebuia în Eden „să o lucreze și să o păzească” și aceasta în dependență față de Dumnezeu. Semnul ascultării acestei porunci era să nu mănînce din pomul cunoștinței binelui și răului. Dar ce a făcut omul? La prima ocazie cînd putea să arate dependența și ascultarea s-a arătat un neascultător conștient. Acesta a fost începutul. După trei mii de ani Dumnezeu a lăsat să se scrie în Cuvîntul Său: „Domnul Se uită de la înălțimea cerurilor peste fiii oamenilor, să vadă dacă este vreunul care să înțeleagă, care să caute pe Dumnezeu. Dar toți s-au rătăcit, toți s-au stricat de tot: nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (vezi Psalm 14.2-3).

Și după încă o mie de ani, Cuvîntul lui Dumnezeu spune: „Nu este **nici unul** care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (Romani 3.11-12). Nu este oare clară sentința lui Dumnezeu care spune: „Căci **toți** au **păcătuit** și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3.23)?

Ce este păcatul?

Poate veți spune că nu puteți înțelege cum de nu este nimeni care să facă binele. Există destui oameni care pot fi luați ca exemplu sau care și-ar da viața pentru alții. Și dacă, de exemplu, eu mănînc sau beau sau mă duc la școală sau la lucru, ce rău fac prin aceasta? A mîncă un măr nu este rău, dar un copil care îl mănîncă după ce mama îi spune să nu-l mănînce, dovedește că este neascultător.

Am atins acum centrul întrebării noastre: „Ce este păcatul?” Omul a fost creat de Dumnezeu și a primit ca sarcină să-I slujească. Tot ceea ce face în contradicție cu această însărcinare este păcat. Acest adevăr îl găsim în 1 Ioan 3.4: „Păcatul este fărădelege.” Orice lucrare făcută de om fără autoritatea lui Dumnezeu este păcat. De aceea și a mîncă poate fi păcat, dacă nu se face în dependență de Dumnezeu. Cuvîntul lui Dumnezeu spune: " Tot ce nu vine din credință" (Romani 14.23).

Dacă răsfrîngem asupra vieții noastre acest adevăr, atunci ce credeți că găsim? Ce lucrare pe care am făcut-o, ce cuvinte pe care le-am exprimat, ce gânduri care s-au născut în noi, corespund ascultării față de Dumnezeu și răspund la întrebarea: „Doamne, ce vrei să fac?” Nu ajungem oare la concluzia că tot ce am făcut este păcat? Aceasta este tocmai ce spune Cuvîntul lui Dumnezeu: „Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (Romani 3.12). **Toate** gândurile din inima omului sînt îndreptate în fiecare zi spre rău (Geneza 6.5). De aceea Dumnezeu în dreptatea Sa trebuie să judece toată omenirea. În dragostea Sa însă cheamă omenirea la pocăință, ca astfel să fie salvată de la judecata care o așteaptă.

Ce este pocăința?

Vreau acum să vă răspund la a doua întrebare: „Ce este pocăința?”

Cuvîntul acesta nu este așa de ușor de tradus. Cuvîntul pocăință sau întoarcere (convertire) nu exprimă în totalitate sensul cuvîntului grecesc „metanoia” care se folosește în textul original. În limba română nu există un cuvînt care să redea înțelesul cel mai clar al cuvîntului grecesc „metanoia”. În 1 Tesaloniceni 1.9 citim de o întoarcere: „... cum de la idoli v-ați întors la Dumnezeu ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat.”

Dar unele texte ca cele din Faptele Apostolilor 2.37-38; 17.30-31 și Apocalipsa 9.20 ne lasă să recunoaștem că pocăința este o judecată de noi înșine și o condamnare a propriei vieți trăită fără Dumnezeu. Putem spune că pocăința se poate exprima prin următoarele cuvinte: ne apropiem de Dumnezeu ca să ne judecăm, recunoscînd că viața noastră nu l-a fost supusă și deci sîntem răi și vinovați.

Dacă cuvîntul „pocăință” este greu de expus în înțelesul său original, pentru cei care au venit în lumina lui Dumnezeu nu este nici o greutate să-și predea viața în mîna Sa. Dumnezeu cercetează inima și cugetul și nu mintea. Vameșul nu a spus altceva decît: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul.” Dumnezeu, care pătrunde simțurile și gândurile inimii (Evrei 4.12), știe care sînt intențiile cuvintelor exprimate. Nu cuvintele care se spun, ci starea inimii care vine la Dumnezeu este hotărîtoare dacă o pocăință a luat naștere.

Acum vă întreb: **v-ați pocăit?** Ați venit cu păcatele voastre, cu vinovăția voastră, cu recunoașterea stării voastre pierdute și dezastruoase la Dumnezeu? Nu mai așteptați, **veniți azi!** Mîine poate să fie prea **îrziu!**

Cu salutări din inimă, al vostru prieten H. L. H.

Cum primesc pacea cu Dumnezeu ?

Dragă prietene,

M-am bucurat când am aflat de la tine că te-ai recunoscut în fața lui Dumnezeu ca păcătos care pe veci ai fi fost pierdut dacă nu veneai la Domnul Isus. Ți-ai recunoscut păcatele în fața lui Dumnezeu, dar acum nu știi dacă ele îți sînt iertate. Mă întreb dacă remușcările tale au fost suficiente și pocăința ta destul de adîncă. Există zile în care nu te gîndești deloc sau te gîndești prea puțin la aceste lucruri. Eu pot să te înțeleg bine, căci și eu am fost în această situație. Ziua mă gîndeam mai puțin la această situație, dar seara era mai greu, deoarece apărea frica și mă gîndeam că dacă mor sînt pierdut pe veci. Atunci îmi recunoșteam păcatele în fața lui Dumnezeu și-L rugam să mă ierte. Niciodată nu eram sigur că au fost iertate. Odată sora mea mai mare mi-a spus că ea a găsit pace. Am întrebat-o ce a făcut și seara făceam și eu la fel, dar fără rezultat. Când eram de 17 ani, ședeam într-o seară pe pat. Eram descurajat și gîndeam: toate rugăciunile nu ajută la nimic. Ani de-a rîndul eu am rugat pe Dumnezeu să mă salveze, dar nimic nu s-a schimbat. În clipa aceea Dumnezeu a lucrat în gîndirea mea. Mi-am amintit că este scris: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne **ier**te și să ne **curățească** de orice nedreptate” (1 Ioan 1.9).

Nu este aceasta adevărat? Deci păcatele mele au fost iertate când încă de prima dată în fața lui Dumnezeu am cerut iertare! Din clipa aceea a venit **liniștea** în inima mea sau mai bine zis în sufletul meu. Din seara aceea am știut că păcatele mele au fost iertate. De atunci nu am mai stat la îndoială, căci Dumnezeu însuși a spus acest adevăr.

Cîtă remușcare trebuie să simtă omul?

Care a fost cauza că atîția ani nu am găsit pace? Fără îndoială, cauza era că eu nu simțeam mulțimea păcatelor mele sau aveam o cunoștință prea mică despre vinovăția mea. Niciodată vreun om, în clipa când s-a întors la Dumnezeu nu a avut o remușcare prea mare asupra păcatelor sale, deoarece nu a cunoscut mărimea nelegiuirilor comise.

Abia după pocăință își dă seama fiecare cît este de rău în sine sa.

Dumnezeu dorește să avem o gîndire clară despre starea noastră pierdută. Cu cît sîntem mai conștienți de starea noastră, cu atît pocăința este mai adîncă, cu atît mai mult recunoaștem că trebuia să ne lovească judecata lui Dumnezeu pentru nelegiuirile înfăptuite. De aceea Duhul Sfînt lucrează în inima păcătosului și încearcă să-l pună în lumina lui Dumnezeu, ca acolo să-și

recunoască starea sa pierdută, mulțimea păcatelor și să înțeleagă ceva din judecata lui Dumnezeu care trebuia să vină asupra lui.

Dar nu acesta este esențialul. Esențialul la mine era că mă vedeam pe mine și nu pe Dumnezeu. Cuvîntul Său pentru mine nu era suficient. Cînd am văzut păcatele mele și am știut că tot ce am făcut este rău, trebuia să ascult de glasul lui Dumnezeu. Cuvîntul lui Dumnezeu este foarte clar și în această privință: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele.”

Eu așteptam ceva în inima mea și în viața mea care să-mi dea siguranță că păcatele îmi sînt iertate; dar eu trebuia să mă încred în Cuvîntul lui Dumnezeu care precizează și asigură că toți care își mărturisesc păcatele primesc iertarea.

Dreptatea lui Dumnezeu

Dumnezeu nu este un judecător pămîntesc cu o mimă schimbătoare, pe care este posibil să-l îndupleci printr-o formă sau alta ca să schimbe judecata și nici un om căruia să-i poți atinge sentimentele, ca să fie mai aspru, căci harul și dragostea Lui nu pot să lucreze în contradicție cu dreptatea Sa.

Aceasta este frumusețea Evangheliei: căci același Dumnezeu care își va arăta dreptatea în judecată în viitor către orice păcătos, acum în vremea de față își arată dreptatea prin faptul că orice păcătos prin credința în Domnul Isus primește iertarea de orice nelegiuire (vezi Romani 1.17). „... Să-Și arate dreptatea Lui, în așa fel încît să fie drept și totuși să îndreptățească pe cel care are credința în Isus” (Romani 3.26).

Îndreptățirea

Dumnezeu nu poate să lucreze altfel decît potrivit cu dreptatea Sa. Dacă nu venea Domnul Isus să săvîrșească lucrarea de pe Golgota, omul rămînea fără mîntuire.

Dragostea lui Dumnezeu a vrut să salveze pe păcătos de la pierzare veșnică, dar acest lucru era imposibil, deoarece dreptatea lui Dumnezeu cerea pedepsirea păcătosului. Niciodată dragostea lui Dumnezeu nu poate lucra împotriva dreptății Sale.

Voia lui Dumnezeu a fost să mîntuiască pe toți păcătoșii. Domnul Isus a devenit om și a spus: „Iată, vin să fac voia Tatălui” și apoi a mers la cruce ca să ne dezlege de păcat. El a fost făcut păcat și judecata lui Dumnezeu în privința păcatului a căzut asupra Sa, așa că dreptatea lui Dumnezeu a fost pe deplin satisfăcută. Domnul Isus nu a purtat judecata din cauză că El ar fi meritat. El a fost

sfânt și fără pată și nu cunoștea păcatul. Domnul Isus a purtat păcatul ca **locțiitor** pentru fiecare care îl primește prin credință ca Mântuitor.

Învierea, dovada dreptății lui Dumnezeu

Punctul acesta vreau să-l analizez mai profund. Domnul Isus S-a dus la cruce și acolo a luat asupra Sa toate păcatele celor care L-au primit și celor care-L vor mai primi (1 Petru 2.24). A fost făcut păcat și judecat ca atare (2 Corinteni 5.21 și Romani 8.3). „Plata păcatului este moartea” (Romani 6.23) și deci îndepărtarea de Dumnezeu (Apocalipsa 20.14-15). Acestea a trebuit să le sufere Domnul Isus pe cruce. Numai El putea pe cruce să spună: „S-a sfârșit!”

Putea oare Domnul Isus să rămână în mormânt «lupă ce a sfârșit lucrarea de mântuire? Dreptatea lui Dumnezeu care a adus asupra Lui mai întâi judecata, cerea acum să nu mai rămână în mormânt. Lucrarea a fost săvârșită, judecata lui Dumnezeu pe deplin terminată și dreptatea lui Dumnezeu pe deplin satisfăcută. De aceea Dumnezeu l-a înviat din morți (Efeseni 1.20).

Aceasta este o dovadă puternică pentru lume și pentru noi că Dumnezeu a primit lucrarea Domnului Isus ca Înlocuitor al nostru și este pe deplin mulțumit (Ioan 16.8,10). Dacă Domnul Isus nu ar fi înviat, ar fi însemnat că lucrarea Sa nu s-a terminat. Atunci nu ar fi existat nici mântuire pentru noi (1 Corinteni 15.17-18). Putem să recunoaștem că centrul Evangheliei este **învierea** și fiecare atac împotriva ei știrbește Evanghelia! De aceea se spune în Romani 4.25: „care a fost dat pentru greșelile noastre și a înviat pentru îndreptățirea (actul de îndreptățire) noastră.”

În timpul harului în care trăim, Dumnezeu spune fiecărui om: „... căci toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” El mai spune: „Și sînt socotiți drepti, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Pe El, Dumnezeu L-a rînduit mai dinainte să fie, prin credința în sîngele Lui, o jertfă de ispășire, ...” (Romani 3.23-25). Această veste este adresată către toți oamenii, nu numai către cei care cred (Romani 3.22). Dar numai aceia au parte de ea, care acceptă sentința dumnezeiască, că sînt pierduți, și în același timp cred în Domnul Isus.

Acum, Duhul Sfînt a lucrat în inima ta și ai recunoscut în fața lui Dumnezeu ceea ce ești și ce ai făcut. Dumnezeu te-a îndrumat către Domnul Isus, pe care L-ai primit ca Mântuitor. Acum trebuie să crezi și ce spune Dumnezeu în legătură cu păcatele tale și anume că ele **sînt** iertate. Nu

umbla după **simțurile** tale care-ți spun că nu ar fi totul în ordine, ci **ascultă** ce îți spune Dumnezeu, căci aceasta este esențialul credinței.

Cînd în noaptea Paștelor (Exod 12) îngerul judecător a trecut prin Egipt, nu s-a oprit la casele pe care a văzut sînge pe pragul de sus al ușii și pe ușori. Nu era important dacă întîiul născut sau rudele vedeau sîngele, ci important era să facă numai ceea ce a spus Dumnezeu ca să aibă pace. Ei trebuiau să creadă ce spune Dumnezeu și atunci totul era în ordine.

Lucrul minunat în această lucrare constă în faptul că Dumnezeu este slăvit dacă un păcătos a fost primit de către El. Că se vede în această lucrare îndurarea, harul și dragostea Lui este foarte clar, dar aceasta nu este totul. Domnul Isus a purtat judecata păcatelor noastre, ceea ce înseamnă că Dumnezeu ne vede prin Domnul Isus **fără păcate** care trebuiesc judecate. În modul acesta este slăvită nu numai dreptatea dumnezeiască, dar și harul Său.

Dumnezeu știa cine eram

Acum tu spui: „Nu pot constata nici o schimbare. Eu fac mai multe lucruri rele ca altădată.” Eu însă cred că acum observi mai multe păcate la tine ca înainte. Nici nu poate fi altfel, căci acum ochii tăi sînt luminați de Dumnezeul nostru. Dumnezeu te cunoștea înainte de a fi venit la El. El cunoștea inima ta, viața ta, toate păcatele tale pe care le-ai făcut și pe care le vei mai face.

Harul și dragostea lui Dumnezeu către oameni s-a arătat cînd erau departe de El, așa cum citim în Cuvîntul Său: „Căci noi eram altădată fără minte, neascultători, robiți de tot felul de poftă și plăceri, trăind în răutate și invidie, vrednici să fim urîți și urîndu-ne unii pe alții” (Tit 3.3-4). „Căci pe cînd eram noi încă fără putere, Hristos la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuîți” (Romani 5.6-10 și 2 Corinteni 5.20). Noi am fost împăcați cu Dumnezeu pe cînd încă eram vrăjmașii Săi.

Noi avem pace cu Dumnezeu

Deși Dumnezeu știa pe deplin cine ești tu, L-a dat pe Domnul Isus ca atunci cînd vei crede să primești viața veșnică. Dacă prin credință, prin sîngele Domnului Isus ai venit la Dumnezeu, atunci El îți spune să primești îndreptățirea fără plată (Romani 3.23-25). El însuși a spus că te va scăpa de orice vină. Aceasta dovedește că nu are nimic împotriva ta, de cînd tu ți-ai recunoscut vinovăția în fața Lui. Din partea lui Dumnezeu totul este în ordine. Ai tu ceva de spus către Dumnezeu? Sigur că nu. Tu ai venit la Dumnezeu, căci ai recunoscut nevoia iertării.

Dar de ce nu ai pace? Pace cu Dumnezeu înseamnă că nu mai este nimic de pus în ordine, că Dumnezeu nu mai are nimic împotriva ta, deoarece Ți-a dat îndreptățirea prin credința în Domnul Isus și ai parte de mântuirea veșnică pe care a adus-o (Evrei 9.12; Romani 5.1). Chiar și tu personal nu mai ai nimic împotriva lui Dumnezeu, fiind împăcat cu El (2 Corinteni 5.20). Acum tu ai pace cu Dumnezeu. „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, **avem** pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos" (Romani 5.1).

Dar eu nu am pace

Acum tu spui: „Dar eu nu am pace." Este adevărat, deoarece nu ai luat ca pentru tine adevărul acesta. Domnul Isus este pacea noastră. Și El ne vestește pacea (Efeseni 2.14, 16, 17).

„... făcînd pace prin sîngele crucii Lui" (Coloseni 1.20). De cînd L-ai primit, ai această pace. Dar ca să o trăiești, să te bucuri de ea, trebuie să **crezi că este așa cum spune Cuvîntul** lui Dumnezeu. Ai pace în momentul în care **crezi** adevărul pe care-l spune Dumnezeu despre Domnul Isus, că prin sîngele Lui **avem pace**. Tu faci acum ca soldații japonezi de pe o insulă din Oceanul Pacific, care încă cinci ani după terminarea războiului au trăit tot în stare de război. Ei așteptau atacul dușmanilor ca în timpul războiului. De ce? Ei credeau că mai există război, pentru că nu au crezut solia de pace.

Faptul că nu ai încă pace își are un temei adînc și anume că nu crezi cu toată supunerea Cuvîntul lui Dumnezeu. Aceasta este pentru tine o lipsă mare. În primul rînd tu necinstești foarte mult pe Dumnezeu dacă nu crezi cuvintele Lui, așa cum citim în Numeri 23.19: „Dumnezeu nu este un om care să mintă." În momentul în care **crezi**, poți să-I mulțumești pentru harul Său minunat. Și atunci vei simți pace în inima ta, lucru pe care înainte nu l-ai avut. Omul spune: „Întîi să văd și apoi să cred" dar Dumnezeu spune: „Întîi să crezi și apoi vei vedea."

*Cu salutări din inimă,
al tău prieten H. L. H.*

Eliberarea de sub puterea păcatului

Prieten drag,

Așadar cugetul tău a găsit liniștea în lucrarea desăvârșită a lui Hristos. Tu te-ai recunoscut ca păcătos vinovat în fața lui Dumnezeu și ai crezut tot ce a spus El despre Domnul Isus și despre lucrarea Sa. Acum știi că nu ai să mai mergi la judecată și poți fi fericit. Dar din cuvintele tale nu se vede încă o mare bucurie. Poate ai simțit-o vreodată, dar în clipa aceasta nu o ai. Eu nu ar trebui să te întreb ce se întâmplă. Experiența mea mi-o spune și Cuvântul lui Dumnezeu o adevărește cu prisosință.

Tu ești dezamăgit de tine însuși. Ai crezut că viața ta ar trebui să fie cu totul altfel de când te-ai întors la Dumnezeu. Dar constăți contrariul. Gânduri păcătoase se nasc. Aceleași greșeli pe care le-ai avut înaintea pocăinței, le constăți și acum. Tu tot așa de repede te enervezi ca și înainte.

Gândești că toate acestea nu ar trebui să se întâmple (și ai dreptate). Tu însuși nu vrei să le faci și lupți contra lor. Adesea e mai rău decât mai bine. Când gândești câteodată că merge mai bine, atunci merge mai rău. Tu te-ai rugat Domnului să-ți ajute să biruești, dar nu observi nici o îmbunătățire.

Cunosc toate acestea din propria experiență. Primii doi ani după ce am primit liniștea sufletului meu, am fost așa de necăjit, încât nici nu-mi venea să spun că sînt credincios. Atunci mama îmi spunea că trebuie să mă pocăiesc. Eu nu puteam să-i spun că deja sînt credincios căci vedea comportarea mea. Cum vine aceasta? Sînt două cauze pe care le vom analiza:

1. Nu se cunoaște sau nu se înțelege în profunzime însemnătatea lucrării Domnului Isus așa cum ne-o arată Biblia.
2. Chiar dacă se știe, nu-l luăm ca pentru noi, ca să-l socotim o realitate în viața noastră, crezîndu-l ca pe un adevăr spus de însuși Dumnezeu în Cuvîntul Său.

Starea omului

În scrisoarea trecută am amintit din Romani capitolul 1 că toți oamenii sînt păcătoși și de aceea stau în fața lui Dumnezeu ca vinovați. Dar și fiecare care-L primește pe Domnul Isus capătă iertarea vinovăției, fiind socotit neprihănit de către Dumnezeu. „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5.1).

De la Romani 5.12 în continuare ne este descris un alt adevăr. Nu mai sînt descrise păcatele noastre, ci este vorba de **starea** noastră. Cum vine aceasta, că omul păcătuiește mereu? Din

cauza naturii (firii) și a inimii lui rele. „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17.9). „Căci dinăuntru, din inima oamenilor ies gânduri rele, fapte de adulter, desfrînări, ucideri, furturi, lăcomii, răutăți, înșelăciuni, fapte de rușine, ochi rău, hulă, orgoliu, nebulie”, așa cum spune Domnul Isus în Marcu 7.21-22. În Tit 3.3, apostolul Pavel ne arată o fotografie a stării noastre: „Căci și noi eram altădată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți de tot felul de pofte și de plăceri, trăind în răutate și în invidie, demni de a fi urâți și urîndu-ne unii pe alții.” Aici nu sînt descrise faptele păcătoase, ci **numai** caracterul, starea și natura noastră.

După chipul și asemănarea lui Dumnezeu

În Romani 5.12-21 ni se spune de ce avem această fire: fiindcă sîntem urmași ai lui Adam. El a fost făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (Geneza 1.26; 5.1). Aceasta ne arată poziția în care am fost puși în creația lui Dumnezeu. Ca administrator al lui Dumnezeu, Adam trebuia să reprezinte pe Creatorul său aici pe pămînt, fiind forul superior al creației pămîntești. Chiar prin căderea omului în păcat și prin apariția dezordinii ca urmare a acestui fapt, totuși Adam este imaginea lui Dumnezeu în creație (1 Corinteni 11.7).

„După chipul și asemănarea lui Dumnezeu” ne arată claritatea, limpezimea, curățenia și nevinovăția în care a fost creat Adam. Exista o înțelegere morală între Creator și creație. Dar din nefericire această stare nu a durat prea mult. Adam a călcat porunca lui Dumnezeu, a pierdut curăția și a devenit un păcătos îndatorat. Niciodată după căderea lui Adam și a urmașilor lui în păcat nu mai auzim expresia „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.” Această expresie se referă numai la creație (Geneza 1.26; 5.1; Iacov 3.9).

După chipul și asemănarea lui Adam

Geneza capitolul 5 este foarte clară în această direcție. În versetul 1 se spune că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa. Dacă Adam primește un fiu, atunci acesta este după chipul și asemănarea unui păcătos pierdut, al unei creații decăzute de la fața lui Dumnezeu. Tot așa, fiecare copil care se naște este deja o persoană păcătoasă: are natura părinților săi. Iov a spus acest lucru cu mulți ani înainte: „Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă nici unul!” (Iov 14.4). Iar David a spus: „Iată că sînt născut în nelegiuire și în păcat m-a conceput mama mea” (Psalm 51.5).

Din Romani 5.12-21 se trage această concluzie: prin greșeala lui Adam au murit cei mulți, căci moartea a trecut prin greșeala unuia la omenirea întreagă (versetele 15, 17). În urma greșelii lui Adam, condamnarea a trecut la toată omenirea (versetul 18) și prin neascultarea lui Adam toți urmașii lui au fost puși în condiția de oameni păcătoși (versetul 19).

Cu alte cuvinte, starea fiecărui om care se naște corespunde stării strămoșilor lui din grădina Eden după căderea în păcat: un **păcătos** care-și așteaptă moartea, fiind alungat din prezența lui Dumnezeu.

Aici este vorba de starea păcătoasă a omului și nu despre păcatul pe care l-a săvârșit. Înainte de a face chiar un singur păcat, starea omului este aceea de păcătos care va primi ca pedeapsă moartea. La naștere nu este vinovat, dar devine vinovat mai târziu, prin faptele și păcatele pe care le face. În Apocalipsa 20.12 găsim că morții au fost judecați după faptele lor și nu după starea lor morală. Totuși firea păcătoasă îl face pe om incapabil de a intra în cer. Dumnezeu nu poate suferi pe nimeni în fața Sa cu o **natură** păcătoasă. Dumnezeul Cel sfânt trebuie să îndepărteze din prezența Sa pe omul cu o natură păcătoasă. Dumnezeu care este lumină și în care nu este nici un întuneric (1 Ioan 1.5) nu poate suporta întunericul (Efeseni 5.8). El trebuie să arunce astfel de persoane în veșnicul întuneric „unde este plînsul și scrișnirea dinților” (Matei 8.12; 22.13).

Dacă Domnul Isus nu ar fi săvârșit lucrarea de pe cruce, nici un om și nici chiar copiii care au murit la naștere sau imediat după aceasta, nu ar fi intrat în cer.

Iertarea păcatelor nu este de ajuns

De aici reiese că iertarea păcatelor nu este de ajuns. Dacă Domnul Isus ar fi purtat pe cruce numai păcatele noastre și nimic altceva, atunci nu am fi condamnați din cauza păcatelor, dar totuși partea noastră ar fi fost veșnica pierzare. Dumnezeu poate să ierte păcatele, dar nu o stare rea, o natură păcătoasă. Dumnezeu a dat omului posibilitatea în chip și fel ca să vadă că nimic bun nu locuiește în el. A fost o posibilitate înaintea potopului, când Dumnezeu nu dăduse o Lege cu ce este permis și cu ce nu este permis, ca și după potop, după ce Dumnezeu a instituit autoritatea omenească pentru a pedepsi răul (Geneza 9.5-6). Apoi, după ce a separat pe poporul Său Israel, i-a dat obligații și drepturi și în bunătatea Sa a venit să locuiască în mijlocul lor (Deuteronom 4.6-8). După aceea i-a dat judecători, proroci și regi. Apoi la sfârșit a venit El însuși pe pământ: „Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine” (2 Corinteni 5.19).

Și ce s-a întâmplat? „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit" (Ioan 1.11). „Lumina luminează în întuneric și întunericul nu a biruit-o" (Evanghelia după Ioan 1.5). „Oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina" (Ioan 3.19). Oamenii au fost așa de răi că au lepădat și au răstignit pe Domnul Hristos, care venise la ei plin de har. În această lucrare oamenii și-au arătat răutatea lor profundă și atunci Dumnezeu nu putea face altceva decât să-i judece. De aceea Domnul Isus nu spune în Ioan 3: „Dacă omului nu-i sînt iertate păcatele nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu", ci spune: „Dacă un om nu este **născut din nou**, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu".

Răspunsul lui Dumnezeu

În Romani 5.12-21 găsim răspunsul lui Dumnezeu la această problemă dificilă. Primul om, primul Adam a transmis starea lui (căderea în păcat) la toți urmașii lui, la toată familia sa (deci la toți oamenii născuți după el).

Dumnezeu a trimis pe Domnul Isus, pe al doilea Om (1 Corinteni 15.45-47) pe pămînt. Poziția Lui, pe care o are Domnul Isus după ce a săvîrșit lucrarea Lui de pe cruce, o dă tuturor celor care sînt uniți cu El. Acum venim la întrebarea: „Ce este această poziție?"

Domnul Isus a purtat păcatele noastre pe cruce sub judecata lui Dumnezeu (1 Petru 2.24). Dar aceasta nu este totul. În Romani 8.3 este scris: „Căci, ceea ce n-a putut face legea, întrucît firea păcătoasă o făcea fără putere, a făcut Dumnezeu: trimițînd pentru păcat (sau ca jertfă pentru păcat), pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare omului păcătos, a condamnat păcatul în firea păcătoasă." Și în 2 Corinteni 5.21 stă scris: „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El."

Aceste două versete nu vorbesc de **păcatele** noastre, de faptele rele săvîrșite, ci de **păcatul** care este temelia răului, originea tuturor păcatelor și a firii noastre rele.

Romani capitolul 8 vorbește despre „firea păcătoasă" și de păcatul săvîrșit în firea păcătoasă. Cu aceste cuvinte ne este descrisă firea noastră rea începînd cu Romani capitolul 5 pînă la capitolul 8. În aceste versete ne este arătat că Domnul Isus a fost făcut păcat pe cruce pentru noi de către Dumnezeu.

Domnul Isus nu numai că a purtat păcatele noastre, ci a și **preluat locul naturii noastre păcătoase**. Dumnezeu L-a pedepsit, L-a judecat pe Acela care n-a cunoscut păcat, ca și cînd ar fi fost un om păcătos cu o fire păcătoasă. Judecata lui Dumnezeu a lovit **dublu** pe Domnul Isus,

odată pentru **natura păcătoasă** a omului și o dată pentru **păcatele** săvârșite de om. Așa a murit Domnul Isus și a fost înmormântat.

Adam cel din urmă

Puterea lui Dumnezeu L-a înviat însă din morți (Efeseni 1.20) pe Domnul Isus ca dovadă că dreptatea Sa a fost pe deplin satisfăcută față de păcatele noastre, ca și față de natura noastră păcătoasă. Domnul Isus a înviat și judecata a luat sfârșit. El stă în fața lui Dumnezeu într-o poziție nouă: ca Unul care a purtat judecata pentru păcatele și pentru păcatul în totalitatea sa (ca rădăcină a tuturor păcatelor), dar care a fost înviat de Dumnezeu, ca dovadă dumnezeiască a faptului că Tatăl este pe deplin mulțumit de jertfa adusă.

Aceasta este **poziția** Domnului Isus ca al doilea Om, Adam cel din urmă, de când a devenit Căpetenia familiei lui Dumnezeu, familia cea nouă. În Romani 5.12-21 se arată că fiecare om care este unit cu Domnul Isus, va împărți cu El această poziție.

„Harul lui Dumnezeu și darul pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur om, în Isus Hristos, s-au dat din belșug celor mulți" (versetul 15). „Dar darul harului venit în urma multor greșeli a adus îndreptățire" (versetul 16); „cu cât mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul dreptății, vor domni în viață, prin acel Unul singur, care este Isus Hristos" (versetul 17).

Lucrarea Domnului Isus este **mai mult decît suficientă** pentru dezvinovățirea vieții noastre și prin ascultarea Lui sîntem puși în poziția de oameni îndreptățiți vezi versetele 18 și 19. Harul stăpînește în dreptate ca să dea viața veșnică (versetul 21). „Dacă ne-am făcut una cu El printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui" (Romani 6.5). Textul din Efeseni 2.6 merge și mai departe și spune că Dumnezeu ne-a adus la viață cu Hristos și ne-a înviat cu El și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești în Hristos Isus.

Știm că lucrarea Domnului Isus pentru noi înseamnă mai mult decît iertarea păcatelor. Dar dacă un păcătos vine la Dumnezeu mărturisindu-și păcatele și crezînd în Domnul Isus, atunci Dumnezeu îi dă un loc în familia Sa și el aparține Domnului. Unui astfel de om îi va fi socotită toată lucrarea Domnului Isus. Aceasta înseamnă că pedeapsa păcatelor sale (faptelor sale păcătoase) a fost purtată pe cruce și de aceea ele sînt ispășite.

Dar și natura lui păcătoasă a fost judecată și a murit în Domnul Isus pe cruce. Acum credinciosul are parte la viața de înviere a Domnului Isus.

Adam cel din urmă (care este un Duh dătător de viață: 1 Corinteni 15.45) i-a insuflat viața de înviere (Ioan 20.22). El este posesorul vieții veșnice, avînd pe Domnul Isus ca viață (Evangelia după Ioan 3.16; 1 Ioan 1.1-2; 5.11-13,20).

Mort împreună cu Hristos

Cine a înțeles acest adevăr nu mai încearcă să se îmbunătățească. El înțelege că ceea ce Dumnezeu a pus la o parte fără speranță de îmbunătățire, omul nu poate repara. Dar el știe că Dumnezeu l-a făcut să moară împreună cu Domnul Isus pe cruce. El a recunoscut lucrul acesta în botez, fiind botezat pentru moartea Domnului Isus și înmormîntat prin botezul în moartea Lui (Romani 6.34). Cît de mult se întunecă acest adevăr, dacă nu se practică botezul prin scufundare, ci numai prin stropire!

Creștinul știe că Dumnezeu îl vede **numai** în viața nouă care nu vrea să păcătuiască și nici nu poate. Și el însuși se socotește mort față de păcat și viu pentru Dumnezeu în Isus Hristos (Romani 6.11). El nu va lupta contra păcatului din sine. În nici un verset nu găsim ca un creștin să facă lucrul acesta, ci găsim tocmai contrariul: să se **socotească mort față de păcat** (Evrei 12.4 nu vorbește de păcatul care locuiește înăuntrul nostru, ci vorbește de păcatul care ne înconjoară în această lume).

Desigur, păcatul dinăuntrul lui se poate face simțit cîteodată, dar credinciosul nu-i dă posibilitatea să se desfășoare, ci-l înfrînează. El nu mai are voie să asculte de păcat, ci trebuie să se uite țintă la Domnul Isus. Dacă păcatul din inima mea intră în acțiune și caută să-mi atragă atenția, atunci eu nu am voie să-i dau ascultare, căci trebuie să-mi îndrept gîndurile prin Domnul Isus. În aceeași clipă nu mă mai gîndesc la păcat.

În momentul cînd ridic ochii spre Domnul Isus, poate să se reveleze (descopere) viața nouă în mine: „Noi toți privim cu fața descoperită ca într-o oglindă slava Domnului și sîntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă prin Duhul Domnului" (2 Corinteni 3.18).

Dacă eu fac așa, atunci Duhul Sfînt care locuiește în mine preia lupta cu firea, natura păcătoasă (Galateni 5.17). Aceasta nu este atribuția noastră. Noi atît trebuie să facem: „**Socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos**" (Romani 6.11).

Experiența

Dar cum se face că credincioși oftează sub puterea păcatului, așa cum am spus la începutul scrisorii?

Domnul Isus a biruit păcatul și pe Satan. În puterea acestui adevăr fiecare credincios poate să trăiască în pace (Galateni 5.1, 13, 16) și poate să trăiască o viață de biruință (Romani 8.1-4). Fiecare creștin care pune în practică poziția de la Romani 8.1-11 este **eliberat** de puterea Satanei, a păcatului și a morții, la el găsindu-se roadele Duhului Sfânt (Galateni 5.22), iar poruncile legii sînt împlinite în el (Romani 8.4).

Dacă cineva se pocăiește, primește o viață nouă și o voință înnoită care are plăcere să slujească lui Dumnezeu. Creștinul este preocupat cu **voia** lui Dumnezeu și o face ca o lege. Dar pe această cale el abia învață să-și cunoască natura lui păcătoasă, cît și starea lui. Romani capitolul 7 ne descrie această stare, această experiență.

În primele patru versete găsim învățătura și punctul de vedere că noi sîntem morți în ce privește legea și sîntem uniți cu Hristos cel înviat. Versetele 5 și 6 fac trecerea la experiență.

Prima experiență este: **legea nu are putere**. Ea este sfîntă, dreaptă și bună. Legea a dat viață color care făceau toate lucrurile cerute. Dar din experiență știm că legea ne aduce moarte, căci prin ea se naște pofta în inimă și tot ea interzice să nu poftești. Aceasta ne conduce la recunoașterea adevăratei noastre naturi: „Eu știu în adevăr că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea păcătoasă” (versetul 18). Faptul că vreau să fac binele, iar răul pe care-l urăsc îl fac (citește versetul 15), mă conduce să fac deosebirea dintre mine care vreau să fac binele (versetul 22) și puterea din mine păcatul care mă face să fac rău (versetul 20).

Atunci fac experiența că sînt un prizonier al păcatului care locuiește în mine. Este o „lege a păcatului”, este o regulă de fier că păcătuiesc și stau în fața acestei legi fără putere. Eu sînt astfel prizonierul acestei legi. Atunci Duhul Sfînt mă conduce la îngrozitoarea descoperire că sînt **iremediabil** pierdut și atunci strig: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa de acest trup de moarte?” (versetul 24). Dar apoi vine răspunsul în versetul 25: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu **prin Isus Hristos**, Domnul nostru ...”.

Eliberarea

Eu sînt salvat de trupul morții, care a fost condamnat în Hristos pe cruce. Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine (Galateni 2.20). Eu sînt **în Hristos**, adică în acea situație în care El este

după înviere. Acum dar nu este nici o condamnare pentru mine (Romani 8.1). Duhul Sfânt a făcut o viață nouă în mine, care nu poate păcătui, ci este în concordanță cu Acela care a creat-o (Ioan 3.56). Peste această viață locuiește Duhul Sfânt și El este puterea care face ca viața nouă să se exercite după chipul ei (citește și 1 Corinteni 6.14; Ioan 4.14; 7.38-39).

Și Duhul Sfânt este Acela care preia lupta împotriva firii păcătoase (Galateni 5.17), așa că legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții (compară Romani 8.2 cu 7.23). Eu nu mai sînt în firea păcătoasă (în natura veche), ci în Duh, poziția mea fiind marcată prin viața pe care am primit-o prin nașterea din nou (Ioan 3) și efectuată prin însuși Duhul Sfânt (Romani 8.9). Rezultă că eu aparțin lui Hristos și astfel sînt un creștin.

Starea normală a credinciosului este de a fi **liber** față de Satan, păcat și moarte, de a sluji liber lui Dumnezeu, de a avea **părtășie** neîntreruptă cu Dumnezeu și de a avea bucurie deplină (1 Ioan 1.3-4). Domnul să ne lumineze ca tu și eu să **trăim în această stare normală**.

Cu salutări din inimă, al tău frate

în Domnul Isus, H. L. H.

A predestinat Dumnezeu pe oameni ca să fie pierduți ?

Dragi prieteni,

Ați devenit neliniștiți, pentru că cineva a afirmat că aici pe pământ nu se poate ști dacă ești mântuit, pentru că nu se știe dacă ești ales înainte de întemeierea lumii. Puteați să răspundeți la această afirmație prin Cuvântul lui Dumnezeu: pentru ca **oricine crede** în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică" (Ioan 3.16).

Dumnezeu spune adevărul și de aceea puteți fi **siguri**. Nimeni nu va putea spune că Dumnezeu în Cuvântul Lui nu prezintă adevărul. În Cuvântul lui Dumnezeu se vorbește foarte clar și concis despre acest adevăr. Care copil al lui Dumnezeu nu a citit plin de respect versete ca cele din Epistola lui Pavel către Efeseni 1.4-5; Romani 8.29-30; 1 Petru 1.2 și multe altele și să nu adore pe Dumnezeul nostru pentru acest har?

Aleși înainte de întemeierea lumii (predestinare)

Din nenorocire omul nu a rămas la ceea ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu, ci a dat cale liberă imaginației lui de a formula așa numitele concepții logice. Urmarea acestor concepții este că se aduc învățături care sînt în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu și care necinstesc Numele Său cel sfînt.

Învățătura despre o predestinare a tuturor oamenilor este o caricatură a tabloului minunat pe care îl arată Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la alegerea înainte de întemeierea lumii. Învățătura greșită spune că Dumnezeu ar fi ales pe unii pentru viața veșnică, iar pe alții i-a lepădat după cum este scris în Romani 9.8-23. Trebuie să citim aceste versete încă o dată.

Har nu numai pentru evrei

În primele opt capitole ale epistolei către Romani găsim starea omului și răspunsul lui Dumnezeu la aceasta. Omul este pierdut fără nici o nădejde: „Căci toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sînt îndreptățiți fără plată prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus" (Romani 3.23-24). Dacă **toți** au fost îndreptățiți prin har, atunci aceasta nu se referă numai la evrei. Harul este și pentru cei dintre neamuri, care nu sînt evrei. Dar evreii nu au vrut lucrul acesta. Ei au avut un loc renumit și pe acesta au vrut să-l aibă totdeauna. De aceea ura lor este dezvăluită cînd Evanghelia este propovăduită neamurilor (vezi de exemplu Faptele Apostolilor 13.45-50; 15.1; 17.5 și 28.25-29).

În capitolele 9-11 ale epistolei către Romani, apostolul analizează întrebarea de ce evreii și neamurile au primit drepturi egale în ce privește Evanghelia și cum înainte evreii au fost socotiți într-o poziție anumită, iar acum Dumnezeu nu mai face nici o deosebire.

Sămînța lui Avraam

Prima idee pe care se bazau evreii era că sînt sămînța lui Avraam. „Bine”, spune apostolul, „dar atunci trebuie să recunoașteți și pe Ismael, căci și el a fost fiul lui Avraam”. Și dacă aici se poate spune că mama lui era numai o roabă, atunci este și Esau, care este tatăl arabilor. Iacov și Esau aveau același tată și aceeași mamă și s-au născut ca gemeni. Dar deși Esau a fost cel dintîi născut, nu a devenit tatăl seminției poporului lui Dumnezeu. Nu înseamnă că Iacov era mai bun. Înainte de naștere. Dumnezeu a spus că cel mai mare va sluji celui mai mic. Această poziție de întîietate nu era meritul evreilor, ci era voia și harul lui Dumnezeu. Dacă ei se bazează pe un drept, atunci trebuie să recunoască și pe arabi ca un popor a lui Dumnezeu, ceea ce nu ar fi vrut.

Dar dacă ei sînt poporul lui Dumnezeu numai datorită îndurării lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu are oare dreptul să strîngă și pe alții în jurul binecuvîntărilor Sale? Noi putem observa că aici nu este vorba despre o alegere sau o condamnare pentru veșnicie, ci numai pentru o poziție de întîietate pe pămînt.

Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urît

Cuvintele din Romani 9.13 se citează adesea ca o dovadă a învățaturii predestinării. Cine face aceasta încurcă cele scrise în versetul 12 cu cele scrise în versetul 13. Ceea ce stă scris în versetul 12 este spus de către Dumnezeu cînd copiii nu erau născuți, dar nu înaintea întemeierii lumii, cum este scris în Efeseni 1.4 despre noi.

Aici este vorba de o poziție pămîntească, și aceasta Dumnezeu a spus-o înaintea nașterii lor (versetul 10). Versetul 13 este citat din Maleahi 1.2-3. Dumnezeu a spus acele cuvinte cu aproape 1.400 de ani după ce a trăit Iacov și Esau. În livrei 12.16-17 Esau este numit desfrînat și lumesc, care pentru o mîncare și-a vîndut dreptul de întîi născut și care nu mai găsea calea spre pocăință. Să ne mai mirăm că Dumnezeu spune că urăște pe acest om (Psalm 5.5)?

În versetul 15 citim: „Eu voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă și Mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să mă îndur.” Acesta este un citat din Exod 33.19. „Poporul a făcut vițelul de aur și L-au lepădat pe Domnul” (Exod 32.4). Ei au meritat judecata (Exod 32.10), dar Moise a stăruit pentru ei, Dumnezeu arătîndu-Și harul și ocrotind poporul. Aceste cuvinte ne mărturisesc

încă o dată că Dumnezeu își rezervă dreptul de a ocroti pe unii, în har, chiar dacă meritau să fie judecați. Faptul că evreii erau poporul lui Dumnezeu se baza numai pe **har**.

Cum pot deci aceste cuvinte să fie o temelie a învățaturii predestinării? Versetul 15 întărește mai mult temelia harului. Acolo unde toți au meritat judecata, numai îndurarea lui Dumnezeu poate găsi o cale de iertare. La ce i-ar ajuta unui om dacă de azi înainte nu mai păcătuiește? Tot ar trebui să apară în fața judecății pentru păcatele pe care le-a săvârșit pînă acum.

Dumnezeu împietrește pe unii oameni !

Versetul 18 este citat din Exod 9.16. Dumnezeu spune către Faraon că El îi va împietri inima ca să-Și arate puterea. Dar trebuie să citim ce s-a întîmplat înainte de aceasta. În Exod 5.2, Faraon spune: „Cine este Domnul ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Israel să plece.” Faraon a îngreunat munca poporului (Exod 5.17). Contrar semnelor pe care le-a trimis și a judecăților lui Dumnezeu, Faraon nu a vrut să facă voia lui Dumnezeu. Abia după aceasta Dumnezeu a împietrit inima lui Faraon, pentru ca judecata Sa să lovească în plinătatea puterii.

Este adevărat că Dumnezeu a vorbit înainte că va face judecată (Exod 4.21), pentru că știa dinainte că Faraon nu va asculta. Dumnezeu cunoștea inima lui Faraon (Exod 3.19); dar numai după ce i-a vorbit în cîteva rînduri și i-a arătat unele semne și urgii, iar Faraon de fiecare dată nu a ascultat, împotrivindu-se ca poporul să plece, Dumnezeu i-a împietrit inima așa cum citim în Exod 9.12.

Este un adevăr serios faptul că Dumnezeu împietrește inimi. Așa a procedat cu Faraon. El o poate face și azi. Și imediat după răpirea Adunării (Bisericii) o va face cu toți care au ascultat Evanghelia, dar nu au primit-o (2Tesalomceni 2.11). Dumnezeu o face numai după ce omul s-a împotrivit pocăinței (Iov 33.14-30). Aceasta este cu totul altceva decît ceea ce ne spune învățătura predestinării.

Dumnezeu este liber în toate acțiunile Sale

În Romani 9.19-21 răspunsul este generalizat. Dumnezeu nu are oare dreptul să facă ce vrea cu făptura Lui? Dacă Dumnezeu vrea să facă pe unul un vas de cinste și pe unul un vas de rușine, nu are oare dreptul acesta? Poate oare făptura să tragă la răspundere pe Creatorul Său?

Dumnezeu care este Creatorul are dreptul să facă ce vrea cu făptura Lui. El are dreptul pe unul să-l ierte, iar pe altul să-l condamne pe veci. Dar Dumnezeu nu a făcut uz de dreptul acesta. El este lumină și dragoste și nu lucrează contradictoriu cu El Însuși.

Chiar versetul 21 vorbește de acest lucru. El este o idee din Ieremia 18. Acolo Dumnezeu Își arată dreptul Său de a face ce vrea cu Israel. Olarul face din lut un vas, dar dacă nu este bun, face un altul, după cum vrea el. „Și cuvîntul Domnului a venit la mine, zicînd: »Nu pot Eu să fac cu voi ca olarul acesta, casă a lui Israel?« zice Domnul. »Iată, ca lutul în mîna olarului, așa sînteți voi în mîna Mea, casă a lui Israel.«" (Ieremia 18.5-6).

Cum se folosește Dumnezeu de dreptul acesta? „Deodată zic despre un neam, despre o împărăție, că-l voi smulge, că-l voi surpa și că-l voi nimici; dacă poporul acesta, despre care am vorbit, se întoarce de la răutatea lui, atunci și Mie îmi pare rău de răul pe care îmi pusesem în gînd să i-l fac. Tot așa, cînd zic despre un neam sau despre o împărăție că-l voi zidi sau că-l voi sădi, dacă el face ce este rău înaintea Mea și n-ascultă glasul Meu, atunci Îmi va părea rău și de binele pe care aveam de gînd să i-l fac" (citește în Ieremia 18.7-10).

Dacă cineva se pocăiește de răutatea lui, atunci și lui Dumnezeu Îi pare rău de judecata care a prezis-o și Își va arăta harul Său nemărginit. Pentru aceasta Dumnezeu folosește libertatea nemărginită a suveranității Sale.

Cuvîntul lui Dumnezeu nu cunoaște predestinarea pentru pierzare

Nu există în Cuvîntul lui Dumnezeu nici o dovadă că unii ar fi predestinați pentru pierzarea veșnică. Aceasta ar fi în contradicție cu Dumnezeu însuși. Poate oare Dumnezeu, care „a iubit atît de mult lumea că a dat pe singurul Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică" să pregătească pe oameni pentru pierzarea veșnică? Ar fi multe citate de amintit, dar cred că ne sînt de ajuns cele din Ioan 3.16; Romani 3.22 și 1 Ioan 2.2.

Nu! Slăvit să fie Dumnezeu că nu există predestinare pentru pierzare, dar există o alegere înaintea întemeierii lumii pentru păcătoși ca să cunoască slava veșnică.

În contradicție cu această teorie, Cuvîntul lui Dumnezeu spune: „Cine vrea să ia apa vieții fără plată" (Apocalipsa 22.17) și Dumnezeu, Mîntuitorul nostru care dorește ca toți oamenii să fie mîntuiți și să vină la cunoștința adevărului" (1 Timotei 2.3-4).

Și dacă noi nu putem aduce la același numitor cele două adevăruri: aleși înainte de întemeierea lumii și invitația pe care ne-o adresează Dumnezeu către toți, atunci nu mai rămîn decît cuvintele: „Gîndurile lui

Dumnezeu sînt mai presus decît gîndurile noastre" (Isaia 55.9). Cine ar putea să măsoare înțelepciunea lui cu gîndurile lui Dumnezeu? Dar pentru credință rămîn valabile cuvintele spuse de Domnul lui Avraam: „Cel ce judecă tot pămîntul nu va face oare dreptate?" (Geneza 18.25).

*Cu salutări din inimă, al vostru frate
în Domnul, H. L. H.*

Alegerea

(continuare la scrisoarea trecută)

Se poate pune întrebarea: Cum pot să știu dacă sint ales?

Mai întâi trebuie să fim atenți că Biblia nu vorbește de „aleși” către necredincioși. Celor necredincioși li se vorbește în Cuvînt despre starea lor pierdută, de judecata lui Dumnezeu care îi așteaptă și de glasul lui Dumnezeu care îi cheamă la pocăință, arătîndu-li-se lucrarea Domnului Isus ca să creadă în ea. Dacă s-au pocăit și cred în Domnul Isus, li se spune că sint aleși. Cum pot ști lucrul acesta? 1 Tesaloniceni 1.4-6 dă răspunsul. Apostolul scrie aici: „Știm, frați preaiubiți de Dumnezeu alegerea voastră!” Apoi citează temelia celor spuse: „pentru că Evanghelia noastră v-a fost adusă nu numai prin cuvinte ci și cu putere, cu Duhul Sfînt și cu o mare siguranță. Căci știți cum am fost noi între voi, pentru voi. Și voi înșivă ați călcat pe urmele noastre și ale Domnului, întrucît ați primit Cuvîntul în multe necazuri, cu bucuria Duhului Sfînt.”

Ei au primit Cuvîntul și aceasta este o dovadă. Dacă cineva primește Evanghelia și prin aceasta găsește pace cu Dumnezeu, atunci avem dovada că este ales.

Ce spune Scriptura despre alegere?

Deși sint multe versete care se pot cita în legătură cu alegerea (de exemplu 1 Petru 1.2; 2 Timotei 1.9; Tit 1.2; etc.), învățătura cea mai clară ne-a fost dată în Romani 8.28-30 și în epistola lui Pavel către Efeseni 1.3-14.

În Romani 8.29-30 stă scris: „Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și predestinat să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a predestinat, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și îndreptățit, iar pe aceia pe care i-a îndreptățit, i-a și slăvit.”

Mai întâi stă scris că Dumnezeu a cunoscut persoanele. Nu scrie că El ar fi cunoscut starea lor, felul lor de viață, dacă ei se vor pocăi sau nu. Dumnezeu cunoștea persoanele. În Efeseni 1.4 se spune că aceasta a fost înainte de întemeierea lumii, adică din veșnicie. Aceste persoane și nu are voie să lipsească nici una au fost alese înainte de întemeierea lumii ca să fie asemenea chipului Fiului Său. Aici avem deci alegerea noastră. Înainte de a ne naște, înainte de a fi fost creat Adam, înaintea creării cerului și pămîntului de care vorbește Geneza 1.1, Dumnezeu S-a gîndit la noi și a hotărît în sfatul Lui să fim asemenea chipului Fiului Său. Despre Domnul Isus, Cuvîntul lui Dumnezeu spune: „El este chipul Dumnezeului Celui nevăzut” (Coloseni 1.15).

Aici este spus că o să fim făcuți asemenea chipului Fiului Său. El trebuie să fie cel dintâi născut dintre mai mulți frați. Deși El deține locul întâi, vom fi asemenea Lui. Aici nu Îl vedem pe Domnul Isus în poziția lui de Fiu din veșnicie. Ca Fiu din veșnicie, El este singur. Aici se vorbește de El ca fiind Fiul lui Dumnezeu născut pe acest pământ, care a făcut lucrarea de pe cruce, ne-a descoperit tot sfatul lui Dumnezeu și a îndeplinit toate planurile lui Dumnezeu (Coloseni 1.19-21; Efeseni 1.10, 20-23).

Temelia binecuvântărilor noastre este împletită aici cu rezultatul ideal veșnicia înaintea creării cerului și pământului cu veșnicia după ce cerul și pământul vor dispărea și hotărârea din inima lui Dumnezeu cu realizarea deplină, cum este arătat în 1 Ioan 3.2: „Dar știm că atunci când Se va arăta El vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.” Noi toți vom fi fiii învierii (Luca 20.36), vom fi arătați ca fiii lui Dumnezeu când El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale (Filipeni 3.21).

Chemat, îndreptățit și slăvit

În versetul 30 găsim legătura hotărârilor lui Dumnezeu cu vremea noastră. Când ne-am născut, am întors spatele lui Dumnezeu: eram păcătoși. Dar Dumnezeu ne-a chemat. Aici nu este vorba de chemarea lui Dumnezeu în general, care se adresează la întreaga omenire ca să se pocăiască. Aici este vorba de actul de creare a lui Dumnezeu, „care cheamă lucrurile care nu sînt ca și cum ar fi” (Romani 4.17).

Pe cei pe care i-a chemat, i-a și îndreptățit. Aici totul este văzut din partea lui Dumnezeu, după hotărârea Sa.

Cînd a fost scrisă epistola către Romani nu toți erau chemați. Inițial erau puțini, căci aici este vorba de alegerea înaintea întemeierii lumii și aceasta este numai pentru Biserică. Israel și credincioșii de după răpirea Adunării sînt aleși de la întemeierea lumii (Apocalipsa 13.8).

Nici acum nu sînt încă toți chemați. Asta va fi scurt timp înainte de a fi răpită adunarea, căci abia atunci ea va fi completă la număr.

După hotărârea lui Dumnezeu este clar că va fi așa. De aceea se vorbește aici în limbajul prorocilor, parcă ar fi totul împlinit. Chiar și slava noastră este arătată ca și cînd ar fi fost împlinită, chiar dacă Romani 5.2 numește slava lui Dumnezeu o nădejde, iar Romani 8.11 spune că trupurile noastre muritoare mai trebuie făcute vii. Dar totul stă deja neclintit.

Tot ce este necesar pentru a ne da poziția pe care o vom primi în harul nemărginit al lui Dumnezeu se face prin Domnul Isus și **numai** prin El, fără ajutorul nostru. Aceasta este **siguranța** noastră!

Dumnezeul nostru și Tatăl nostru

În Efeseni 1 găsim unele amănunte în această direcție. În versetul 3 Dumnezeu este numit: „Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos.” Domnul Isus vorbește despre „Dumnezeul Meu” (Evanghelia după Matei 27.46). Dumnezeu este Tatăl lui Isus, ca Fiu (citește Evanghelia după Ioan 17.1; 5.17-18; etc.).

După înviere, Domnul Isus îi aduce pe ai Săi în aceeași poziție ca a Sa: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeul vostru” (Ioan 20.17). Desigur, rămîne o deosebire. El nu spune „Tatăl nostru” și „Dumnezeul nostru.” El rămîne Cel întâi născut între mai mulți frați. Totuși Dumnezeu a devenit și Dumnezeul nostru și Tatăl nostru **în** Domnul Isus. În Efeseni 1.4 este arătat locul nostru în fața lui Dumnezeu, ca Dumnezeu, iar în versetul 5 locul nostru în fața lui Dumnezeu ca Tată. Ca să ocupăm această poziție în plinătatea ei, sîntem aleși în Hristos. El are această poziție în puterea slavei Sale și prin drepturile Sale primim și noi acest loc.

Sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste

Versetul 4 spune: „Ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste.”

Avem în fața noastră natura dumnezeiască. Dumnezeu este sfînt în ființa Sa și natura Lui este dragoste (1 Ioan 1.5 și 4.8, 16). Dacă Dumnezeu a vrut să fim în apropierea Sa, atunci trebuia să corespundem naturii Sale. Cum pot oamenii păcătoși să fie ai lui Dumnezeu, care este așa de sfînt și care odată va arunca în iazul de foc tot ce este în legătură cu păcatul? Acesta este motivul pentru care ne-a ales: ca să corespundem naturii Sale. Dar nu numai atît, noi trebuie și putem să fim părtași simțămîntelor Sale, părtași gîndurilor unui Dumnezeu care este dragoste. De aceea este scris: „... înaintea Lui, în dragoste.”

Cînd vom fi la El, vom fi „sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste.” Atunci tot ce mai amintește de păcat va fi îndepărtat. Atunci nu vom mai avea carnea aceasta cu noi. Dar Dumnezeu ne vede așa deja de acum. El ne vede numai în viața noastră nouă, pe care ne-a dat-o Domnul nostru Isus. „Am fost creați în Hristos Isus pentru fapte bune pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte ca să umblăm în ele” (Efeseni 2.10). „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvîrșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți” (Evrei 10.14). „Cum este El, așa sîntem și noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4.17). Ce har pentru noi!

Înfiați pentru El însuși

Noi putem să primim ce am amintit și anume să fim robi în fața lui Dumnezeu. Și îngerii trebuie să corespundă slavei și sfințeniei lui Dumnezeu.

Dar mai departe citim: ”... e-a înfiat prin Isus Hristos pentru El Însuși.”

Aici vedem o legătură bine stabilită: legătura unui Tată cu copiii Săi și a acestor copii cu Tatăl lor. Fiul lui Dumnezeu ne-a adus, după învierea Sa, pe temelia jertfei de pe cruce în poziția Sa însăși. El ne-a făcut copii ai lui Dumnezeu. Aici, în Efeseni 1 ne este arătat că Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii. Atunci Dumnezeu ne-a rânduit să ocupăm această poziție.

Creștinismul are un caracter veșnic

Dar în versetul 4 mai avem de constatat un lucru foarte important: „Dumnezeu ne-a ales **în El** (în Hristos) înainte de întemeierea lumii.” Această alegere este dincolo de timpurile noastre, pentru veșnicie și nu pentru pământ. Versetul 3 ne vorbește de binecuvântările în locurile cerești. Israel este poporul ales pentru acest pământ (Exod 19.5; Leviticul 25.2,23; Deuteronom 7.6). Dar și „oilor” din Matei 25.34 li se spune: „... moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” Acestea sînt binecuvântări pămîntești (ale împărăției) care stau în legătură directă cu „timpul” (de la întemeierea lumii). De aici se vede poziția pe care o ocupăm.

Noi aparținem unui sistem (creștinismul) și unui Trup (Adunarea) care stau în **afara timpului**. Originea lor este încă înainte de întemeierea lumii, cînd Dumnezeu le-a creat în Hristos. Ei nu sînt din această lume (Ioan 17.14) și vor avea continuitate și după ce această lume va lua sfîrșit. Ei au un caracter duhovnicesc și veșnic. Aceasta ne dă o viziune clară asupra caracterului creștinismului. De aceea în versetele 3 pînă la 5 nu se vorbește nimic de responsabilitate și tot ce stă în legătură cu ea, căci aceasta a început abia atunci cînd a fost creat Adam și a fost așezat în grădina Eden și va lua sfîrșit după marea judecată în fața scaunului de domnie mare și alb (Apocalipsa 20).

În grădina Eden erau doi pomi: pomul cunoștinței binelui și răului, care a pus temelia **responsabilității** („căci în ziua în care vei mîncă din el vei muri negreșit”) și pomul vieții care vorbește despre temelia **vieții**. Adam a mîncat din primul și nu a mai putut mîncă și din al doilea, căci a primit ca pedeapsă moartea.

Pe cruce găsim încă o dată uniți cei doi pomi. Domnul Isus a luat asupra Lui, de la toți cei ce cred în El, toate urmările responsabilității și ca Cel înviat le-a dăruit viața. El este pomul vieții. De aceea era nevoie să se facă alegerea „**În El**” (în Hristos), făcîndu-se astfel cunoscută intenția și hotărîrea lui Dumnezeu după lucrarea de la cruce, cînd Domnul Isus a devenit Căpetenia creației noi, a familiei lui Dumnezeu. Ce minunat este să admirăm gîndurile adînci ale înțelepciunii lui Dumnezeu! La aceste adevăruri putem să ne gîndim cu recunoștință, fiindcă noi înșine care credem în Domnul Isus am fost subiectul acestor gînduri.

Cu salutări din toată inima,

H. L. H.

Hristos, marele nostru preot

Dragă prietene,

Dacă cineva a ajuns la cunoștința că:

- păcatele lui sînt iertate și are pace cu Dumnezeu,
- că în nașterea din nou a primit o viață nouă, o natură nouă, o viață dumnezeiască, care nu poate să păcătuiască,
- că Dumnezeu a judecat și a îndepărtat natura păcătoasă la cruce în așa fel încît îl vede pe credincios numai în viața lui nouă și de aceea nu există nici o condamnare pentru cei care sînt în Hristos Isus,
- că Duhul Sfînt locuiește în el, că este scăpat de puterea Satanei, a lumii și a păcatului pentru a sluji lui Dumnezeu,
- că este plăcut în Preaiubitul Tatălui și se poate lăuda acum cu nădejdea slavei lui Dumnezeu, deoarece știe că este pregătită pentru el, atunci poate să gîndească că nu mai are nevoie de nimic.

În ce privește veșnicia și cerul nu mai avem nevoie de nimic. De aici rezultă că cel credincios mai are și unele nevoi pe acest pămînt. Deoarece este un copil al lui Dumnezeu și un cetățean ceresc (Filipeni 3.20), este un **străin** pe pămînt și, pentru că este pe drumul spre cer, este un călător.

Dar peste toate acestea credinciosul este scăpat de puterea Satanei și vrea să slujească lui Dumnezeu, căci aceasta este rîvna inimii lui. De aceea intră în contradicție cu Satan și cu oamenii necredincioși. Lucrarea Satanei este ca omul să nu dea ascultarea necesară lui Dumnezeu. El își va îndrepta toată puterea și viclenia sa ca să abată pe credincios de la Dumnezeu și va căuta să-l forțeze să păcătuiască. Cu cei necredincioși, această lucrare o face cu ușurință, deoarece ei nu vor să asculte de glasul lui Dumnezeu. Inima lor vrea să păcătuiască și atunci cînd înfăptuiesc păcatul se simt fericiți (vezi Geneza 6.5; Marcu 7.20-23; Romani 3.10-20).

Aceasta este **temelia lumii**, a conviețuirii oamenilor. Pentru a nu depinde de Dumnezeu și a lucra după gîndurile lor, s-au strîns laolaltă (Geneza 9.1; 11.4-9). Pentru că oamenii nu pot să fie independenți, au luat pe Satan ca regele lor și, după ce au lepădat pe Fiul lui Dumnezeu, au făcut din Satan dumnezeul lor (vezi Ioan 12.31; 2 Corinteni 4.4).

Dorințele celor credincioși sînt diametral opuse dorințelor oamenilor din lume. De aceea necredincioșii trebuie să-l considere pe credincios ca pe unul care se deplasează transversal direcției lor de mers. Acesta este adevăratul motiv al **urii** oamenilor necredincioși față de credincioși. Domnul Isus spune în Ioan 7.7 către necredincioși: „Pe voi lumea nu vă poate urî, dar pe Mine mă urăște pentru că mărturisesc despre ea că

lucrările ei sînt rele." Despre credincioși se spune în Ioan 17.14: Lumea îi urăște „pentru că ei nu sînt din lume, după cum Eu nu sînt din lume." Iar în Ioan 16.33, Domnul Isus spune ucenicilor Lui: „în lume veți avea necazuri."

Un creștin este recunoscut de lume numai dacă intră în hora ei și în lucrarea practică de subjugare a domniei Satanei. Dar aceasta este **necredință** (trădare) față de Dumnezeu. Azi, asemenea „credincioși" se numesc **colaboratorii Satanei**.

Aici începe lupta credinciosului. Satan încearcă să-l facă să păcătuiască. El îi șoptește tot felul de gînduri necurate. El îl lasă să audă tot felul de vorbe, de înjurături împotriva lui Dumnezeu și încearcă să-l atragă în locuri necurate și peste toate acestea îl lasă să vadă și ura lumii. Toate aceste lucruri îndurerează pe omul cel nou.

Natura veche care nu vrea altceva decît să păcătuiască și la care Satan găsește atîtea goluri pe care vrea să le umple mai este în credincios. De aceea este mare primejdie ca Satan să biruiască, să facă pe credincios să păcătuiască. Dar și aici Dumnezeu S-a arătat plin de dragoste față de cel credincios.

Hristos, Marele Preot

În epistola către Evrei ne sînt amintite aceste adevăruri. Acolo vedem pe credincios ca fiind călător și străin. El este într-o călătorie către Împărăția cerească (Evrei 11.40), pentru că el are o „chemare cerească" (Evrei 3.1). Dar acum credinciosul mai este în pustie, cu toate necazurile și primejdiile care însoțesc acest loc. De aceea ne este prezentat preotul. Domnul Isus în cer este Marele Preot care ne ocrotește de primejdiile și necazurile pustiei, iar înaintea lui Dumnezeu El este Mijlocitor.

Adeseori se spune că preoția Domnului Isus ar sta în legătură cu păcatele noastre, dar aceasta nu este corect în general. Desigur că începutul lucrării Sale ca Mare Preot a stat în strînsă legătură cu păcatele noastre. În Evrei 2.17 se spune: „... în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos și credincios, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului." Dar în capitolul 10, versetul 12 se spune: „După ce a adus o **singură** jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu." Și în versetul 14 este scris: „Căci printr-o **singură** jertfă El a făcut desăvîrșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți."

Epistola către Evrei îl vede pe credincios în comportarea sa ca o creație a lui Dumnezeu. Domnul Isus a săvîrșit lucrarea de pe cruce prin care Dumnezeu este pe deplin satisfăcut și problema păcatului este rezolvată pe veci, inițiind „o răscumpărare veșnică" (Evrei 9.12).

Credinciosul „a fost făcut desăvîrșit pentru totdeauna" (Evrei 10.14). Hristos „S-a arătat o singură dată înlăturînd păcatul prin jertfa Sa" (Evrei 9.26). Între Dumnezeu și credincios nu mai este vorba niciodată de

păcate. De aceea în epistola către Evrei nu se mai amintește de acest aspect. Păcatele pe care le săvârșește un om după pocăința sa nu mai sînt lucruri între Dumnezeu și creația Sa, ci între Tatăl și copiii Săi. Acest adevăr îl găsim în prima epistolă a lui Ioan.

Preot în cer

După ce a sîrșit lucrarea de pe cruce, S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu în cer. „Tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: ... înălțat mai presus de ceruri" (Evrei 7.26). „Dacă ar fi pe pămînt, nici nu ar mai fi preot" (Evrei 8.4).

Așadar avem un preot în cer, care în ce privește păcatele a pus totul în ordine și acum „trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei" (Evrei 7.25). Cine este Preotul acesta? Evrei 1 spune că este Fiul lui Dumnezeu. De aceea El mijlocește totdeauna pentru noi. Cine poate lucra astfel, decît Dumnezeu? Dar pentru a mijloci pentru noi a trebuit să devină om. Evrei 2 ne spune că a devenit într-adevăr om. El este Fiul Omului.

Ce minune! Dumnezeu arătat în trup! „Cuvîntul a devenit trup" (Ioan 1.14). El, Creatorul cerurilor și al pămîntului. Cel care a creat pe oameni, a devenit El Însuși **om**. Evrei 2 ne amintește două motive pentru care Domnul Isus a devenit om. În versetele 14-17 se spune că a devenit om, ca să facă ispășire pentru păcate și să ne scape de puterea Satanei și a morții. El trebuia să devină un „Mare Preot, milos și credincios" (Evrei 2.17). Nu vorbește oare aceasta inimilor noastre?

Domnul Isus știa cum vom fi noi. El știa de primejdiile și necazurile care vor fi pe drumul nostru. De aceea a devenit om și a intrat în împrejurările noastre, ca prin propria experiență să cunoască necazurile, toate durerile, toate ispitele, ca în toate să ne fie ajutor, pentru ca noi să devenim biruitori.

A învățat să asculte

Domnul Isus știe ce înseamnă ascultarea (Evrei 5.8). El nu a ascultat, fiindcă era Dumnezeu. Ca om pe pămînt însă a învățat ce este ascultarea: „El Îmi trezește urechea, să ascult ca un ucenic. Stăpînul meu, Domnul Mi-a deschis urechea și nu M-am împotrivit, nici nu M-am tras înapoi", spune în Isaia 50.4-5.

Domnul Isus a aflat ce urmări are această ascultare într-o lume dușmănoasă și necredincioasă: „Mi-am dat spatele înaintea celor care Mă loveau și obrajii înaintea celor ce-Mi smulgeau barba și nu Mi-am ascuns fața de insulte și de scuipări" (Isaia 50.6). El a fost bătut pentru că a spus adevărul (Ioan 18.23). Domnul Isus a avut puterea dumnezeiască, neclintită: „Dar Stăpînul meu, Domnul M-a ajutat, de aceea nu M-am rușinat și de aceea Mi-am făcut fața ca o cremene, știind că nu voi fi dat de rușine. Cel care mă îndreptățește este aproape" (Isaia 50.7-8).

Noi trebuie să învățăm **ascultarea** deoarece sîntem o creație păcătoasă. Dacă oamenii rîd de noi din cauza ascultării noastre sau ne batjocoresc sau chiar dacă din această cauză se micșorează venitul sau pe tărîm profesional nu ne putem ridica, în toate lucrurile acestea pămîntești, Domnul Isus Se află alături de noi. Bunătatea Sa desăvîrșită ne vine în ajutor (Evrei 2.18) ca să „căpătăm îndurare și să aflăm har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie" (Evrei 4.16).

Ascultarea de Dumnezeu ne arată că trebuie să ne dispensăm de persoane sau lucruri de care inima noastră mai este legată, chiar dacă sînt lucruri bune. Așa se explică de ce ne ia adesea pe cei mai iubiți ai noștri de pe pămînt. Ascultarea noastră față de El poate să ceară să părăsim oameni iubiți, pentru că nu putem merge pe același drum cu ei sau poate trebuie să părăsim locul nostru de muncă sau chiar o lucrare duhovnicească pe care am vrut să o facem pentru Domnul.

Despre Domnul Isus citim că S-a „smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte și încă moarte de cruce" (Filipeni 2.8). El S-a rugat în Ghetsimani, dar S-a rugat fierbinte: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine" (Luca 22.42). Putea oare sufletul Său sfînt să se abată de la ascultarea de Dumnezeu? Deoarece a mers pe drumul Său de ascultare „purțînd păcatele noastre în trupul Său pe lemn" (1 Petru 2.24) și „făcut păcat pentru noi" (2 Corinteni 5.21), Dumnezeu a trebuit să-L părăsească și să arunce întreaga povară a păcatului asupra Lui (vezi Evanghelia după Matei 27.46; Zaharia 13.7; Romani 8.3)!

Da, Domnul Isus a mers pe o cale de mai adîncă ascultare decît va trebui vreodată sau ar fi în stare vreodată să meargă vreun copil al lui Dumnezeu. De aceea nu va exista o „jertfă de ascultare" la care Domnul Isus să nu simtă cu noi sau să nu înțeleagă lupta noastră. După ce a mers pe drumul ascultării pînă la capăt, a spus: „facăse nu voia Mea, ci a Ta" (Luca 22.42). El știe din propria Sa experiență ce înseamnă Dumnezeu pentru inimă în astfel de împrejurări și ce ajutor să-i dea. Noi citim mai departe: „Atunci I s-a arătat un înger din cer ca să-L întărească" (Evanghelia după Luca 22.43). De aceea El ne vine în ajutor, pentru a „găsi har, să fim ajutați la vreme de nevoie" (Evrei 4.16).

Ispita Satanei

Cînd Satan vine cu ispitirile sale, ce mult îndurerează inima! Ce mult suferă omul cel nou în noi, cînd Satan născocеște gînduri necurate în noi, cînd ispitește inima la neascultare, cînd ne asaltează fără să ne dea o clipă de răgaz, cînd ne abate gîndurile de la citirea Cuvîntului, cînd în timp ce ne rugăm sau cînd ne găsim în clipele cele mai solemne în adunare, trezește în inima noastră gînduri rele!

Domnul Isus a fost ispitit ca nimeni altul, timp de patruzeci de zile (Luca 4.2). Satan, cu toată viclenia și puterea sa, Îl asalta pe Cel Sfînt și curat. După căderea omului în păcat. Satanei i-a fost ușor să țină pe om în

ghearele lui. El a găsit în inima păcătoasă (care găsește plăcere în păcat) un aliat: „Domnul a văzut ... că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău" (Geneza 6.5). Cu Adam nu a fost așa înaintea căderii. El a fost creat curat de Dumnezeu. Chiar dacă Satan nu a avut în inima lui Adam un punct de contact, a fost destul primul asalt și Adam a căzut.

În Domnul Isus era un om nou pe acest pământ, un om care nu avea o inimă păcătoasă, „care nu cunoștea păcatul", dar și pe Acest om l-a asaltat Satan, totuși aici lupta s-a desfășurat altfel.

Adam a fost atacat în grădina Eden, unde totul arăta bunătatea și mărirea lui Dumnezeu. Dar Domnul Isus a fost ispitit în pustie semnul cel mai mare al blestemului pământului unde nu se găsea nimic pentru El. Aici Satan s-a înarmat cu toată puterea și viclenia sa, pentru a face din sfântul Acesta un păcătos. Patruzeci de zile a durat lupta în care Satan a încercat toate armele, și totuși a fost învins. Cine cunoaște ispitele prin care a trecut Domnul Isus? Cine cunoaște toată viclenia Satanei? Noi avem descrise numai ultimele trei ispite. Ce a fost pentru Cel curat și sfânt să cunoască toate armele de luptă ale întunericului? Cît a trebuit să sufere sufletul Său sfânt! Și ce bine poate El să ne înțeleagă și cu ce simțuri se arată de partea noastră!

Poate oare să fie o ispită îndreptată către noi, pe care Satan nu a încercat-o și la Domnul Isus? El S-a rugat pentru Petru. „În ceea ce a suferit poate să vină în ajutorul celor care sînt ispitiți" (Evrei 2.18). „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci Unul ispitit în toate, asemenea nouă, dar fără păcat" (vezi Evrei 4.15).

Înțelegerea Lui în durerile și în necazurile noastre

Dacă ne sînt luați prieteni iubiți, cine ne înțelege durerea mai bine ca Domnul Isus, care a plîns la mormîntul lui Lazăr? Dacă sîntem părăsiți, cine a fost mai mult părăsit ca El, cînd spune: „Veghez și sînt ca vrabia singuratică pe un acoperiș" (Psalmul 102.7)? Dacă prietenii ne părăsesc, cine ne poate înțelege ca El, de care Scriptura spune: „Toți L-au părăsit și au fugit" (Evanghelia (Marcu 14.50)? Dacă nu sîntem înțeleși sau cei cărora le vorbim despre necazurile noastre nu au mila necesară, cine ne poate înțelege mai bine ca El, care a fost așa de singuratic ca nici unul dintre noi, încît a exclamat: „Aștept compătimire, dar degeaba" (Psalmul 69.20)?

Cînd Isus a spus ucenicilor că va fi trădat de unul din ei chiar în noaptea aceea și că va muri pentru ei, a trebuit să constate că puțin îi interesa pe ei, căci se certau care să fie cel mai mare.

Dacă avem nevoie de lumină, cine poate să ne ajute mai bine ca Domnul Isus, de care evanghelia după Luca scrie că de șapte ori a plecat să Se roage și altădată a stăruit în rugăciune toată noaptea? Acesta este Marele nostru Preot în cer, care acolo „ trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei" (Evrei 7.25). Acum pe

El Însuși nu-L mai întristează nici un necaz. Lupta pentru El s-a sfârșit. Prin faptul că El Însuși a trecut prin luptă și greutăți, poate să Se folosească de ele pe deplin pentru ajutorarea noastră. Când întâlnesc necazuri și greutăți pe drumul meu, atunci am un ajutor Hristos care mijlocește pentru mine. El stă de partea mea cu toată înțelepciunea înțelegerii pe care ne-o dă harul lui Dumnezeu, deoarece, umblînd și El pe pămînt în aceleași condiții, le-a putut cunoaște.

Domnul Isus știe cum se poate mîngîia un suflet și-L roagă pe Dumnezeu potrivit cu toată înțelepciunea Lui pentru necazul acela, dîndu-i tot ce este necesar.

Îmi trebuie lumină, îmi trebuie îndrumare pe drum, Dumnezeu poate să-mi dea totul. Eu primesc tot ce este bun pentru situația mea de la Mijlocitorul meu care este Isus.

Primesc toate acestea pentru că mă rog? Domnul Isus S-a rugat pentru Petru înainte ca să știe ce va urma! Nu, noi nu cerem Domnului să mijlocească pentru noi. În harul pe care El ni-l arată, din inima Lui vine mijlocirea. Domnul Isus ne spune „să ne apropiem cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să aflăm har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie" (vezi Evrei 4.16).

*Cu salutări din toată inima,
al tău prieten H. L. H.*

Nașterea din nou

Dragă prietene,

Am văzut în una din scrisorile trecute că cel credincios a murit împreună cu Hristos. Natura omului vechi este atât de rea, încât Dumnezeu nu are pentru ea decât numai judecată. Acest adevăr, dar și răspunsul dumnezeiesc la acest lucru (adevăr) îl spune Domnul Isus lui Nicodim în Ioan 3. De fapt, paragraful începe cu capitolul 2.23. Aici **Îl** vedem pe Domnul Isus în Ierusalim. Când făcea semne, „mulți credeau În El.” Dar după aceea urmează: „Dar Isus Însuși nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți și n-avea nevoie să-I facă cineva mărturisiri despre om, fiindcă El Însuși știa ce era în om.” Și atunci când un astfel de om a venit la Domnul Isus, a auzit aceste cuvinte: „Dacă un om nu este **născut din nou**, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”

Fiul Omului care este în cer

În versetele 11 și 13 ale capitolului 3 a Evangheliei după Ioan, Domnul ne arată cine este El Însuși. El este Fiul Omului care este în cer! Aici găsim taina minunată a persoanei Sale. În Ioan 1.1 se spune că El Însuși este Dumnezeu Cel veșnic, iar în Ioan 1.14 stă scris: „Cuvîntul a devenit trup și a locuit printre noi.” „Dumnezeu a fost arătat în trup” (citește în 1 Timotei 3.16). Dumnezeu și Om în aceeași Persoană. Ce taină!

Domnul Isus este Dumnezeu Cel veșnic. El Însuși S-a coborît și a devenit Om. Dar aceasta nu înseamnă că El nu a mai fost Dumnezeu; aceasta ar fi fost imposibil. El a fost părtaș singelui și cărnii ca și noi oamenii (Evrei 2.14); El a devenit om cu adevărat (Galateni 4.4; 1 Timotei 2.5); dar El, care era om, a fost în același timp și Dumnezeu Cel veșnic (Isaia 9.6); când era un prunc în iesle, El era în același timp și purtătorul și întreținătorul tuturor lucrurilor. Pe când El era obosit de pe drum, înfometat și însetat la fîntîna din Samaria, când a cerut acelei femei apă, El S-a descoperit ca Cel Atotputernic, Cel care dă Duhul Sfînt și ca Cel Atotștiutor care descoperă toată viața acestei femei. Ca om a adormit în corabie, dar S-a sculat și a oprit furtuna și valurile. Li S-a prezentat și ostașii au căzut la pămînt. După puțin timp Îl legau, Îl scuipau în față și-L batjocureau.

Pe când Domnul Isus întreținea discuția cu Nicodim, El era și în cer. El spunea ce știa, căci numai Dumnezeu știe înțelesul deplin al cuvîntului „cunoaștere.” Nici un om nu a fost vreodată în cer. Nimeni nu putea să vorbească despre lucruri cerești. Dar El, Fiul Omului a coborît din cer. El discuta despre lucruri cerești, vorbea despre lucruri pe care le-a văzut și le mai vedea. Domnul Isus vorbea despre ceea ce cunoștea și ceea ce Îi aparținea. În El era unit Dumnezeu și omul.

Natura omului

În Ioan 2.23-25 găsim gândirea Domnului despre oameni. Nu erau cei fărădelege, care L-au lepădat cu ură pe față. Ei Îl cunoșteau și erau convinși că este Mesia, datorită semnelor pe care le făcea. Ei credeau în Numele Lui. La o citire superficială se poate crede că aceștia sînt oamenii de care vorbește Ioan 1.12. Dar despre acești oameni se spune: „Isus Însuși nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți și n-avea nevoie să-I facă cineva mărturisiri despre om, fiindcă El Însuși știa ce era în om.”

Ei erau convinși de unele lucruri dar nu erau întorși la Dumnezeu. Credeau ceva despre Isus, dar nu Îl primiseră în inimă. Ei văzuseră semnele și minunile Lui, și mintea și simțirile lor erau convinse că El era Mesia.

Așa au fost atunci mulți oameni și așa sînt și astăzi milioane. Ei nu pun la îndoială unele adevăruri creștine. Mintea și simțirile lor îi face să înțeleagă lucrurile și pe această cale gîndesc ei că pot primi creștinismul. Aceasta o vrea omul firesc, căci prin aceasta el stă deasupra adevărului și deasupra lui Dumnezeu. Omul judecă ceea ce este bun și ceea ce mintea sau simțirile lui au găsit cu cale că este bine să creadă.

Cum se schimbă însă totul cînd un suflet vine în lumina lui Dumnezeu! Atunci se vede starea lui pierdută și păcătoasă. Atunci nimeni nu se mai gîndește să pună la îndoială cele spuse de Dumnezeu. Nu mai rămîne nimic, decît judecata de sine și strigătul către Dumnezeu pentru a-l primi.

Omul firesc (natural) recunoaște nevoia nașterii din nou a oamenilor căzuți în păcate mari. Dar ca fiecare să se nască din nou, și iudei și farisei, și chiar acei care erau atașați Domnului Isus, care credeau ceva despre El, sau ca un Nicodim care Îi dădea Domnului Isus cea mai înaltă stimă, nu o poate înțelege omul natural. Dar cel care a spus acest adevăr este Însuși Dumnezeu Cel veșnic. Această lucrare nu o cere numai de la dușmanii Săi, ci și de la cei care îl recunosc, dorind să le arate prin aceasta starea pierdută a omului natural.

Dacă un om nu este născut din nou nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu

Domnul Isus vorbește despre Împărăție așa cum era înțeleasă atunci. În curînd se va arăta în slavă și o va vedea toată lumea. În caracterul creștin al Împărăției, dacă pot spune așa, cum este arătată în diferite pilde, se găsește o altă stare. Cînd Domnul a venit pe pămînt, Împărăția a venit în Persoana Sa. Numai acei care L-au recunoscut, care L-au văzut sub aspectul Lui adevărat ca Fiul lui Dumnezeu, vedeau Împărăția. Aceștia erau numai acei care au fost născuți din nou. Nu ne-a surprins oare niciodată situația, cînd am citit despre frații Domnului Isus, că nu credeau în El? Da, în Marcu 3.21 stă scris: „Rudele lui Isus, cînd au auzit, au venit să pună mîna pe El, căci ziceau: »Și-a ieșit din minți!«”. Ei Îl cunoșteau deja pe Domnul și au văzut ani la rînd

viața Lui desăvârșită și sfântă în Nazaret. Oare Maria și Iosif nu le-a spus nimic despre îngerul care a propovăduit nașterea Lui minunată? N-au auzit oare nimic de la Ioan Botezătorul care a mărturisit despre Domnul Isus? Oare nu au văzut minunile Lui?

Ioan scrie: „Noi am privit slava Lui, slavă ca a unicului Fiu din partea Tatălui” (Ioan 1.14); și când s-a deschis cerul deasupra Lui, s-a auzit vocea care spunea: „Tu ești Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc toată plăcerea Mea.” Atunci cum au putut rudele Lui să spună că Domnul Isus Și-a ieșit din minți și intenționau să pună mîna pe El? Ce dovadă grăitoare pentru adevărul cuvintelor Domnului Isus: „Adevărat, adevărat îți spun, că dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”

Născut din nou

Aceasta nu înseamnă ce credea Nicodim sau ceea ce se citește în diferite cărți de filozofie antică sau în fabule, ca un om în vîrstă să se nască din nou ca un copil sau chiar numai să se schimbe în unul tînăr. Un copil abia născut are aceeași natură ca și părinții și nimic mai mult.

Set, fiul lui Adam cel căzut, era după chipul și asemănarea tatălui său cel păcătos (Geneza 5.3). Iov a spus: „Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu se poate să iasă nici unul” (Iov 14.4). Și în Romani 5.19 se spune că prin neascultarea lui Adam toți urmașii sînt păcătoși. „Ce este născut din carne este carne” (vezi Ioan 3.6). Chiar dacă Nicodim s-ar fi născut de zece ori ca și prima dată, tot păcătos ar fi rămas.

Un om trebuie să se nască din **nou** sau să fie **născut de sus** printr-un procedeu nou, dintr-un izvor nou de viață. Cuvîntul grecesc „gennethei anothen” folosit aici nu este același ca în Tit 3.5 „paliggenesias” unde se vorbește despre nașterea din nou și **înnoirea Duhului Sfînt**. Despre izvorul vieții, Domnul Isus spune în Ioan 3.5: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.”

Apa este în Sfînta Scriptură folosită ca **image** pentru Cuvîntul lui Dumnezeu, care prin Duhul Sfînt acționează asupra omului. Efeseni 5.26 ne spune aceasta foarte clar, ca și Ioan 13.10 împreună cu Ioan 15.3. Apa curăță obiectul asupra căruia acționează. Cuvîntul lui Dumnezeu prin Duhul Sfînt curăță înclinațiile, gîndurile și faptele oamenilor. Concomitent, Duhul lucrează prin Cuvînt o viață nouă în el, viață care nu poartă caracterul părinților naturali, ci poartă caracterul Aceluia care a inițiat viața. „Ce este născut din Duh este duh” (Ioan 3.6).

Găsim adeseori dovezi în Cuvîntul lui Dumnezeu, că nașterea din nou se face prin Cuvîntul Său. Pavel scrie către corinteni: „Pentru că v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie” (1 Corinteni 4.15). În Iacov 1.18 stă scris: „El de bunăvoia Lui ne-a născut prin Cuvîntul adevărului.” Petru scrie: „Deci, ca unii care prin

ascultarea de adevăr v-ați curățit sufletele ... fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvîntul lui Dumnezeu, care este viu și care rămîne în veac" (1 Petru 1.22-23). În 1 Tesaloniceni 1.5 găsim Cuvîntul și Duhul Sfînt amintite împreună.

Domnul Isus vorbește despre necesitatea de a fi născut din nou ca cineva să vadă și să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Dar din modul de exprimare al Domnului Isus putem să deducem clar un principiu de bază general, cum de fapt găsim în toate scrierile lui Ioan. De la căderea omului în păcat pînă la sfîrșitul lumii, nașterea din nou este o necesitate pentru a veni în relație (legătură) cu Dumnezeu.

Fiul Omului trebuia să fie înălțat

Dacă Domnul Isus, de la versetul 12 începe să vorbească despre lucrurile cerești, atunci mai trece în prim plan și o altă necesitate. Fiul Omului care este în cer cunoaște slava cerului, locuința (clui „care este lumină și în El nu este întuneric” 1 Ioan 1.5). Dacă oamenii vor să intre în slavă, atunci trebuie mai înfii rezolvată problema păcatului. Atunci Dumnezeu, care atît de mult a fost lignit prin păcatul omului, trebuie satisfăcut în privința păcatului. Omul trebuie curățit de tot ceea ce îl face incapabil să intre în slava lui Dumnezeu.

Cum poate oare să intre în Paradis omul care a păcătuit de mii de ori mai mult decît primul om și care totuși pentru o singură neascultare a fost izgonit? Cum poate intra în Paradis altfel decît prin Acela care era Dumnezeu și om în aceeași Persoană și care a făcut totul pentru a-i crea această posibilitate? Fiul Omului trebuia înălțat pentru ca **oricine crede în El** să nu piară, ci să aibă viața veșnică (Ioan 3.16). Nu este oare aceasta cea mai prețioasă lucrare pe care ne-a dat-o Dumnezeu?

Mai mult decît atît, noi putem striga: „Ava, Tată” deoarece Duhul Sfînt locuiește în noi și dă mărturie că sîntem copiii lui Dumnezeu (vezi Romani 8.15). Noi sîntem moștenitori ai lui Hristos și în curînd vom stăpîni și vom judeca împreună cu El universul (citește Romani 8.17; Efeseni 1.10-11; 1 Corinteni 6.2-3).

Textul din 1 Ioan 3.1 ne pune pe aceeași treaptă cu Domnul Isus, ca fiind nerecunoscuți de lume. Versetul 2 ne spune că vom fi ca El cînd Se va arăta, „pentru că Îl vom vedea așa cum este.” 1 Ioan 4.17 spune că în ceea ce privește judecata, acum deja în lumea aceasta sîntem ca El și tot așa vom fi în cer. Așa enumeră Scriptura încă multe adevăruri.

Părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său nu este oare cel mai înalt adevăr (1 Ioan 1.3)? Și aceasta pentru noi, care am fost păcătoși pierduți și pe care ne aștepta veșnica pierzare! Această părtășie o avem încă de aici de pe pămînt.

Te salut,

H. L. H.

Părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos

Dragă prietene,

Am văzut că fiecare om care crede în Domnul Isus a primit nu numai iertarea păcatelor, ci și o viață nouă. El este născut din Dumnezeu și de aceea are natura dumnezeiască, viața dumnezeiască (Ioan 1.13; 2 Petru 1.4). Această viață se numește în forma ei cea mai bogată **viața veșnică**, În 1 Ioan 5.20 se spune despre Domnul Isus: „El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică.” Însuși Domnul Isus este viața veșnică, viața noastră.

Acest adevăr are nenumărate urmări pentru noi: sîntem făcuți plăcuți în „Preaiubitul Său” (Efeseni 1.6) și strămutați în Împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu (Coloseni 1.13). Noi stăm deci înaintea lui Dumnezeu într-o făptură plăcută în Cel pe care Dumnezeu Îl numește Prea Iubitul Său.

Dar prima epistolă a lui Ioan merge și mai departe. Vom fi ca El. Lumea nu ne cunoaște deoarece nu L-a recunoscut nici pe El (citește 1 Ioan 3.1). Noi sîntem deja în această lume așa cum este El și tot așa cum va fi El în cer vom fi și noi (1 Ioan 4.17). Vom fi ca Domnul Isus fiindcă Îl vom vedea așa cum este (1 Ioan 3.2). Compară și 1 Ioan 4.12-13 cu Evanghelia după Ioan 1.18. În 1 Ioan 5.20 scrie: „Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel Adevărat.” În acest adevăr avem totul înglobat.

La creare, Dumnezeu i-a dat lui Adam înțelepciune. De aici și deosebirea dintre om și animal. Dar înțelepciunea era pămîntească și de aceea putea să priceapă numai lucruri pămîntești. Deși îngerii sînt făpturi superioare oamenilor, totuși ei voiau să privească în ceea ce ni s-a propovăduit nouă (1 Petru 1.12).

Dumnezeu a dat înțelepciune celor care odinioară au fost păcătoși pierduți, dușmani ai Lui, dar care acum au primit pe Domnul Isus, Fiul Său ca viața lor nouă, ca astfel să poată cunoaște pe Dumnezeu. Noi vedem nu numai slava lui Dumnezeu pe care El ne-o descoperă și pe care în curînd o va vedea toată lumea la venirea Domnului, ci Îl vom vedea pe El Însuși așa cum este. Slava Lui o vedem de pe acum și inima noastră este pe deplin satisfăcută. Avem cu Dumnezeu aceleași simțăminte și gânduri. El ne deschide tainele inimii Sale și vorbește cu noi despre acele lucruri care-I preocupă inima și noi putem să-I pricepem cuvintele și să avem părtășie cu sentimentele Sale.

Cu ce se preocupă inima Tatălui? Nu oare cu Fiul Său, cu toată slava Persoanei Lui și a lucrării Sale? Cînd Fiul era pe pămînt, plinătatea lui Dumnezeu locuia în El (Coloseni 1.19). Acest fapt îl întîlnim și la începutul lucrării publice a Domnului (Luca 3.22), ca și aproape de sfîrșitul activității Sale (Matei 17.5), cînd Tatăl a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.” După aceea a venit lucrarea de pe Golgota.

„Din pricina aceasta Tatăl Mă iubește: pentru că Îmi dau viața ca iarăși să o iau" (Ioan 10.17). Tatăl Îl iubește pe Fiul, care de bună voie a mers drumul crucii, care a murit ca să slăvească Numele lui Dumnezeu și ca să facă voia Sa, care a acceptat să poarte păcatele noastre în trupul Său (1 Petru 2.24) și a fost făcut păcat pentru noi (2 Corinteni 5.21).

Tatăl ne spune: „Acesta este Fiul Meu prea iubit" și noi răspundem: „Acesta este Mântuitorul nostru iubit." Această Persoană minunată care umple inima Tatălui, umple și inima noastră. Tatăl ne arată toată slava Fiului și noi spunem Tatălui tot ce am găsit în Fiul.

Aceleași simțăminte, aceleași interese, aceeași Persoană care umple inima de bucurie, aceasta **constituie** părtășia.

Nu este tot așa și cu Fiul? El ne-a descoperit pe Tatăl. Noi L-am auzit spunând „Ava, Tată" (vezi Marcu 14.36) și noi spunem tot: „Ava, Tată" (Romani 8.15).

Nu este oare minunat să gustăm nu numai binecuvântările Lui, ci pe El Însuși și prin aceasta să avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său? Această părtășie pusă în practică face ca inima să fie desăvârșit de fericită! De aceea apostolul spune: „Vă scriu aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină" (1 Ioan 1.4).

Dumnezeu este lumină și nici un pic de întuneric nu este în El

Părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său trebuie să se **potrivească** în totul cu **caracterul** lui Dumnezeu. Dumnezeu este lumină. Noi trebuie să umblăm în lumină ca să avem părtășie cu El. Odiuioară eram întuneric, dar acum sîntem lumină în Domnul (Efeseni 5.8). Umblînd în lumină, avem părtășie unii cu alții. Sîngele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este temelia acestei poziții.

În 1 Ioan 1.7 nu este vorba despre faptul **cum** umblăm, ci **unde** umblăm. Dacă vorbim despre umblare în lumină, este clar că vorbim despre umblarea practică în adevăr. Dar aici ni se spune **unde** umblăm. Și fiecare, care este născut din nou, eliberat de sub puterea întunericului și ..făcut vrednic de a avea parte de moștenirea sfinților în lumină" (Coloseni 1.12-13) umblă în lumină. Sîngele care a curățit toate păcatele este dovada că poziția mea este sigură înaintea lui Dumnezeu. Un exemplu: Atîta timp cît lucrez cu mîinile într-o găleată cu detergenti, ele nu pot fi murdărite. Puterea detergentului care la început a curățat mîinile mele, face imposibil ca mîinile să se murdărească. Cum se poate să devină necurate atîta timp cît stau într-o soluție care are proprietatea de a curăța tot ce este murdar?

Tot așa este și puterea sîngelui, care stăpînește acolo unde este lumină. Aceasta este o dovadă că sînt de acord cu lumina. Dar aceasta nu schimbă cu nimic realitatea că natura veche mai este aici. Dacă neg că n-am nici un păcat, atunci mă înșel și adevărul nu este în mine. Și cînd spun că nu am săvîrșit niciodată lucruri rele,

că niciodată nu am păcătuît, atunci îl fac pe Dumnezeu mincinos, căci El spune: „Toți au păcătuît” (Romani 3.23). În 1 Ioan 1.10 nu scrie: „Dacă zicem că nu păcătuim”, ci: „Dacă spunem că n-am păcătuît”, deci se spune la timpul trecut. Niciodată nu găsim în Scriptură că un credincios acceptă cu voia să păcătuiască. Noi avem o natură nouă care nu poate să păcătuiască și avem o putere duhovnicească în noi, Duhul Sfânt care ne face capabili să umblăm potrivit vieții celei noi. Umblarea noastră este în lumină, unde vedem clar tot ce nu se potrivește cu lumina. Din nefericire noi toți trebuie să spunem: „Toți greșim în multe feluri” (Iacov 3.2). Dar pentru aceasta nu există scuze. Acest punct o să-l tratez în scrisoarea viitoare.

*Cu multe salutări,
al tău prieten H. L. H.*

Hristos, Mijlocitorul nostru

Dragă prietene,

Continui scrisoarea trecută și aș vrea să tratez punctul acesta:

Dacă un credincios păcătuiește

Ce se întâmplă dacă noi, fiind credincioși, păcătuim? Poate să schimbe acest lucru, poziția noastră de copii ai lui Dumnezeu? Oare vom fi depărtați din prezența lui Dumnezeu?

Găsim răspunsul în Evrei, capitolele 9 și 10. Hristos a săvârșit o mîntuire veșnică. „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvîrșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți” (Evrei 10.14). Legătura noastră ca niște creaturi față de Dumnezeu este pentru totdeauna stabilită. În această privință sîntem aduși în relația de copii față de Tatăl. Această legătură nu o poate distruge nimic.

Dar Tatăl trece cu vederea păcatele copiilor Săi? Tatăl nostru este Dumnezeuul luminii și în El nu este întuneric. El este preacurat ca ochii Săi să poată vedea răul și cei care se apropie de El trebuie să se sfințească. Dumnezeu poate suporta păcatele acestei lumi necredincioase, dar nu și ale copiilor Săi. Cum poate oare El, Cel sfînt, să aibă părtaşie cu păcatul sau cu cineva care prin păcat a devenit necurat? De aceea părtaşia noastră cu Tatăl și cu Fiul Său este imediat întreruptă prin fiecare gînd păcătos, fiecare cuvînt nefolositor, fiecare lucrare făcută independent de El. Părtaşia nu poate fi refăcută pînă cînd păcatul nu este îndepărtat în felul arătat de El: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate” (1 Ioan 1.9). Numai prin recunoașterea greșelii și prin judecata de noi înșine vom fi curățați.

Judecata personală este calea unică de a reface părtaşia

Acesta este un principiu de bază pe care îl găsim atît în Vechiul cît și în Noul Testament. Să vedem unele exemple tipice din Vechiul Testament. În Levitic 4 și 5 și parțial în capitolele 6 și 7 găsim rînduielile date pentru un israelit care a păcătuit. Aici nu se tratează calea unui păcătos care vine la pocăință, deși un evanghelist poate să se folosească de acest text ca să arate principiile Evangheliei. Aceste capitole arată pe Israel ca un popor, care prin jertfa din ziua Ispășirii (citește Leviticul 16) se apropia de Dumnezeu și, pe baza legii arderii de tot necurmăte, Dumnezeu locuia în mijlocul lor (Exod 29.38-46).

Leviticul 5.1-4 ne arată prima dată trei grupe mari de necurății care se întîlnesc în viața de zi cu zi. Versetul 1 ne arată că dacă cineva omite o mărturisire a unui lucru rău sau bun, face un păcat. Versetul 2 vorbește despre întinarea prin lucruri care vin prin influențe exterioare, adică prin aceea că nu sîntem cu totul despărțiți de lucrurile acestei lumi. Versetul 4 vorbește de urmările nechibzuite și lipsa de stăpînire, adică de

întinările care vin din interiorul inimii noastre. Începînd cu Leviticul 6.1 se vorbește despre lucrurile luate și neînapoiate, lucruri care aparțin altora.

Pe ce cale putea un israelit să fie curățat de nelegiuirea sa? Singura cale este descrisă în Levitic 5.5-6: „Cînd cineva se va face vinovat de unul din aceste lucruri, trebuie să-și mărturisească păcatul; apoi să aducă Domnului ca jertfă pentru vină ...” Pe urmă se mai arată și alte lucruri, ca de exemplu să se dea în plus înapoi, dacă s-a luat ceva cu împrumut (Leviticul 5.6; 6.4-5).

Deci cel dintîi lucru, condiția de bază este: Mărturisirea păcatului și aducerea unei jertfe pentru vină. **Judecata personală** era necesară pentru iertare și refacere (vezi 1 Corinteni 11.31 și 1 Ioan 1.9). Adevărata judecată personală nu înseamnă a judeca numai fapta săvîrșită, ci și starea noastră, așa cum a făcut David în Psalmul 51.5-7. Aceasta nu înseamnă că din nou ar trebui să acționeze sîngele asupra noastră. În Levitic capitolele 1 la 7 nu găsim deci crucea însăși, ci o privire înapoi spre cruce. Jertfa de la cruce ca temelie pentru ca noi să fim în apropierea lui Dumnezeu o găsim în Numeri 16 și Exodul 29. **Da**, numai atunci cînd ne ațintim privirea la Domnul Isus care a suferit pe Golgota pentru păcatele noastre, putem înțelege cît de respingătoare sînt păcatele noastre. A trebuit ca Isus să fie părăsit de Dumnezeu, să poarte toată vina judecății lui Dumnezeu și să moară. De aceea să avem o judecată dreaptă asupra păcatelor noastre. Niciodată să nu trecem cu ușurință peste păcatele noastre și să nu uităm că mărturisirea este **singura** cale de reabilitare a părtășiei cu Dumnezeu.

Greșeli necunoscute

Acum vine o mare dificultate: adesea păcătuim fără să ne dăm seama; chiar mai mult, credem că am făcut bine. Dar neștiința nu ne lasă fără vină. „Cînd va păcătui cineva, făcînd împotriva uneia din poruncile Domnului, lucruri care nu trebuie făcute, chiar dacă n-a știut, se va face vinovat și își va purta vina” (Leviticul 5.17).

De aceea David se roagă în Psalmul 19.12: „Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc!” Pentru a recunoaște astfel de păcate trebuie să fim înștiințați de ele. De aceea este spus în Leviticul 4.23, 28: „și dacă i se face cunoscut păcatul pe care l-a făcut ...” Dar cine să facă această lucrare, dacă este un gînd, sau un cuvînt, sau o faptă de care ceilalți nu știu nimic? Cine să ne convingă dacă avem dreptate sau nu? Și în această direcție dragostea lui Dumnezeu a purtat de grijă. „Copilașii mei, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuیت, avem la Tatăl un **Mijlocitor**: pe Isus Hristos Cel drept” (1 Ioan 2.1). Trebuie să citim cu mare atenție acest verset.

Hristos, Mijlocitorul nostru

Cuvîntul grecesc „paracletos”, care se traduce aici mijlocitor (cu înțeles de apărător), mai este întrebuințat în Ioan 14, 16 și aici. În Ioan 14 și 16 este în legătură cu Duhul Sfînt.

Această lucrare de „apărător” o face Domnul Isus pentru noi în cer, nu în fața lui Dumnezeu, căci în ceea ce îl privește pe Dumnezeu lucrurile noastre sînt puse la punct pe cruce, ci în fața Tatălui.

Într-una din scrisorile anterioare am văzut că Domnul Isus este Marele Preot care în fața lui Dumnezeu Se preocupă cu slăbiciunile și împrejurările noastre aici pe pămînt. Aici vedem ce este Domnul Isus în legătură cu păcatele noastre zi de zi. El nu devine Avocatul nostru numai atunci cînd ne pocăim și ne mărturisim păcatul. Nu! Chiar în clipa în care păcătuiesc, El este Avocatul meu în cer la Tatăl. Cine este acest Mijlocitor? Este Isus Hristos. În dreptatea Sa corespunde în totul dreptății Tatălui și El este în același timp dreptatea mea (1 Corinteni 1.30). Dar nu numai aceasta. El a făcut o lucrare care este așa de desăvîrșită, încît este nu numai ispășire a păcatelor noastre, ci ale întregii lumi. Atît Persoana Lui cît și lucrarea Lui sînt desăvîrșit de plăcute înaintea Tatălui și nu sînt mai puțin atunci cînd mijlocește pentru cel care a păcătuit.

Am văzut că o iertare există numai atunci cînd există o mărturisire. De aceea, a doua parte a lucrării Mijlocitorului nostru se caracterizează prin faptul că Se preocupă cu noi și ne aduce în situația de ne mărturisim vina.

Spălarea picioarelor

În noaptea în care Domnul a fost prins, El a arătat într-un act simbolic acest serviciu. A vrut să instituie Cina, semnul comuniunii Mîntuitorului cu toate mădulele Trupului (citește în 1 Corinteni 10.16-17). Dar cum putea să fie comuniune între ucenicii care practic erau necurați și un Domn care a murit ca să înlăture păcatul? Aceasta putea însemna numai o judecată pentru cei necurați (1 Corinteni 11.26-32). De aceea Domnul a luat locul unui rob și a spălat picioarele ucenicilor. Ucenicii au fost curați fiindcă au fost spălați prin nașterea din nou. Dar pentru a avea părtășie cu El, adică să trăim practic în părtășie **cu** El, trebuie să fim curățați de păcătura zilnică (Ioan 13.8-11).

[Nota traducătorului: Acesta este înțelesul duhovnicesc al spălării picioarelor și cei care vor să-l practice altfel nu fac decît o formă goală care nu folosește la nimic. „Duhul este Acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic” (Ioan 6.63).]

Lepădarea lui Petru

Evangelistiile ne descriu în ce mod Domnul face această lucrare cu Petru. Acesta pierduse părtășia cu Domnul. Nu era nici unul care să-i observe și să-i cunoască intențiile; dar chiar el însuși nu și le cunoștea. În

momentul când Domnul Isus spunea că toți vor avea pricină de poticnire în El, se putea vedea că Petru aștepta ceva de la el însuși și era convins că dragostea și sinceritatea lui erau mai mari decât la fiecare altul. „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire” (Evanghelia după Matei 26.33). Domnul Se folosește de aceste cuvinte ale lui Petru ca să-l avertizeze și să-i aducă aminte că se va lepăda de El.

Ce dragoste! Ce purtare de grijă! Înainte ca Petru să păcătuiască. Domnul S-a rugat pentru Petru, dar nu ca Satan să fie oprit și să nu-l ispitească. Petru avea nevoie de această cădere pentru a se putea cunoaște. Cuvintele plăcute și călduroase ale Domnului nu puteau să-l facă pe Petru să se recunoască așa cum s-a recunoscut după cădere. De aceea Domnul nu S-a rugat ca ispita să-l ocolească, ci ca credința lui să nu se micșoreze.

Petru era atât de preocupat cu el însuși, încât nimic nu-l mișca în suflet. Cuvintele Domnului către el personal: „Ce, un ceas n-ați putut să vegheați împreună cu Mine?” (Matei 26.40), îl dureau, dar nu îl aduceau la recunoașterea stării lui personale. Tot astfel a fost și cu lașitatea sa. când a fugit și a lăsat pe Domnul singur în fața dușmanilor (Evanghelia după Matei 26.56). Nici când s-a lepădat, nici când a început să se blesteme nu și-a venit în fire.

Ce stricăta este inima omului! Dar, ce dragoste minunată! În clipele acelea când ostașii Îl băteau, Îl batjocoreau și-L scuipau în față (Matei 26.67), Domnul Isus S-a întors și a privit pe Petru. Această privire în legătură cu cuvintele Domnului Isus, care prin cântarea cocoșului îi amintea lui Petru și-i deschidea ochii, l-a făcut să iasă afară și să plîngă cu amar.

Restabilirea

Dar nici prin aceasta lucrarea Domnului Isus nu a luat sfârșit. După învierea Sa, a trimis imediat o veste în care îl amintește în mod deosebit pe Petru (Marcu 16.7) și după aceea a avut o întâlnire specială cu el (Luca 24.34). Ce s-a discutat atunci. Scriptura nu ne mărturisește. Domnul are pentru ai Lui cuvinte personale, care sînt numai pentru ei înșiși. Dar după aceea găsim cuvinte dureroase pentru Petru, în întâlnirea aceasta care a fost totuși o binecuvîntare (Evanghelia după Ioan 21).

Putem spune oare că această smerire publică a lui Petru nu ar fi trebuit să aibă loc? Petru a recunoscut totul și a plîns cu amar! Domnul Isus, pe lângă cunoașterea deplină a inimii, are și o dragoste deplină pentru ai Săi și aceasta Și-a arătat-o și față de Petru.

După ce Petru s-a cercetat și a judecat atît faptele cît și pe el însuși și după ce a recunoscut că este necesară toată înțelepciunea dumnezeiască pentru a cunoaște dragostea Domnului pentru el, atunci și Domnul a putut să-l restabilească.

Aceasta este slujba Domnului ca **Mijlocitor** la Tatăl. Unde am fi fost noi dacă nu-L aveam pe Domnul Isus ca Mijlocitor? Fiecare gînd păcătos, fiecare cuvînt care nu este la locul lui, fiecare faptă independentă de Domnul Isus întrerupe comuniunea. Și aceasta nu se restabilește decît numai după ce s-a recunoscut greșeala și s-a trecut prin judecata proprie.

Mijlocitorul Se roagă înainte de a păcătui, ca credința mea să nu se micșoreze. El vorbește cu mine prin Cuvîntul Său ca să ajung la judecata de mine însumi înainte de a săvîrși o faptă rea. El privește la mine în clipa cea grea și se folosește de frați, cărți, împrejurări și dacă este nevoie de un cocoș, pentru a-mi aminti Cuvîntul Său. El mă călăuzește la recunoaștere personală și judecată de mine însumi pentru a fi restabilită comuniunea cu Tatăl și cu Fiul Său. Domnul Isus este adevăratul Mijlocitor la Tatăl. El nu Se odihnește mai devreme ca eu să fiu restabilit și pe deplin intrat pe făgașul normal.

Chiar și acum, El îmi slujește și îmi spală picioarele ca să am părtășie cu El și bucuria mea să fie deplină deja de aici de pe pămînt.

*Cu multe salutări,
al tău prieten H. L. H.*

Sfințirea

Dragi prieteni,

Doresc în continuare să stăm de vorbă despre **sfințire**, dar mai întâi este necesar să căutăm în Cuvîntul lui Dumnezeu însemnătatea acestei expresii.

Prin expresia de **sfînt** se înțelege de obicei un om fără păcat și lipsuri sau mai bine spus fără păcate și lipsuri cunoscute. De aceea unii credincioși care au căzut în așa numita „învățătură a sfințeniei” și s-au abătut de la adevăr, susțin că ei ar fi înaintat în sfințenie fiindcă n-au căzut în păcate cunoscute.

Apostolul Pavel a spus: „Căci nu sînt conștient de nimic împotriva mea; totuși nu pentru aceasta sînt îndreptățit” (1 Corinteni 4.4). În Psalmul 19.12, David se roagă pentru curățirea păcatelor necunoscute. Vezi și 1 Ioan 3.20 și Leviticul 5. Cînd va veni Domnul, atunci „va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gîndurile inimilor ...” (1 Corinteni 4.5).

Dacă nu mai vedem nimic rău în noi, atunci aceasta nu este o dovadă că nu mai este nimic rău. Cînd ne cercetăm în lumina lui Dumnezeu și ne punem față în față cu Cuvîntul Său, cine poate spune că nu are greșeli?

Dar pentru aceasta Scriptura ne face să vedem că **sfințirea și curățirea** sînt două lucruri diferite, În Exod 28.38 se vorbește de nelegiuirea lucrurilor sfinte și în 1 Cronici 23.28 de curățirea lucrurilor sfinte. În Efeseni 1.4 și Coloseni 1.22 se spune: „Să fim sfinți și fără pată.” Sfințirea și curățirea se deosebesc clar una de alta.

Ce este sfințirea?

Dacă cercetăm toate versetele din Scriptură care vorbesc despre „sfînt” și „sfințire”, cred că este destul de clar că sfințenia înseamnă despărțire și, în ceea ce ne privește pe noi, înseamnă despărțirea de toate lucrurile cu care am fost legați pînă în prezent, din cauza cărora nu puteam sluji lui Dumnezeu. Măsura sfințeniei nu este la oameni. „Nimeni nu este sfînt ca Domnul; nu este nimeni ca Tine” (1 Samuel 2.2). „Căci numai Tu ești sfînt” (Apocalipsa 15.4). „Fiți sfinți, căci Eu sînt sfînt” (1 Petru 1.16).

Domnul însuși este măsura pentru sfințenie. Cine se măsoară după propria măsură se înșală, așa cum spune Scriptura: „Dar ei, prin faptul că se măsoară cu ei înșiși și se compară ei cu ei înșiși, arată că nu sînt pricepuți” (a doua epistolă către Corinteni 10.12). Este clar că numai Dumnezeu poate aprecia în ce măsură noi corespundem măsurii divine.

În Ioan 17.17, Domnul Isus Se roagă: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvîntul Tău este adevărul.” Adevărul este ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit despre Domnul Isus și din care rezultă cum este legătura

noastră față de El sau cum ar trebui să fie. De aceea Domnul Isus spune despre El Însuși că este Adevărul (Ioan 14.6). El ne-a făcut cunoscut pe Dumnezeu (Ioan 1.18). Așa este și Cuvîntul lui Dumnezeu, în care El S-a descoperit, că este adevărul.

Prin adevăr prin ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit despre Sine și despre drepturile Sale vom fi în totul despărțiți de ceea ce noi am fost legați pînă în prezent pentru a fi ai lui Dumnezeu.

În Vechiul Testament nu găsim descoperirea desăvîrșită a lui Dumnezeu. El Se revela ca Iehova care avea în mijlocul poporului un templu pămîntesc în care voia să locuiască. De aceea în Vechiul Testament găsim sfințenia în această legătură. Muntele, orașul Ierusalim, chivotul, uneltele pentru slujbă, jertfele etc., totul se sfințea. Totul stătea în legătură cu Dumnezeu care locuia în mijlocul poporului Său. „Sfințenia este podoaba Casei Tale” (Psalm 93.5). „Voi fi sfințit în cei ce se apropie de Mine” (Leviticul 10.3).

Dar acum Dumnezeu este pe deplin revelat în Domnul Isus. Deși Domnul era om adevărat, slujba Lui era să-L slăvească pe Tatăl. Ca Dumnezeu, El avea slava veșnică înainte de întemeierea lumii. Acum, după ce a săvîrșit lucrarea de la cruce, șade ca Om slăvit la dreapta lui Dumnezeu.

A fost veșnicul gînd al lui Dumnezeu să fim asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel dintîi născut dintre mai mulți frați (vezi Romani 8.29). În Ioan 17.17-19, Domnul Isus spune: „Eu Mă sfințesc pentru ei.” El Se desparte de ei pentru a fi numai pentru Dumnezeu în cer și „pentru ca și ei să fie sfințiți prin adevăr.” Aici avem măsura pentru sfințenia noastră și mijlocul de a fi sfințiți.

Sfințirea Duhului

Dacă citim Noul Testament, vom vedea că se vorbește în două feluri despre sfințirea noastră. Pe de o parte se spune că sîntem sfințiți (1 Corinteni 6.11; 2 Tesaloniceni 2.13; 1 Petru 1.2, etc.). De aceea în multe versete sîntem numiți sfinți (vezi începutul fiecărei epistole). Această sfințire a început prin nașterea din nou. Atunci Duhul Sfînt ne-a despărțit de lumea căreia aparțineam, prin faptul că ne-a dat o viață nouă, o natură dumnezeiască (Ioan 3; 2 Petru 1.4; Efeseni 4.24).

Pe de altă parte se spune că trebuie să fim sfințiți practic (Evrei 12.14; Efeseni 5.25-27, etc.).

Ambele părți sînt unite în Apocalipsa 22.11: „Cine este sfînt, să se sfințească și mai departe.” Găsim acest adevăr de temelie răspîndit în multe versete. Cum am văzut în Romani 8.29, Dumnezeu ne-a predestinat să fim asemenea chipului Fiului Său. În Efeseni 1.4-5 găsim cu alte cuvinte același gînd. În 1 Corinteni 15.49 se spune: „Cum am purtat chipul celui făcut din țărîină, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc.” În 1 Ioan 3.2 se spune cînd se va împlini aceasta: „Dar știm că atunci cînd Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.”

Pe de altă parte, în alte versete ale Bibliei deja de acum sîntem asemenea cu Domnul Isus. În 1 Ioan 3.1 găsim că lumea nu ne cunoaște deoarece nu l-a cunoscut nici pe El și în 1 Ioan 4.17 se spune că sîntem în lumea aceasta ca și El în slava Sa.

Explicația acestor adevăruri constă în faptul că totul se bazează pe lucrarea Domnului Isus. Potrivit poziției noastre avem deja de acum totul pe deplin (1 Corinteni 1.30). Prin nașterea din nou sîntem despărțiți de lume și avem viața veșnică. Sîntem făcuți desăvîrșiți printr-o singură jertfă și sîntem îndreptățiți în fața lui Dumnezeu. Sîntem fii și moștenitori, și în Hristos sîntem în locurile cerești (Efeseni 2.6). Cu privire la sufletul nostru avem totul pe deplin, dar trupul nu are parte încă de toată plinătatea, deoarece natura veche mai este prezentă. Acesta este motivul pentru care starea noastră practică încă nu corespunde cu poziția în care sîntem aduși prin lucrarea Domnului Isus.

Sfințirea practică

Cu aceasta se ocupă toate îndemnulurile și acesta este țelul oricărei slujbe, ca deja de acum să arătăm în practică ce vom fi odată (Efeseni 4.11-16; Coloseni 1.28).

Și cum să fim? Să ne asemănăm cu Omul slăvit din cer. El este modelul umblării noastre practice. De aceea stă scris: „Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3.3; vezi și 1 Tesaloniceni 3.12-13).

Cum putem să devenim în practică mai asemănători Domnului Isus? Prin mai multă luptă? Sau prin încercarea transformării vieții noastre printr-o trăire mai sfîntă?

În Romani 7 găsim pe cineva care a făcut această încercare. Sfîrșitul experienței lui a fost exclamația: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa de acest trup de moarte?” (Romani 7.24)

Cuvîntul lui Dumnezeu ne arată o cale mult mai bună: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și sîntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3.18).

A vedea pe Domnul nostru cum este în slava lui cerească, a citi tot ce spune Cuvîntul despre El și a cugeta la toate lucrurile despre El, iată ce transformă viața noastră. Atunci vom fi transformați din punct de vedere moral asemenea chipului Său.

Tot așa este și cu sfințenia. Ceea ce vom fi noi odată, adică să fim asemenea chipului Domnului Isus este măsura pentru sfințirea noastră. Sfințenia însă este, după natura și caracterul ei, ceea ce noi prezentăm, cînd Domnul Isus este descoperit în noi. De aceea Domnul Isus spune: Și Eu Însumi mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr (Ioan 17.17-19). Ridicarea ochilor spre Domnul Isus aduce sfințirea noastră.

Domnul șade acum ca Om slăvit la dreapta lui Dumnezeu, „sfint, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri” (vezi Evrei 7.26), tocmai pentru ca, ridicându-ne ochii spre El, să fim sfințiți. Adevărul este prezentat de Cuvântul lui Dumnezeu în Persoana sfântă a Domnului și inimile noastre se umple de desăvârșirea Sa. Atunci nu mai este loc în inimile noastre pentru lume și lucrurile ei. Pe această cale viața noastră se aseamănă tot mai mult cu a Lui și aruncăm tot ce este în urma noastră, tot ce nu este după voia Sa, ca să fim sfinți. Aceasta este sfințire.

Și pe acest drum putem aștepta credincioșia lui Dumnezeu: „Iar a Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere și să vă așeze fără vină și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii și acum și în veci! Amin” (Iuda 24,25; vezi și Matei 19.26).

*Cu salutări din inimă,
al vostru prieten H. L. H.*

Însemnătatea citirii Bibliei

Dragi prieteni,

Vreau să vă întreb dacă citiți cu regularitate Biblia. Cu aceasta nu mă refer la citirea zilnică în cercul familiei, ci acea citire în liniște când sînteți singur. Este de o mare importanță să faceți lucrul acesta. Dacă un credincios neglijează această practică, nu rămîne în strînsă legătură cu Domnul Isus și nu poate să fie cu adevărat fericit. Niciodată nu putem prețui adevărata valoare a Bibliei, deoarece ea este **Cuvîntul lui Dumnezeu**.

Numai prin Cuvînt putem să cunoaștem pe Dumnezeu și gîndurile Sale. Dumnezeu în Vechiul Testament S-a descoperit prin Cuvînt. Prin Cuvînt a arătat cine este El, ce a făcut și ce va face și cum omul trebuie să-I slujească.

După aceea a venit Fiul pe pămînt și El ne-a făcut cunoscut pe Dumnezeu (Ioan 1.18). Tot ce este în legătură cu Fiul, nașterea Lui, moartea și faptele Lui, le cunoaștem **numai** prin Cuvînt. De aceea nu este un lucru normal pentru un credincios să nu citească Biblia. Și creșterea lui în har și în cunoașterea Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos este strîns legată de dragostea pentru Cuvîntul Lui. Aceasta este cerința de căpetenie a vieții credinciosului. Dacă citim Psalmul 119 vedem că fiecare fază a vieții duhovnicești a scriitorului era strîns legată de Cuvîntul lui Dumnezeu. Mai întîi vedem că

Nașterea din nou se face prin Cuvînt (Psalmul 119.93). „Niciodată nu voi uita îndrumările Tale, căci prin ele mă înviiorezi.” Vezi și versetele: 25, 37, 40, 50, 88, 107, 116, 144, 149, 154, 156 și 175.

Acest adevăr se accentuează și în alte versete din Sfînta Scriptură: „El de bună voia Lui ne-a născut prin Cuvîntul adevărului ...” (Iacov 1.18). „Fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămînță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvîntul lui Dumnezeu, care este viu și care rămîne” (1 Petru 1.23). În Ioan 3, Domnul Isus spune: „Dacă cineva nu este din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu.” Din Efeseni 5.26 și alte texte rezultă că apa este o imagine a Cuvîntului care acționează asupra omului, sub influența Duhului Sfînt.

Cuvîntul lui Dumnezeu aduce cugetul omului păcătos în lumina lui Dumnezeu. Prin aceasta omul vede cine este el însuși și se condamnă pe sine însuși prin faptul că își mărturisește păcatele în fața lui Dumnezeu. Aceasta este întoarcerea la Dumnezeu. Prin această judecată personală inima omului se curăță și Duhul Sfînt acționează în el o viață nouă, duhovnicească, prin Cuvîntul lui Dumnezeu.

Reiese de aici că atunci cînd vorbim cu cei necredincioși și le vestim Evanghelia trebuie să cunoaștem Cuvîntul. Cuvintele noastre proprii niciodată nu vor aduce pe cineva la pocăință. Numai Cuvîntul lui

Dumnezeu o poate face: „Astfel credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvântul lui Dumnezeu" (citește Romani 10.17). Dar Cuvântul lui Dumnezeu este și

Hrană pentru viața nouă

„Ce dulci sînt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decît mierea în gura mea!" (Psalmul 119.103) „Ele sînt mai de preț decît aurul, decît mult aur curat; sînt mai dulci decît mierea, decît picurul din faguri" (Psalmul 19.10). Domnul Isus a spus: „Omul va trăi nu numai cu pîine, ci cu orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu" (Matei 4.4, vezi și Evrei 5.12-14 și 1 Petru 1.25; 2.2).

Viața nouă care există prin Cuvântul lui Dumnezeu are nevoie de o hrană care se aseamănă mult cu viața aceasta. Hrana este Domnul Isus:

1. ca Mîntuitorul care a murit (Ioan 6.56),
2. ca Acela care aici pe pămînt a umblat ca om adevărat și sfînt (Ioan 6.33-35) și
3. ca Cel slăvit în cer, vechiul grîu al țării (vezi Iosua 5.11).

În Vechiul Testament Îl găsim pe Domnul Isus descris în toate simbolurile și în toate cuvintele prorocilor. În Noul Testament este arătat pe deplin: în viața Lui aici pe pămînt (în Evanghelii, Faptele Apostolilor și în epistole) și ca Domn slăvit (Faptele Apostolilor, epistole și Apocalipsa).

Ne mirăm oare că viața duhovnicească a multor creștini este slabă și mulți sînt bolnavi, iar unii nu pot mîncă bucate tari, ci se hrănesc numai cu lapte (Evrei 5.12-14), dacă ei neglijează adunările de zidire, adunările de vestire a Evangheliei și ei înșiși nu citesc cu regularitate în Cuvînt? Creștem în credință și viața duhovnicească poate să fie sănătoasă numai dacă este hrănită cu regularitate.

Cuvîntul este conducătorul nostru

„Cum își va ține tînărul curată cărarea? Îndreptîndu-se după Cuvîntul Tău." „Strîng Cuvîntul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta." „Cuvîntul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea" (Psalmul 119.9, 11, 105).

Către Iosua, Domnul a spus: „Numai întărește-te și fii foarte curajos, ca să iei seama să lucrezi potrivit întregii legi pe care Moise, slujitorul Meu, ți-a poruncit-o; să nu te depărtezi de la ea nici la dreapta nici la stînga, ca să prosperi oriunde vei merge. Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, ca să poți face potrivit cu tot ce este scris în ea; căci atunci vei face să-ți reușească toate căile și atunci vei prospera" (Iosua 1.7-8).

În Faptele Apostolilor 20.32 apostolul Pavel încredințează pe bătrînii din Efes „în mîna lui Dumnezeu și a Cuvîntului harului Său." Către Timotei scrie despre Sfintele Scripturi că „ele sînt acelea care pot să-ți dea înțelepciune, care duc la mîntuire" (2 Timotei 3.15).

Cum am putea ști ce este păcatul, dacă nu cunoaștem Cuvîntul lui Dumnezeu? Neștiința nu ne scapă de vinovăție (Leviticul 5.17). Cum putem ști ce este permis să facem și ce este după gîndurile Lui, dacă nu citim Cuvîntul lui Dumnezeu? Cum să știm ce decizie să luăm în diferitele situații, dacă nu cunoaștem Cuvîntul Său? „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate." „Poruncile Tale mă fac mai înțelept decît vrăjmașii mei, căci totdeauna le am cu mine." „Înțeleg mai mult decît cei bătrîni, căci am păzit îndrumările Tale" (Psalmul 119.130, 98, 100).

Cuvîntul este o armă

„Sabia Duhului este Cuvîntul lui Dumnezeu" (Efeseni 6.17). „Și atunci voi putea răspunde celui ce mă batjocorește, căci mă încred în Cuvîntul Tău" (Psalmul 119.42). Cum a mînuit Domnul Isus această sabie! La fiecare atac al Satanei, El răspundea cu: „Este scris" (Matei 4.4, 7, 10) și astfel Satan s-a retras, neavînd nici o putere asupra Cuvîntului lui Dumnezeu.

Dar și față de oameni, Domnul acționa cu Cuvîntul: „Nu este scris ...?" (Evanghelia după Ioan 10.34) „Ce înseamnă cuvintele acestea care au fost scrise ...?" (Luca 20.17) „Căci Cuvîntul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decît orice sabie cu două tășuri; pătrunde pînă acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă gîndurile și intențiile inimii. Nici o faptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face" (Evrei 4.12-13).

Este singura armă pe care o avem atît pentru apărare împotriva Satanei și a lumii, cît și pentru atac. Niciodată să nu uităm că este Cuvîntul Dumnezeului celui veșnic și de aceea are putere. Dacă persoana cu care vorbim nu recunoaște adevărul și în afară rămîne nemișcată și împotrivitoare, totuși conștiința o va mostra din pricina cuvîntului auzit.

Odată, cînd eram tînăr, am încercat puterea Cuvîntului. Am împărțit unele broșuri în tren și un domn a început să vorbească împotriva creștinismului. Eu am luat Biblia și am citit un text care contrazicea afirmația lui. După ce am făcut de două sau de trei ori acest lucru, el a început să strige: „Domnul meu, eu nu vreau să dezbat problema cu Biblia, ci cu dumneavoastră." Eu i-am răspuns că nu știu altceva decît ce stă scris în Biblie. El a încercat încă o dată sau de două ori și, atunci cînd a văzut că nu avea succes, s-a întors mînios și a început să citească. Împotriva Cuvîntului lui Dumnezeu nu poate rezista nimeni.

Aproximativ în același timp mi s-a întâmplat un caz asemănător. Atunci n-am luat Biblia ci am căutat să dezbat problema singur. Dar nu a durat mult timp pînă cînd am observat că am fost biruit.

Cu cîțiva ani în urmă stăteam pe platforma unui tren arhiplin, unde un călător întreținea o discuție despre vremurile grele și era nemulțumit, susținînd că nu o să fie niciodată mai bine. Eu am început să intru în discuție și am spus că sînt convins că vor veni vremuri mai bune și eu o să le văd. Pentru întărirea acestei afirmații le-am citit unele versete. El a început să rîdă și să batjocorească. Am citit în continuare unele versete despre starea omului și despre mîntuirea care este în Hristos. Omul s-a întors și a început să stea de vorbă cu altul mai departe. După un sfert de oră a venit și m-a rugat să-l însoțesc. Cu ochii în lacrimi m-a rugat să-i procur o Biblie, căci dorea să aibă și el acele lucruri pe care le-am citit.

Mijloc de curățire

Cuvîntul lui Dumnezeu este și unicul mijloc de curățire și sfințire a noastră. „... după cum și Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvînt" (Efeseni 5.25-26). „Sfînțește-i prin adevărul Tău: Cuvîntul Tău este adevărul" (Ioan 17.17). Numai dacă acționăm continuu cu Cuvîntul lui Dumnezeu în umblarea noastră, dacă ne verificăm calea noastră după el, atunci se va curăța viața noastră și vom fi depărtați de orice rău. Prin Cuvînt, Mijlocitorul nostru la Tatăl ne spală picioarele (1 Ioan 2.2; Ioan 13), dar și noi avem responsabilitatea de a ne lăsa să le spele. „Strîng Cuvîntul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta" (Psalmul 119.11). „Robul Tău primește și el învățătura de la ele; pentru cine le păzește, răsplata este mare" (Psalmul 19.11-12).

Mai departe Cuvîntul lui Dumnezeu este și unic:

Piatră de încercare pentru învățatură și practică

„Am păzit îndrumările Tale și mărturiile Tale, căci toate căile mele sînt înaintea Ta" (citește Psalmul 119.168). „Cine are urechi să asculte ce zice Adunărilor Duhul" (Apocalipsa 2 și 3). Tot ce se petrece în practica și în învățătura Bisericii trebuie examinat în totul după Cuvîntul lui Dumnezeu.

Umblarea noastră ca și părerile noastre trebuie să le examinăm în lumina Cuvîntului lui Dumnezeu. Gîndurile noastre nu au nici o valoare. Numai ce spune Cuvîntul lui Dumnezeu are valoare (vezi și Levitic 5.14-19).

În Faptele Apostolilor 17.11, găsim pe cei din Bereea cu o inimă mai aleasă decît cei din Tesalonic, deoarece în fiecare zi cercetau cele spuse de Pavel. În 1 Corinteni 15.3-4 însuși apostolul Pavel spune că el se bazează pe Scriptură, care este unicul izvor al învățaturii. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și

de folos ca să învețe, să convingă, să îndrepte, să dea înțelepciune în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul pregătit pentru orice lucrare bună" (2 Timotei 3.16-17).

Ascultare și supunere

„Tu ai poruncit îndrumările Tale ca să fie păzite cu grijă" (Psalmul 119.4). „În păzirea lor este mare răsplată" (Psalmul 19.11). „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui" (Ioan 15.10). „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvîntul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și ne vom face locuința împreună cu el" (Ioan 14.23). „Căci aceasta este dragostea de Dumnezeu, să păzim poruncile Lui. Și poruncile Lui nu sînt grele" (1 Ioan 5.3). Prin aceasta vedem ce importanță are în fața lui Dumnezeu cunoașterea Cuvîntului Său și ascultarea de Cuvînt.

Primul păcat a fost neascultarea de Cuvîntul lui Dumnezeu. Păcat înseamnă a face ceva fără să ne gîndim că autoritatea lui Dumnezeu este deasupra noastră (1 Ioan 3.4). Tot ce facem fără să întrebăm dacă este voia lui Dumnezeu, este păcat. La Domnul Isus vedem o viață de ascultare și de supunere. El a venit pe pămînt să facă voia lui Dumnezeu (Evrei 10.7). De aceea El a învățat să asculte (Evrei 5.8). „Mîncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui" (Ioan 4.34).

Ce minunați sînt în ochii lui Dumnezeu acei oameni credincioși care au dorința și bucuria să-I slujească și pentru aceasta să cerceteze cu sîrguință Cuvîntul Său pentru a-I cunoaște voia! Inimile devin fericite văzînd slava Domnului și tot ce dragostea Sa a pregătit. Astfel se pot cunoaște tot mai bine gîndurile lui Dumnezeu și se poate primi o înmagazinare de arme care pot fi folosite în lupta contra Satanei.

Dacă cineva spune că memoria lui este ca o sită în care nu rămîne nimic, atunci răspundem că dacă sita nu poate să țină apa, tot se va curăți datorită ei. Apa îndepărtează toată murdăria. Așa este și cu acest Cuvînt al lui Dumnezeu. Nu te mulțumi numai să citești, ci să **și cugeți** asupra lui. Folosește-te cu mulțumire și de scrierile bune care există; dar cercetează totul în lumina Cuvîntului. Niciodată să nu schimbi Biblia cu o carte; ar fi un schimb rău.

„Fiul meu, dacă vei primi cuvintele mele, dacă vei păstra cu tine învățăturile mele, dacă vei lua aminte la înțelepciune și dacă-ți vei pleca inima la pricepere; dacă vei cere înțelepciune și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul și vei umbla după ea ca după o comoară ascunsă, atunci vei înțelege frica de Domnul și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu" (Proverbe 2.1-5).

*Cu salutări din inimă,
al vostru prieten H. L. H.*

Rugăciunea

Dragi prieteni,

În scrisoarea trecută v-am îndemnat la citirea Cuvîntului lui Dumnezeu. Acum vreau să vă întreb cum stați cu viața de rugăciune. Aceste două lucrări sînt strîns legate între ele și sînt absolut necesare. Dacă totuși se citește Cuvîntul lui Dumnezeu, dar se neglijează rugăciunea, atunci urmarea va fi îngîmfarea și înălțarea. Dacă cineva numai se roagă, dar neglijează citirea Cuvîntului, atunci urmarea va fi fanatismul și toată orbirea în legătură cu aceasta, căci gîndurile lui Dumnezeu nu se cunosc decît din Biblie.

Cei care nu cercetează Cuvîntul lui Dumnezeu dovedesc că nu au interes să știe gîndurile lui Dumnezeu și cerințele Lui. De aici rezultă că viața de rugăciune este stăpînită de voința proprie și eul stă în centrul atenției. Și ce frumos se poate face eul ca să fie admirat că are rîvnă pentru diferite lucrări!

Dar dacă rugăciunea merge mîna în mîna cu cercetarea serioasă a Cuvîntului lui Dumnezeu, aceasta va fi o binecuvîntare a vieții duhovnicești, În Sfînta Scriptură se accentuează mult rugăciunea. Domnul Hristos însuși a început activitatea cu rugăciune (Luca 3.21). Biserica a fost întemeiată și aproape trei mii de oameni s-au pocăit după o rugăciune de zece zile (Faptele Apostolilor 1.13-14).

Lucrarea mare între națiuni a început în legătură cu rugăciunea (Faptele Apostolilor 13.2-3) și tot în legătură cu rugăciunea s-a făcut și intrarea Evangheliei în Europa (Faptele Apostolilor 16.9-13). Cei doisprezece apostoli au încredințat o parte a lucrării în mîna altor creștini, numai pentru a „stăruî necurmat în rugăciune și în slujirea cuvîntului” (Faptele Apostolilor 6.4). Dacă citim Faptele Apostolilor, se pare că Pavel ar fi propovăduit tot timpul, iar dacă citim epistolele se pare că nu ar fi făcut altceva decît s-a rugat. Vezi de exemplu Romani 1.9-10; 1 Corinteni 1.4; Efeseni 1.16, 3.14; Filipeni 1.4; Coloseni 1.3, 9; Tesaloniceni 1.2.

Și către noi se adresează Cuvîntul lui Dumnezeu și spune: „Faceți în toată vremea tot felul de rugăciuni și cereri” (Efeseni 6.18) „și rugați-vă neîncetat” (1 Tesaloniceni 5.17). Așa vorbește Scriptura și în multe alte locuri.

Rugăciunea este semnul nașterii din nou

Rugăciunea nu este același lucru cu „a cere ceva.” În zilele de azi se fac mii și mii de cereri, așa cum era scris într-un comentariu, că într-o biserică din Statele Unite (Boston) s-a rostit cea mai mișcătoare cerere care s-a făcut vreodată. Aceasta este așa cum spune Domnul Isus despre farisei că „ei de ochii lumii fac rugăciuni lungi” (Marcu 12.40).

Adevărata rugăciune o pot rosti numai adevărații credincioși. Rugăciunea este expresia vieții noi care este din Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu ascultă rugăciunea necredincioșilor. Ne putem gândi la Geneza 21.17 și Iona 1.14. Desigur că Pavel ca fariseu a rostit multe rugăciuni și cereri și fără îndoială că multe au fost sincere. Totuși numai după ce Pavel s-a pocăit, Domnul spune către Anania: „Iată, el se roagă.” Aceasta era dovada pentru schimbarea lui, dovada că el a primit ceva nou de la Dumnezeu, o viață care era dependentă de Dumnezeu.

Viața nouă simte dependența și se arată la fel ca un sugar care adesea face unele mișcări pline de enigme pentru părinți. Dar Dumnezeu înțelege fragmentele și adesea indescifrabilele rugăciuni. Ele sînt pentru inima părintească o dovadă a dependenței vieții noi față de El.

Rugăciunea nu este numai pentru credincioșii cu experiență

Ce este de făcut dacă credincioșii tineri în credință nu știu cum să se roage?

Tesalonicenii, care erau de curînd credincioși, au primit îndemnul: „Rugați-vă neîncetat” (1 Tesaloniceni 5.17). Da, chiar mai mult. El, apostolul cel mare prin ale cărui predici s-au pocăit, cunoștea valoarea rugăciunilor lor, căci le scrie: „Fraților, rugați-vă și pentru noi” (1 Tesaloniceni 5.25). Aceasta ne arată valoarea rugăciunilor și ne clarifică în ce poziție înaltă o clasifică Dumnezeu. Ar putea exista oare părinți care să dea copiilor lucruri care le-ar dăuna?

Dumnezeu Se bucură cînd cei născuți din nou vin plini de încredere la El ca să-I împărtășească toate necazurile. Bucuria Lui este ca să le asculte rugăciunile și dacă uneori nu le poate asculta rugăciunile căci le-ar dăuna atunci totuși le dă pacea Sa în inimă. „Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4.6-7).

Siguranța ascultării rugăciunii

Romani 8.31-32 ne spune: „Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat pe însuși Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate?” Și Domnul Însuși spune în Ioan 16.27: „Căci Tatăl Însuși vă iubește.”

Dacă Dumnezeul Cel Atotputernic este cu noi, ne iubește și vrea să ne dăruiască binecuvîntarea Sa, ce putere minunată este atunci rugăciunea! Dar aceasta nu este totul. În Ioan 14.13-14 Domnul Isus ne dă voie să cerem în Numele Lui și El ne dă asigurarea că ne va asculta. În Ioan 16.23 mai adaugă: „Orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu vă va da.” Nu există nici o limitare, nici o nesiguranță.

Aceasta este expus foarte clar dacă cercetăm Scriptura și viața Domnului Isus. În Psalmul 109.4, Domnul Isus spune că atunci când a trăit pe pământ a umblat în rugăciune. Aceasta a fost caracteristica vieții Lui. El era om adevărat și orice creatură este dependentă de Dumnezeu. Dumnezeu Creatorul nu a făcut pe om cu o fire independentă. Dacă omul nu vrea să depindă de Dumnezeu, atunci va depinde de Satan.

În Domnul Isus găsim omul adevărat într-o dependență desăvârșită față de Dumnezeu. În Isaia 50.4, El spune despre Dumnezeu: „El Îmi trezește în fiecare dimineață, El Îmi trezește urechea, să ascult ca un ucenic.”

În Evanghelia găsim viața de rugăciune a Domnului Isus. În Evanghelia după Luca, Domnul Isus este prezentat ca Om adevărat, ca Fiul Omului. În această Evanghelie Îl vedem pe Domnul de opt ori în rugăciune, uneori petrecându-și toată noaptea (3.21, 5.16, 6.12, 9.18, 9.29, 11.1, 22.41, 23.34). De șapte ori Îl vedem în rugăciune în activitatea Sa înainte de cruce și o dată la moartea Sa.

Minunate sînt împrejurările în care Domnul Isus Se roagă; să le cercetăm, căci sînt pline de învățături foarte importante pentru noi și inima noastră se va umple de adorare. Fiecare din rugăciunile Sale a fost ascultată și Domnul știa de la început acest lucru, chiar dacă era vorba de învierea unui mort de patru zile.

Dumnezeu a mărturisit de două ori: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea” și în amîndouă cazurile în legătură cu rugăciunea Domnului Isus (Luca 3.21-22 și 9.5 comparat cu Matei 17.5). Domnul Isus a spus: „Mîncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui” (Ioan 4.34) și „... totdeauna fac ce-I este plăcut” (Ioan 8.29). De aceea Dumnezeu putea să-L asculte, căci tot ce cerea corespundea pe deplin gîndurilor lui Dumnezeu și avea ca țel slăvirea lui Dumnezeu.

De aceea, dacă ne rugăm în numele Domnului Isus este sigur că vom fi ascultați, căci rugăciunea noastră este adusă în fața lui Dumnezeu ca și cum ea ar fi rugăciunea Domnului Isus Însuși.

Ce înseamnă a ne ruga în Numele Domnului Isus ?

Trebuie să ne punem această întrebare, deoarece am văzut ce urmare are o astfel de rugăciune. Înseamnă aceasta oare să rostim o rugăciune în care noi cerem tot ce ne trebuie și apoi la sfîrșit să spunem: „Noi te rugăm aceasta în Numele Domnului Isus”? Se face așa uneori, este adevărat; dar aceasta nu este o dovadă că se procedează bine.

A ne ruga în Numele Domnului Isus înseamnă a ne ruga în locul Lui, îmbrăcați cu autoritatea și drepturile Sale. Dar atunci și rugăciunea noastră trebuie să poarte caracteristicile rugăciunii Domnului Isus.

Dacă vine cineva la bibliotecar și îi cere în numele prietenului său o Biblie, atunci acesta i-o dă, pentru că îl cunoaște ca un credincios serios. Dar dacă îi cere un roman prost, atunci bibliotecarul nu-l va crede.

Deoarece bibliotecarul îl cunoaște pe cel credincios, știe că nu va cere un astfel de lucru; și deci persoana care ar face cererea aceasta nu vine în numele celui credincios.

Așa este și cu rugăciunea în Numele Domnului Isus ea trebuie să poarte ca semn distinctiv caracterele rugăciunii Domnului Isus însuși. De aceea este necesară o dependență deplină, de El. Asemenea cereri au ca țel slăvirea lui Dumnezeu și ele sînt în totul de acord cu voia Lui.

Condițiile ascultării rugăciunilor

În Ioan 15.7 Domnul Isus spune: „Dacă rămîneți în Mine și dacă rămîn în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da.” Aici găsim garanția că Dumnezeu ne dă ceea ce Îi cerem. Aici nu există excepție. Există oare mai mult decît „cereți orice veți vrea”? Dar această garanție urmează după condiția: „Dacă rămîneți în Mine și dacă rămîn în voi cuvintele Mele.”

Aceasta este **prima condiție** ca rugăciunile să fie ascultate. Dacă rămînem în Domnul Isus, noi devenim tot mai mult asemenea Lui. Dacă Cuvîntul Său rămîne în noi, simțurile noastre, lucrurile pe care le prețuim și tot ce vrem vor deveni una cu simțurile Lui, cu interesele Lui și cu voia Lui. De aceea găsim aceeași promisiune dată și în Ioan 16.23-27: „Pentru că M-ați iubit și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu.”

În Evrei 11.6 avem încă o condiție: „Cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă.” „Dar să o ceară cu credință, fără să se îndoiască, pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și împins aruncat de vînt înapoi și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nehotărît și nestatornic în toate căile sale” (vezi Iacov 1.6-8).

Dumnezeu răspunde credinței. Cum poate oare să asculte rugăciunea celui care se roagă și care nu-I acordă lui Dumnezeu atîta încredere, că El va face ceea ce I s-a cerut? De asemenea găsim acest lucru și în Matei 21.21-23.

Odată un echilibrist avea întinsă o sîrmă peste cascada Niagara. După ce a mers pe sîrmă o dată cu o roabă și a doua oară cu o păpușă mare cît un om, a întrebat pe spectatori dacă îl cred că poate trece și cu un om în spate. Toți au strigat că ei cred, dar cînd a cerut să vină cineva de bunăvoie ca să-l treacă peste cascadă, nu s-a oferit nici unul, deoarece nu aveau curaj, nu dovedeau în practică ceea ce credeau.

De aceea Domnul nu vorbește numai de credință, ci și de dovada credinței noastre.

Piedici în calea ascultării rugăciunii

Cum se face atunci că atîtea rugăciuni nu sînt ascultate? Scriptura ne arată diferite cauze.

În Daniel 10 se arată că rugăciunile care în sinea lor sînt bune, uneori nu-și găsesc ascultare pentru că Satan cu toată puterea sa încearcă să împiedece ascultarea lor. Pînă la sfîrșit el nu poate face nimic, dar el

poate, dacă îi îngăduie Dumnezeu, să frîneze ascultarea imediată. Și Dumnezeu îi îngăduie această acțiune uneori ca să vadă **credința** și **stăruința** noastră.

Sînt unele cauze obiective pentru care Dumnezeu nu poate să ne asculte rugăciunile. În Isaia 59.2 se spune către Israel: „Nelegiuirile voastre au făcut o despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund fața Lui și-L împiedică să vă asculte.” Psalmistul spune: „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul” (citește Psalmul 66.18).

În 1 Ioan 3.21-22 este spus: „Dacă nu ne condamnă inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu. Și orice vom cere, vom primi de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui.”

Scriptura arată diferite stări obiective pe nume din cauza cărora inima noastră ne condamnă și rugăciunile noastre nu sînt ascultate. În Evanghelia după Marcu 11.22-26 este arătată lipsa de iertare a altora (vezi și Efeseni 4.32). Dreptul de a ne putea apropia de Dumnezeu se întemeiază și pe adevărul că Dumnezeu ne-a iertat toate păcatele prin Hristos. Cum să avem îndrăzneală, dacă noi nu putem ierta din inimă ce ne-au făcut alții? Iacov spune: „cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, ca să risipiți în plăcerile voastre” (Iacov 4.3).

Dacă cerem lui Dumnezeu ceva care să satisfacă plăcerea inimii noastre, cum am putea fi ascultați? Dumnezeu urăște firea păcătoasă și a judecat-o pe cruce (Romani 8.3). El spune să ne socotim morți față de păcat (Romani 6.11) și să omorîm măduarele noastre care sînt pe pămînt (Coloseni 3.5-17). „Cei care sînt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea păcătoasă cu patimile și cu poftetele ei” (Galateni 5.24).

În 1 Petru 3.1-7 sînt rediate și alte cazuri. Relațiile familiale, între soț și soție, între părinți și copii, copiii între ei, pot fi în așa fel încît rugăciunile să nu fie ascultate. Cum oare să avem libertatea de intrare în fața lui Dumnezeu, dacă în familie nu este totul în ordine, dacă mai sînt probleme nerezolvate?

Rugăciunea după voia lui Dumnezeu

Mai întîi trebuie să ne cercetăm în lumina lui Dumnezeu și tot ce nu este bine în fața Lui și a oamenilor să recunoaștem și să ne judecăm pe noi înșine și astfel să fim curățați. Atunci vom avea încredere că Dumnezeu ne ascultă. Ca să fim siguri că vom primi ceea ce cerem, trebuie să ne rugăm după voia Lui.

Care este voia lui Dumnezeu? El ne-a descoperit-o în Cuvîntul Său și dacă sîntem în legătură bună cu El, atunci vom primi prin Duhul Sfînt gîndurile Sale pentru noi. De aceea este de o importanță majoră cercetarea zilnică a Cuvîntului lui Dumnezeu! Cum poate oare asculta Dumnezeu o rugăciune pe care deja a împlinit-o? Dacă de exemplu cineva se roagă pentru coborîrea Duhului Sfînt, vine în contradicție cu Scriptura care arată că Duhul Sfînt locuiește în Adunare ca și în fiecare credincios în parte.

Prin Cuvînt și prin părtășia cu Domnul vom învăța să cunoaștem voia lui Dumnezeu și atunci vom putea să ne rugăm potrivit voii Sale și astfel să avem siguranța ascultării rugăciunilor.

Rugăciunea neîncetată

Se naște întrebarea dacă numai credincioșii care au cercetat în profunzime Cuvîntul lui Dumnezeu pot să se roage? Din fericire **nu!** Oare părinții spun copiilor să nu le mai ceară nimic pînă se vor face mari, pentru că nu știu cum să vorbească și cer de multe ori lucruri absurde? Nicidecum! Ei sînt fericiți cînd văd pe copii venind cu rugăminți. Aceasta este pentru ei dovada cunoașterii din partea copiilor că nu se pot ajuta singuri și că sînt dependenți de părinți, că părinții îi iubesc și de aceea au pe cine să se bizuiască. De la început această dependență este naivă, dar mai tîrziu se dovedește plină de încredere.

Dumnezeu, Tatăl nostru ascultă cu multă plăcere glasurile noastre dacă ne apropiem de El. Noi sîntem copiii Săi. Pavel abia s-a întors la Dumnezeu și Domnul spune: „Iată, el se roagă.” Tesalonicenilor care abia s-au întors la Dumnezeu, Pavel le scrie: „Rugați-vă neîncetat.” Și apostolul acesta, prin predicile căruia s-au întors mulți la Dumnezeu și căruia i s-au arătat lucruri minunate, prin care Dumnezeu Și-a făcut lucrarea, a fost atît de pătruns de puterea rugăciunii tinerilor credincioși, încît îi îndemna: „Fraților, rugați-vă pentru noi” (1 Tesaloniceni 5.17, 25).

Dovada cea mai clară că un credincios a crescut în credință este faptul că valorifică la maxim rugăciunea. Dumnezeu, Tatăl nostru spune: „Aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri.” Și dacă îi cerem lucruri care nu ne sînt de folos și pe care dragostea Lui nu ni le poate da, atunci avem promisiunea: „Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă poate păzi inimile și gîndurile în Hristos Isus” (citește în Filipeni 4.6-7).

Facă Domnul să cunoaștem tot mai mult însemnătatea rugăciunii și tot mai mult să ne folosim de acest drept al nostru. Ce fericite vor fi atunci inimile noastre și ce mărturie minunată va fi văzută în viața noastră!

Cu drag, al vostru prieten

în Hristos, H. L. H.

Sînteți botezați ?

Dragi prieteni,

Am vrut să vă scriu despre frîngerea pîinii, dar acum mă gîndesc la altceva care trebuie să fie mai înainte. Sînteți botezați? Aceasta este o întrebare foarte importantă. Cuvîntul lui Dumnezeu spune: „Cine va crede și va fi botezat va fi mîntuit” (Marcu 16.16). Deci cine nu este botezat nu este mîntuit? Aceasta se mai spune și în alte texte. Așa de exemplu în 1 Petru 3.21 stă scris: „Această imagine vă mîntuiește acum și pe voi, adică botezul ...”

Acest gînd vă este desigur străin și pare că stă în contradicție cu ceea ce v-am spus în prima scrisoare. Aceasta din cauză că prin cuvîntul de mîntuire mulți înțeleg numai a ajunge în cer sau a fi credincios, a avea iertarea păcatelor. Dar Sfînta Scriptură pune cuvîntul salvare (mîntuire) în legătură și cu un alt gînd. Acesta este scris în Faptele Apostolilor 2.40 foarte clar: „Mîntuiți-vă din mijlocul acestei generații stricate!” Aici este imposibil să fie vorba de „a ajunge în cer” sau de primirea iertării păcatelor. Vezi în acest sens și Romani 10.9-10.

Botezul nu are nimic de-a face cu a ajunge în cer. Situația noastră veșnică înaintea lui Dumnezeu, locul pe care-l vom ocupa în veșnicie depinde de faptul dacă ne-am mărturisit păcatele în fața lui Dumnezeu și dacă ne-am încrezut în Domnul Isus. Tilharul de pe cruce nu a fost botezat și totuși Domnul Isus îi spune: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.” Sînt cazuri de oameni care s-au pocăit pe patul de moarte, l-au primit pe Domnul Isus și s-au dus în cer fără să fi fost botezați.

Dar pentru poziția noastră pe pămînt, botezul este de o însemnătate deosebită.

Ce înseamnă botezul?

Botezul la evrei era cunoscut peste tot. Prin așa numitul botez prozelitic, un păgîn se despărțea de poporul său și intra în rîndul evreilor. Acest gînd îl găsim și la Ioan Botezătorul. El predica judecata care stătea la ușa poporului Israel (Evanghelia după Luca 3.7-9; 16-20). Cine primea cuvîntul lui era botezat și astfel se despărțea de poporul necredincios. Domnul Isus

S-a botezat pentru a Se face una cu rămășița credincioasă. El a intrat pe „ușă” la oile Sale (Ioan 10.1-3). Aceste gînduri le găsim și la așa-zisul botez creștin.

În Evanghelia după Matei Îl vedem pe Domnul Isus prezentat ca Împăratul iudeilor. Cînd a trimis pe ucenicii Săi să propovăduiască Evanghelia, le-a spus: „Să nu mergeți pe calea păgînilor și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor; ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel” (Matei 10.5-6).

Dar Israel s-a lepădat de Împăratul său. De aceea Domnul spune că „Împărăția cerului” încă nu se va arăta în slavă ci într-o formă neobișnuită, în care Împăratul va fi absent și dușmanul va mai avea putere să lucreze (Matei 13). Dar în același timp Domnul arată că Împărăția nu se va mărgini numai la Israel. „Ogorul este lumea. Cel ce seamănă sămânță bună este Fiul Omului” (vezi Matei 13.37-38). După ce Domnul Isus a fost lepădat pe deplin și a fost răstignit, a chemat pe ucenicii Lui în Galileea, departe de Ierusalim. Acolo le-a dat însărcinarea să meargă în toată lumea și să vestească Evanghelia. Cei care primeau această Evanghelie nu mai trebuiau atașați poporului Israel, ci trebuiau botezați în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt.

Din cauză că Dumnezeu este cunoscut pe pământ numai prin Domnul Isus, Scriptura vorbește adesea ca cei credincioși să fie botezați pentru Numele Domnului Isus.

Botezați pentru Domnul Isus cel răstignit

Din 1 Corinteni 10.2 vedem clar ce înseamnă să fii botezat „pentru” cineva. înseamnă să fii adăugat cuiva, adică să ajungi în poziția aceluia. Israel a fost botezat pentru Moise în nor și în mare. Așa și noi sîntem botezați pentru Numele Domnului Isus (Faptele Apostolilor 19.5 etc.). Dar noi nu sîntem botezați pentru Domnul Cel veșnic, slăvit în cer. Desigur, noi sîntem uniți pentru totdeauna cu Domnul. Putem avea părtășie cu El, acum, iar în veșnicie vom avea parte de slava Sa și de tot ce are El, datorită lucrării Sale de pe cruce.

Dar această lume nu-L cunoaște pe Isus ca Cel înviat și slăvit. Lumea L-a văzut ultima dată cînd a murit pe cruce și a fost pus în mormînt. Pentru lume. Domnul este Acela care a suferit moartea pe cruce.

Pe noi însă Dumnezeu ne-a făcut să recunoaștem mai mult și anume că **numai** în Numele Său, al Celui lepădat se găsește mîntuirea (Faptele Apostolilor 4.11-12). Prin El **avem** răscumpărarea, iertarea păcatelor și viața veșnică. Noi vom fi pătași ai slavei Sale. Vom fi pătașii locului Său veșnic în slavă. Dar și acum dorim să fim pătașii locului Său pe pământ, loc al lepădării. Și aceasta corespunde gîndului lui Dumnezeu: „dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și slăviți împreună cu El” (Romani 8.17).

Toată lumea zace în cel rău (1 Ioan 5. 19)

Dumnezeu a creat pe Adam în nevinovăție și curăție. Dar Adam nu a ascultat de Dumnezeu și a devenit un păcătos. Urmașii lui Adam s-au unit ca să devină mari, s-au întărit ca să arate astfel lui Dumnezeu că sînt puternici și așa au încercat să amelioreze rezultatele blestemului de pe pământ. Cain a construit prima cetate. Urmașii lui Cain erau meșteșugari care au căutat să-și facă o viață cît mai ușoară. Așa s-a făurit lumea, viața organizată a oamenilor.

Dumnezeu S-a preocupat de această lume. El a avertizat-o prin Noe. După potop a făcut un nou început pe pământul curățat. Când omenirea întreagă s-a împotrivit din nou și s-a îndreptat spre idoli, a luat la o parte pe Avraam, a vorbit cu el, despărțind urmașii lui de restul popoarelor, dându-le legile și rînduiele Lui, făcînd un legămînt cu ei și aducîndu-i în țara Lui, țara lui Emanuel.

Știm ce a urmat. Și urmașii lui Avraam s-au depărtat de Dumnezeu, deși Dumnezeu a încercat prin disciplină, prin judecători, prin împărați și proroci să Se apropie de ei. Apoi a trimis pe Fiul Său. Dumnezeu a vrut să le ierte păcatele, prezentîndu-L pe Domnul Isus ca Mijlocitor: „Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine, neținîndu-le în socoteală păcatele lor” (2 Corinteni 5.19).

Dumnezeu a întins mîna întregii lumi, dar lumea L-a lepădat pe Domnul Isus. „Nu vrem ca omul Acesta să stăpînească peste noi.” Cauza condamnării lui Isus consta în adevărul că El era Fiul lui Dumnezeu. Ei L-au răstignit într-un mod mișelesc. La cruce s-a unit toată lumea împotriva Domnului Isus.

Irod și Pilat au devenit prieteni. Marii preoți și cărturarii, cei mai mari slujitori ai lui Dumnezeu pe acest pămînt, s-au unit cu împărăția romană cea mai mare putere politică și administrativă a timpului (inscripția de pe cruce era scrisă în cele trei limbi). Toți au fost împinși de către Satan în această împotrivire.

Acolo, la cruce s-a arătat ura întregii lumi. Nu era numai starea celor prezenți atunci, ci și a celor care s-au organizat împotriva acestui adevăr. Toate mijloacele disponibile se folosesc în această campanie împotriva lui Dumnezeu.

Acum nu mai există alt har pentru această lume. După cruce, Dumnezeu nu mai dăruiește nimic. Numai judecata mai rămîne pentru lume și în curînd Dumnezeu o va ține fără milă și fără har. Apocalipsa capitolul 6 pînă la capitolul 20 inclusiv ne descriu acest lucru. Dacă Dumnezeu nu aduce încă la îndeplinire judecata, o face tocmai ca oamenii să primească harul Său. El îi roagă, îi îndeamnă: „Veniți să vă împăcați cu Dumnezeu!”

Crucea lui Hristos

La cruce, Dumnezeu a privit cu mînie spre această lume. Cum putea să trateze altfel lumea, după atîta dispreț, ură și împotrivire față de Fiul Său? Dar a existat un loc pe acest pămînt blestemat unde El Se uita cu plăcere. Acesta era crucea cu Cel răstignit pe ea. Când toată lumea cu toate straturile ei sociale S-au împotrivit Aceluia care a fost pe cruce, Dumnezeu a fost de partea Lui.

Așa este situația pe pămînt, după cruce: pe de o parte vedem lumea, care a răstignit pe Hristos și care-L cunoaște numai ca Cel răstignit și pe de altă parte crucea și toți cei care sînt uniți cu ea.

Dumnezeu invită pe oameni să primească harul Său, dar numai prin Isus. Dumnezeu L-a înviat și L-a făcut Domn și Hristos pe acest Isus (Faptele Apostolilor 2.36). Numai prin credință în Cel răstignit există salvare, adică scăpare de judecată. „Noi propovăduim pe Hristos Cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire și pentru neamuri o nebunie” (1 Corinteni 1.23).

L-ați primit pe Domnul Isus ca singura cale prin care un păcătos se poate apropia de Dumnezeu ca să primească iertarea păcatelor. Dar L-ați primit și ca Domnul vostru. Pe veci veți fi uniți cu El și veți beneficia de toate urmările slavei crucii Lui.

Ce înseamnă aceasta pentru viața de pe pământ? Înseamnă că recunoașteți că lumea a săvârșit un act nedrept când a răstignit pe Domnul; ba chiar mai mult, că ați trecut dinspre ținutul lumii spre Domnul Isus, ca să fiți în familia lui Dumnezeu.

Dar faptul acesta trebuie să fie cunoscut și în public. Nu este de ajuns ca acest adevăr să fie realizat numai în inimă. Și în afară trebuie să arătăm că sîntem despărțiți de această lume. De aceea nu era suficient când Israel era la adăpost datorită singelui mielului. El trebuia să iasă din Egipt; și abia după ce a trecut prin mare, Cuvîntul lui Dumnezeu spune că a fost răscumpărat.

În 1 Corinteni 10, am văzut că trecerea prin mare este o imagine pentru botez. Tot astfel și noi prin botez trecem public de partea Domnului Isus, care a fost răstignit și lepădat de lume. Aceasta este adevărata mărturie a fiecărui credincios; căci prin aceasta spunem deschis că recunoaștem că Isus este Domnul nostru. „Nu știți că toți cîți am fost botezați pentru Isus, am fost botezați pentru moartea Lui?” (Romani 6.3)

Dumnezeu ne vede ca pe unii care, din lumea aceasta care stă sub judecată, am trecut de partea Mîntuitorului Cel răstignit, Cel care a purtat judecata noastră. Aici nu mai este judecată, ci numai eliberare de puterea păcatului, a lumii, a lui Satan și a legii. De aceea Anania spune către Pavel: „Scoală-te, fii botezat și fii spălat de păcatele tale, chemînd Numele Domnului” (Faptele Apostolilor 22.16). Oare păcatele lui Pavel nu erau spălate? În privința situației lui veșnice totul era în ordine. Dacă ar fi murit înainte de a fi botezat, ar fi mers în cer cu siguranță. Anania îl numește frate. Văzut de afară, însă, aparținea acestei lumi care este sub judecată.

De aceea în 1 Petru 3 scrie că potopul este o imagine a botezului. Așa cum și Noe a trecut prin apa judecății spre locul în care Domnul își găsea plăcerea (Geneza 8.21), tot așa mergem și noi prin apa botezului, care vorbește de judecata lui Dumnezeu la cruce asupra păcatului, acolo unde este Isus Cel răstignit și în care ochiul lui Dumnezeu își găsește toată satisfacția.

De aceea și apostolul Petru spune în Faptele Apostolilor 2: „Mântuiți-vă din mijlocul acestei generații stricate”. Cei care au primit cuvântul lui au fost botezați.

Acum vă întreb încă o dată: Ați fost botezați? Nu este oare cazul ca pe acest pământ să **mărturisiți** public poziția de creștini pe care ne-o dă Cuvântul lui Dumnezeu?

Nu vrem oare să mărturisim că sîntem uniți cu Acela care a murit pentru păcatele noastre și prin care avem viața veșnică, cu Acela cu care vom fi în slavă?

Desigur, nu am tratat toate aspectele botezului. Eu m-am oprit doar la un singur aspect, pe care îl consider ca fiind cel mai important.

*Cu salutări din inimă,
al vostru frate în Domnul, H. L. H.*

Cina Domnului

Dragi prieteni,

Deosebit de important este să observăm că aceste două mari rînduieli ale creștinismului: botezul și Cina Domnului, arată unirea noastră cu Domnul Isus care a murit pe cruce.

Botezul este un act personal care arată poziția exterioară față de lume. Chiar dacă trei mii de suflete s-ar boteza odată, rămîne totuși un act personal pentru fiecare (Faptele Apostolilor 2).

Cu Cina Domnului lucrurile stau cu totul altfel. Chiar dacă ea se sărbătorește aici pe pămînt, ea stă, spre deosebire de botez, în legătură cu poziția noastră lăuntrică, ca trup al lui Hristos.

Vedem aici un lucru deosebit de important și anume comuniunea (părtășia, legătura).

Un creștin singur, dacă ar lua pîinea și vinul pentru a sărbători Cina Domnului s-ar găsi în deplină contradicție cu Cuvîntul lui Dumnezeu. Apostolul Pavel, căruia i-a fost dată misiunea de a dezvălui adevărul cu privire la Adunare și la unitatea ei cu Hristos, spunea: „Hristos m-a trimis nu să botez” (1 Corinteni 1.17), deși el însuși a fost botezat și uneori el a botezat pe alții. Dar tot în aceeași epistolă, el ne vorbește de o descoperire deosebită pe care a primit-o de la Domnul în legătură cu Cina (1 Corinteni 11.23).

Ceea ce este personal ocupă în Scriptură un spațiu mare. Fiecare om în parte trebuie să vină la Dumnezeu, să se pocăiască, să creadă în Domnul Isus și în jertfa Sa, să ia locul de lepădare cu Domnul cel răstignit (în botez).

Una din marile greșeli ale bisericii catolice constă în tăgăduirea aspectului personal al lucrurilor, făcînd din toate o problemă de biserică, în afara căreia nu ar fi mîntuire.

Dar și protestantismul face o mare greșală, trecînd cu vederea părtășia unii cu alții. După spusele protestanților, toate lucrurile sînt personale și fiecare trebuie să procedeze după gîndurile sale proprii, împreună cu cei care gîndesc la fel.

Scriptura însă vorbește de mari binecuvîntări și în legătură cu părtășia frățască. Nu era o simplă întîmplare faptul că ucenicii erau strînși laolaltă cînd Domnul Isus a instituit Cina, a cărei țintă este amintirea morții Lui. Dar nedespărțit de aceasta este faptul că Cina trebuie luată de cei care fac parte din trupul lui Hristos (Întîia epistolă către Corinteni 10.16-17). Și fiecare încercare de a sărbători Cina fără a permite participarea oricărui mădular al trupului lui Hristos care umblă în lumină, ar distruge caracterul de Cină a Domnului. La introducerea Cinei, Domnul vorbește mereu la plural, adică pentru toți ucenicii. Și la fel se spune în 1 Corinteni 10 și 11, singurele texte în afara evangheliilor, în care se tratează subiectul acesta.

Instituirea Cinei Domnului

Evangheliile după Matei capitolul 26, Marcu capitolul 14 și Luca capitolul 22 ne descriu Cina Domnului. Primele două Evanghelii ne fac cunoscut faptul că ea a avut loc îndată după ce Domnul a vorbit despre trădarea lui Iuda și după ce acesta a ieșit afară. După Evanghelia scrisă de Luca, am fi înclinați să credem că Iuda ar fi plecat după Cină. Este de remarcat că Luca nu descrie evenimente în ordinea cronologică. În Evanghelia sa găsim totul într-o legătură morală.

O analiză atentă a acestei Evanghelii ne-ar duce la observația că Luca nu a scris în succesiunea timpului. Din toate versetele se poate vedea că Domnul a introdus Cina la sfârșitul mîncării Paștelui (Exod 12), care se făcea în amintirea mielului înjunghiat, prin care poporul a fost pus la adăpost de judecata lui Dumnezeu.

Acum venise clipa cînd adevăratul Miel de Paști (1 Corinteni 5.7) trebuia să fie înjunghiat și sîngele Lui să fie vărsat pentru mulți spre iertarea păcatelor (Matei 26.28).

Domnul Isus știa că va fi prins în acea noapte, ca să fie răstignit pe cruce. El știa că trebuie să poarte plata păcatelor noastre în trupul Lui (1 Petru 2.24) și să fie făcut păcat de către Dumnezeu (2 Corinteni 5.21).

Domnul Isus cunoștea deplinul preț pe care trebuia să-l plătească pentru noi, și ce însemna aceasta pentru El, putem vedea cu cîteva ceasuri în urmă, în Ghetsimani, cînd Satan îi pune totul în față, cu gîndul că ar fi cu puțință să-L aducă la neascultare în ultima clipă.

În aceste clipe Domnul Isus caută părășia prietenilor Săi. Puțin mai tîrziu, în Ghetsimani îi roagă: „Rămîneți aici și vegheați împreună cu Mine". Cînd îi găsește dormind, spune: „Ce, un ceas n-ați putut să vegheați împreună cu Mine?" (Matei 26.38-40) Așa a instituit Domnul Cina, în noaptea în care a fost vîndut (1 Corinteni 11.23).

Nu era nimic străin pentru ucenici. Ca și la botez, Domnul a dat unui obicei deja existent, o însemnătate nouă și adîncă, punîndu-l în legătură cu moartea Sa.

Din Ieremia 16.5-7 vedem că era un obicei al iudeilor de a ține mese de jelire la care se mîncă se bea spre amintirea celui mort. Dumnezeu însuși a instituit sărbătoarea Paștelui, ca amintire a mielului înjunghiat și a minunatei eliberări de sub judecata lui Dumnezeu și de sub puterea lui Faraon, pe baza sîngelui mielului. În Vechiul Testament nu găsim la sărbătoare nici un pahar; Domnul l-a adăugat la Cina Sa (Luca 22.17). Și completînd în felul acesta imaginea, a pus paharul la o parte (versetul 18) și a preluat această formă pentru ceva nou, ceea ce instaura El acum. „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta în amintirea Mea! Tot astfel le-a dat și paharul, după cină ... (versetele 19-20).

Însemnătatea Cinei Domnului

„Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea ... Pentru că, de câte ori mîncăți pîinea aceasta și beți paharul acesta vestiți moartea Domnului, pînă va veni El" (1 Corinteni 11.25-26).

Pîinea, pe care o dă ucenicilor este frîntă, ea ne vorbește (amintește) de trupul Domnului care a fost lovit și apoi despărțit de sînge, reprezentat prin vin. Despărțirea trupului de sînge ne vorbește de un Mîntuitor care a murit. Da, aceasta este **însemnătatea Cinei**.

Este o Cină în comun, spre **amintirea** Celui care a murit. Mîncăm din pîine și bem din vin. Este vreun lucru mai obișnuit ca pîinea, hrana zilnică a fiecăruia? Este prin acele locuri o băutură mai cunoscută ca vinul? Dar ce amintire avem de la Domnul, prin pîine și prin vin!

Pîinea de la Cină este obișnuită, iar vinul este vin obișnuit și așa rămîn. Prin mulțumire, pîinea și vinul nu se transformă în altceva. După 1 Corinteni 11.24 și Luca 22.19 vedem că faptul de a binecuvînta în Matei 26.26 și Marcu 14.22 înseamnă a aduce mulțumire către Dumnezeu, a lăuda. Acest adevăr apare de asemenea în texte ca cel din Efeseni 1.3 etc. Dacă Domnul a binecuvîntat cele cinci pîini și cei doi pești, nimeni nu va spune că ele nu au rămas tot pîini și tot pești.

Biserica romano-catolică învață că pîinea și vinul se transformă în însuși trupul și sîngele Domnului, iar învățătura luterană afirmă că Hristos este „în, cu și sub” pîinea materială de față la Cină.

De multe ori. Domnul întrebuițează imagini cînd vorbește despre El însuși. Așa spune că: „Eu sînt ușa oilor” și „Eu sînt Păstorul cel bun” (Evanghelia după Ioan 10). În Ioan 14 spune că El este: „Calea, Adevărul și Viața.” Este clar că acestea sînt imagini.

Notă

Asupra acestei probleme, pentru o mai bună înțelegere de către cititor, dăm următoarea explicație: Dogma, punctul acesta de învățătură se sprijină în întregime pe încredințarea că prin cuvintele: „acesta este trupul Meu” (Luca 22.19) arată un fapt real, literal. Toată problema se lămurește cînd cunoaștem întrebuițarea cuvîntului „este” în limbajul Noului Testament. Întrebuițarea cuvîntului „a fi” (sau „este”) în limba română nu înseamnă numaidecît că are același înțeles, întrebuițarea verbului grecesc în care a fost scris originalul Noului Testament trebuie să ne călăuzească în această cercetare.

De bună seamă, verbul „a fi” în grecește ca și în românește arată adeseori un fapt real, dar este tot așa de sigur că el arată adeseori și ceva figurat. Principalele dicționare dau cuvîntului grecesc „eimi” traducerea următoare: „a însemna, a indica.” Este unul din sensurile sale vechi. De aceea el este cîteodată tradus prin

„a însemna", „a vrea să zică" sau „a înțelege", ca de exemplu în Evanghelia după Matei 9.13; 12.7; Faptele Apostolilor 2.12; 10.17.

Așa se întâmplă în multe alte versete din Noul Testament și dacă cititorul caută unde este vorba de figuri sau de simboluri, el va găsi că verbul grecesc „eimi" este aproape totdeauna întrebuințat în sensul de „a însemna", „a vrea să zică", „a întruchipa."

Acolo unde trebuie arătată o schimbare sau o preschimbare, întotdeauna este întrebuințat alt cuvânt. Acesta este „ginomai." De exemplu, în Evanghelia după Ioan 2.9, unde este vorba de o adevărată schimbare a apei în vin nu este scris: „apa care era vin", ci „apa făcută vin." Cuvântul întrebuințat aici este „ginomai."

În 1 Corinteni 10.17 este scris: „Noi care sîntem mulți, sîntem o pîine." Ar însemna după această învățătură că noi înșine am fi preschimbați într-o pîine de făină de grâu! Dacă am înțeles întrebuințarea celor două verbe, și anume că grecescul „eimi" este folosit pentru ceva figurat iar „ginomai" pentru o transformare, totul devine clar.

Moartea Domnului

Cine poate înțelege însemnătatea acestor puține cuvinte? El, Domnul a mers la moarte. Ce dragoste, ce har și îndurare, ce planuri ale lui Dumnezeu! Prințul vieții, izvorul vieții a murit! Ce dovadă minunată că El a luat locul nostru pe deplin! El nu numai că a purtat păcatele noastre în trupul Lui pe lemn, dar a fost făcut chiar păcat.

Ce simțuri și ce laudă, ce adorare se trezesc în inimile noastre cînd Îl privim astfel pe Domnul Isus! Pentru noi a mers la moarte. Iubirea Sa față de noi a fost atît de mare încît a plătit prețul salvării noastre. Dragostea Lui este mai puternică decît moartea. Ape mari nu ar putea stinge această dragoste (Cîntarea Cîntărilor 8.6-7; Psalmul 69.1-2). Ce ascultare a arătat Domnul Isus față de Dumnezeu! El a vrut mai bine să moară decît să nu împlinească voia Tatălui.

Domnul ne invită la Cina Lui, pentru ca acolo să ne amintim de moartea Sa. Nu venim ca să primim ceva. Cina Domnului nu este un mijloc de har, nu este o taină. Nicăieri Scriptura nu spune aceasta. De obicei se aduce Ioan capitolul 6 ca dovadă că Cina ar fi o taină. Dar Ioan capitolul 6 nu vorbește despre Cină deoarece ea nu fusese încă instituită. Domnul nu spune acolo nici de trupul Lui, nici de pahar, cum este amintit mereu la Cină, ci vorbește despre carne și sînge care ne dau un gînd cu totul diferit.

Domnul nostru slăvit ne invită la Masa Lui, ca noi să ne amintim de moartea pe care a suferit-o. Cînd îl privim prin Cuvînt, inimile noastre devin calde și pline de Persoana Sa și, prin cîntări și mulțumiri în liniște,

simțurile noastre se înalță în adorare. Desigur că această stare pot să o simtă numai creștinii care sînt convinși că păcatele le sînt iertate și care au pace cu Dumnezeu.

Prin această masă ei arată că sînt părtași Domnului (1 Corinteni 10.16). Orice neliniște cu privire la păcatele proprii în acest loc este o tăgăduire a lucrării depline pe care a făcut-o Domnul pentru noi (Evrei 10.14).

Cînd venim la Cină, darurile fraților nu intră în acțiune, ci acolo ne strîngem în simplitate, ca preoți, ca să aducem jertfe de mulțumire, roada buzelor care mărturisesc Numele Domnului (Evrei 13.15). La Cină, un apostol apărea ca un simplu credincios și aici un frate care are daruri mari vine ca un adorator între adoratori. Trebuie să facem deosebire între adunarea pentru Cină cînd ne strîngem să adorăm pe Domnul și adunarea de evanghelizare sau de învățătură.

Cînd și cît de des trebuie să sărbătorim Cina Domnului

În veșnicie vom lăuda tot timpul pe Mielul lui Dumnezeu. În primele zile fericite ale Adunării, Cina se sărbătorea zilnic, la Ierusalim (Faptele Apostolilor 2.46). Dar mai tîrziu s-au schimbat condițiile, încît nu mai puteau să se strîngă în fiecare zi, dar îi vedem că luau Cina în fiecare primă zi a săptămîinii. Dumnezeu, care vrea să cunoaștem în totul voia Sa, a lăsat scris aceasta ca să știm și noi. În Faptele Apostolilor 20.7 se spune că frații erau adunați pentru a frînge pîinea. Ei nu s-au strîns ca să asculte pe Pavel, cu toate că el era apostol. Ei s-au strîns pentru un scop mult mai înalt și totuși a fost în această strîngere suficient timp ca Pavel să vorbească. Din modul în care ne este comunicat faptul că s-au adunat ca să frîngă pîinea, putem să recunoaștem că era o practică de a se strînge pentru acest scop.

Oare am înțeles noi ceva din privilegiul (dreptul) acesta minunat de a mi se permite această slujbă, de a vesti moartea Domnului pînă va veni El? Nu dorește oare inima noastră să facă lucrul acesta cît mai des? Și ce zi se potrivește mai bine ca „ziua Domnului” în care El a înviat?

A se cerceta singur

În legătură cu Cina, Scriptura ne cheamă la o judecată de noi înșine, la o examinare proprie, nu pentru a cerceta dacă sîntem vrednici de a lua parte, căci fiecare credincios adevărat este vrednic. A avea îndoieli în această privință ar însemna să ne îndoim de lucrarea Domnului Isus. Aici este vorba dacă venim la Cină într-un chip vrednic.

La Cina Sa, Domnul este primitorul de oaspeți. Pîinea frîntă și vinul sînt semne ale trupului Său lovit și ale sîngelui vărsat pentru noi, dovezi ale dragostei Sale. Cînd facem această lucrare este necesară o

examinare și o judecată de sine. Tot ce nu corespunde cu locul acesta sfânt pe pământ trebuie înlăturat prin judecare de noi înșine.

Corintenii au uitat lucrul acesta. Ei nu deosebeau Trupul Domnului, căci făceau lucrul acesta ca și când ar fi fost cina lor proprie. De aceea Domnul a trebuit să intervină, ca să-i îndrepte: „Din pricina aceasta sînt între voi mulți neputincioși și bolnavi și nu puțini adorm" (Intîia epistolă către Corinteni 11.30).

Dacă noi nu ne gîndim la onoarea Domnului, atunci El însuși trebuie să o păzească. Acesta este un adevăr la care trebuie să reflectăm mai mult.

*Cu salutări din inimă,
al vostru frate în Domnul care va veni curînd, H. L. H.*

Masa Domnului

Dragi prieteni,

În scrisoarea trecută am văzut ce spune Cuvîntul lui Dumnezeu în Evanghelii și în înțîia epistolă către Corinteni 11 despre Cina Domnului. Am văzut că este o Cină în amintirea morții Domnului Isus.

Acum doresc să vă scriu despre un alt aspect al Cinei Domnului, pe care îl găsim în 1 Corinteni 10: despre comuniune sau pătășie.

Apostolul Pavel dă multe răspunsuri în înțîia epistolă către Corinteni la întrebările care i-au fost adresate. El a fost întrebat dacă un creștin are voie să mănînce carnea de la animalele care au fost jertfite idolilor. La această întrebare se dă răspuns în capitolul 8 și apoi continuă în capitolul 10. Erau credincioși în Corint care credeau că un idol nu este altceva decît o bucată de lemn sau o piatră și de aceea puteau mînce liniștiți jertfa idolilor. Poate și-au spus că pot merge liniștiți și în templul idolilor și să mănînce acolo, pentru că există doar un singur Dumnezeu și nu există idoli. Ei și-au zis probabil că este numai un lucru de formă, fără însemnătate și că îl fac ca să nu se supere păgînii.

Acesta a fost modul de gîndire al corintenilor. Apostolul știa că un idol nu este nimic, dar îi avertizează că în spatele idolilor sînt ascunși demonii, așa cum găsim scris și în Deuteronom 32.17. În adevăr, jertfele sînt aduse demonilor. Tot așa este și cu jertfa păgînilor și a israeliților, căci omul este în legătură cu altarul pe care a jertfit, cu mîncarea pe care o mănîncă.

Aceste adevăruri nu le găsim în Evanghelii, pentru că Biserica nici nu exista, iar învățătura cu privire la ea nu era dezvăluită. Însemnătatea celor spuse se poate vedea și din faptul că a fost tratată înțîi problema comuniunii în 1 Corinteni 10 și după aceea a fost prezentată sărbătorirea Cinei în 1 Corinteni 11.

Sucesiunea în care Biblia tratează aceste adevăruri este de mare însemnătate. Dacă nu se cunoaște învățătura din 1 Corinteni 10.15-22, este cu neputință a sărbători Cina așa cum dorește Domnul în Cuvîntul Său.

Comuniunea cu sîngele și trupul lui Hristos

„Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecați voi singuri ce spun. Paharul binecuvîntării, pe care-l binecuvîntăm, nu este el o pătășie a sîngelui lui Hristos? Pîinea pe care o frîngem, nu este ea o pătășie a trupului lui Hristos?” (1 Corinteni 10.15-16)

Scriptura se referă prima dată la înțelegerea noastră duhovnicească. Am primit o viață nouă și ungerea de la Cel sfînt (1 Ioan 2.20): Duhul Sfînt care ne conduce în tot adevărul (Ioan 16.13; 1 Corinteni 2.9-15).

Cuvîntul lui Dumnezeu pune înaintea fiecărui credincios faptul de a lucra cu băgare de seamă ca să știe ce face. Este în deplină contradicție cu duhul creștinismului ca un creștin să facă ceea ce nu înțelege sau să lucreze mînat de impulsuri oarbe.

Deci, fiecare creștin care ia parte la Cina Domnului declară prin acest fapt că ia parte la ceea ce reprezintă (simbolizează) pîinea și vinul: trupul și sîngele Domnului. Dar aceasta nu este totul. Versetele citate ne arată comuniunea (părtășia): a avea parte de toate drepturile și obligațiile ce decurg din acest adevăr.

Sîngele și trupul sînt despărțite, deci ne îndreaptă privirile spre Mîntuitorul care a murit, în acest loc sîngele este numit primul și nu ca la succesiunea în care este sărbătorită Cina. Aceasta, pentru că sîngele este temelia tuturor adevărurilor credinței.

Există astfel o comuniune a tuturor celor care au parte de un Mîntuitor care a murit pentru ei. Aceștia au parte la sîngele Lui. Ce privilegiu! Ei sînt spălați în sîngele Lui (Apocalipsa 1.5), mîntuiți (Efeseni 1.7 1 Petru 1.9), îndreptățiți (vezi Romani 5.9), sfințiți (Evrei 13.12), răscumparați pentru Dumnezeu (Apocalipsa 5.9), apropiați (Efeseni 2.13), curățați de orice păcat prin sîngele Lui (1 Ioan 1.7), prin sîngele Lui avînd o intrare liberă în Locul Preasfînt (Evrei 10.19). Cu sîngele Său a răscumpărat pentru Dumnezeu, Biserica (Adunarea) Sa (Faptele Apostolilor 20.28).

Expresia „trupul lui Hristos” vine din 1 Corinteni 10.16; 12.27 și Efeseni 4.12, ca o ilustrare a Adunării. Acest adevăr reiese și din Romani 7.4 și Evrei 10.10. În aceste ultime texte se arată legătura noastră cu Hristos. Tot ce am fost noi din fire a luat sfîrșit în moartea lui Hristos, cum spune și textul din Coloseni 1.21-22.

Este vorba deci de o comuniune a unor oameni care au murit împreună cu Hristos și sînt uniți împreună ca oameni noi. Omul vechi nu are nici o contribuție la această stare nouă.

Trupul simbolic al lui Hristos este Adunarea

„Pentru că noi, care sîntem mulți, sîntem o singură pîine, un singur trup, căci toți luăm o parte la aceea singură pîine” (1 Corinteni 10.17).

Aici este spus categoric ce am aflat în versetul 16 și anume că toți ce au parte la sîngele și trupul Domnului Isus, care S-a dat pentru noi, formează o comuniune, un trup.

În acest loc învățătura despre trup nu este tratată, obiectivul principal fiind aici comuniunea și caracterul ei. În 1 Corinteni 12.13 ne este arătat cum a fost înființată această comuniune.

Baza comuniunii este lucrarea desăvîrșită de la cruce a Domnului Isus.

Ea este formată prin botezul cu Duhul Sfânt. Scriptura ne spune clar când a avut loc. Ioan Botezătorul a prevestit că Domnul Isus va boteza cu Duhul Sfânt, iar în Faptele Apostolilor 1.4-5, Domnul Isus spune apostolilor că îl vor primi după plecarea Lui.

Biserica (Adunarea) este formată din toți credincioșii care în ziua Rusaliilor au fost botezați într-un singur trup și din toate națiunile care au fost adăugate mai târziu (citește Faptele Apostolilor 2.47), pînă în clipa cînd vor fi primiți în slavă. Morții în Domnul vor învia și noi cei vii vom fi schimbați, dar aceasta va fi numai o clipă (1 Tesaloniceni 4.15-17 și 1 Corinteni 15.51-54).

În general și întotdeauna cînd este vorba de răspunderea și umblarea noastră pe pămînt Scriptura vede Adunarea ca totalitatea credincioșilor care într-o anumită clipă trăiesc pe pămînt. În 1 Corinteni 12.27 găsim caracterul trupului lui Hristos văzut din unghiul acesta: „Voi sînteți trupul lui Hristos și mădulare ...”.

Unii creștini poate tind să creadă că cei credincioși dintr-un anumit loc formează trupul lui Hristos. Dacă ar fi așa, ar însemna că există tot atîtea trupuri cîte locuri sînt unde se adună credincioșii. Din ceea ce am văzut în întîia epistolă către Corinteni 10.16-17 reiese foarte clar că nu poate fi decît un singur trup. Adunarea din Corint nu era altceva decît o expresie locală a unicului trup.

Cina Domnului este exprimarea unității Trupului lui Hristos

Am văzut că unitatea trupului este formată prin botezul cu Duhul Sfânt, și nu prin participarea la Cina Domnului. Dacă n-ar fi așa, ar însemna că Adunarea este formată numai din cei care iau parte la Cina Domnului, ceea ce ar fi în deplină contradicție cu învățătura Bibliei.

Orice creștin care mănîncă din pîine și bea din vin arată că aparține comuniunii care are parte de minunatele urmări ale vîrsării sîngelui Domnului Hristos și ale morții Sale de sacrificiu pe cruce. El este un mădular al trupului lui Hristos! Aici Scriptura ne învață în legătură cu Cina Domnului ce sîntem noi, iar în 1 Corinteni 11 și în Evanghelii găsim ce facem noi.

Deci noi nu sărbătorim Cina Domnului individual, ci în comun, ca mădulare ale singurului Trup. Noi exprimăm (arătăm) prin ruperea pîinii unitatea noastră cu toate mădularele trupului lui Hristos. Este clar că toate mădularele Trupului pot sărbători Cina, dar numai ele. Dacă sînt lăsați și necredincioși, deci dacă este îngăduit să ia parte oameni de care nu ești convins că sînt mădulare ale Trupului, atunci nu mai este vorba de Cina Domnului, ci de cina acelei grupări de oameni.

Adunarea este răspunzătoare să se țină curată în ce privește învățătura, în ce privește viața și în ce privește legătura cu alții, a celor care fac parte din ea și aceasta din pricină că ea este casa lui Dumnezeu.

Dar îndată ce punem alte condiții de exemplu, a fi de acord cu privire la unele adevăruri nefundamentale facem din Cina Domnului, cina noastră.

Sînt atîtea învățături greșite despre care Domnul ne spune că nici să nu le spunem „bun venit” celor ce le aduc și cu toate acestea sînt mulți creștini care printr-o neînțelegere a Bibliei și printr-o dragoste de oameni mai mare decît de Cuvîntul lui Dumnezeu, îngăduie pe oricine la Cină. Această poziție este împotriva disciplinei din Adunarea lui Dumnezeu și împotriva învățăturii Cuvîntului.

Cina Domnului nu se sărbătorește cu formele omului vechi, pentru că ea este Cina Domnului care a murit și a înviat și pe care Dumnezeu L-a făcut Domn (Faptele Apostolilor 2.36).

Domnul înviat invită pe sfinți să ia parte la Masa Sa, ca invitați ai Săi. El este Cel care îi primește și de asemenea El este singurul care are toată autoritatea. O masă la care acest loc nu se va da Domnului și unde oamenii rînduiesc totul după propriile gînduri, poate oare să fie Cina Domnului?

Excluderea de la Cină

Am văzut că singurii care pot lua parte la Cina Domnului sînt credincioșii. În unele texte, ca în 1 Corinteni 5 și a doua epistolă a lui Ioan sînt redată fapte ale unor oameni recunoscuți ca credincioși, dar care nu trebuiau să ia parte la Cină.

În 1 Corinteni 10.18-22, Duhul Sfînt pune cu tărie accent pe realitatea că legăturile nesfîințite sînt o piedică absolută chiar și atunci cînd personal nu ai făcut nici un rău.

Am văzut că în Corint frații erau de părere că idolii nu sînt nimic altceva decît lemn și metal. Deci nu contează dacă mîncăm jertfele idolilor sau luăm o cină în templul idolilor, își spuneau ei. Scriptura ne arată că o astfel de gîndire era cu totul greșită. În general, cei care se închină participă la un anumit lucru care îi deosebește de alții. Pentru Adunare, sîngele și trupul lui Hristos îi sînt specifice. Cine participă la închinarea pe care o aduce Adunarea, nu poate participa și la alte lucruri care sînt în contradicție cu Hristos.

În Leviticul capitolele 3 și 7 se vorbește despre jertfa de mulțumire din care israelitul de rînd putea să mănînce. Este vrednic de observat că această jertfă redă tabloul desăvîrșit al Cinei și al închinării pe care o aduce Adunarea. Era o jertfă de bună voie, nimeni nu era obligat să o aducă. Iar dacă un israelit avea în inima lui laudă și mulțumire (Leviticul 7.11) și dorea să aducă o jertfă, atunci erau valabile pentru el îndrumările dumnezeiești cu privire la ceea ce trebuia să aducă pentru a fi plăcut lui Dumnezeu.

Pe deasupra mai era prescris și unde să o aducă, adică înaintea Domnului, la intrarea cortului întîlnirii unde locuia Dumnezeu și unde poporul îl putea întîlni, la altar. Vedem că slujba era nedespărțită de altar. Altarul trebuia stropit cu sînge de jur împrejur (Leviticul 3.2). Grăsimea și rinichii erau oferiți pe altar ca

jertfă legănată înaintea Domnului (Leviticul 7.29-30) și aceasta Dumnezeu o numește: pâinea Mea (Numeri 28.2; Leviticul 3.3-5, 11, 16).

Preotul care făcea acest serviciu al jertfirii primea spata dreaptă. Aaron și fiii săi aveau pieptul, iar cel care aducea jertfa putea să mănânce carnea jertfei sale cu toți din popor care erau curați.

În Levitic 7.18-21 găsim îndrumări interesante despre necurăție. Carnea care a fost în atingere cu ceva necurat trebuia să fie arsă. În locul unde noi aducem jertfa poate fi ceva murdar și prin care jertfa curată în ea însăși să fie pătată și astfel să nu mai poată fi mîncată. Era de asemenea absolut interzis ca persoana la care se găsea o necurăție să mănânce din jertfă. De asemenea interzicerea era valabilă și pentru cel care nu știa. Vezi de asemenea Numeri 19 și Leviticul 5.17.

Judecata era aceeași în ambele cazuri: acel suflet era scos afară din poporul lui Dumnezeu. Ce judecată zdrobitoare a lui Dumnezeu pentru unirea cu o învățătură greșită sau cu un rău moral!

Dar mai este ceva în legătură cu altarul. În Leviticul 7.15-18 citim: carnea jertfei de laudă să fie mîncată numai în ziua în care se aducea jertfa lui Dumnezeu pe altar. Legătura cu altarul n-avea voie să fie întreruptă, deoarece atunci se pierdea caracterul de jertfă.

Jertfa de bunăvoie sau jertfa pentru împlinirea unei juruințe putea fi mîncată și a doua zi, găsindu-se acolo o mai mare consacrare de inimă, astfel că unirea cu altarul dura mai mult timp.

În Leviticul 17 găsim interdicția de a oferi jertfa de laudă în altă parte decît la intrarea în cortul înfîlîirii, pentru a face stropirea cu sînge a altarului și pentru a arde grăsimea acolo. Cel care încălca rînduiala aceasta trebuia nimicit.

În Noul Testament avem un limbaj foarte clar. Domnul Isus spune că altarul sfințește darul. Deci nu numai că altarul este mai important decît darul, dar darul primește caracterul său abia după ce intră în legătură cu altarul.

Masa Domnului

Altarul pe care a fost adusă jertfa de mulțumire este numit în Maleahi 1.7 și în Ezechiel 41.22: „Masa Celui Veșnic.” Din aceste texte observăm că „masa” și „altarul” sînt unul și același lucru. Expresia „altar” este în legătură cu jertfa care se pune pe el, pe cînd „masa” este în legătură cu comuniunea. Jertfa de mulțumire arată comuniunea Domnului cu poporul Său.

În Evrei 13.10 se spune: „Noi avem un altar, de la care nu au drept să mănânce cei care fac slujbă în cort.”

În 1 Corinteni 10.18-20 sînt întrebuițate cuvintele „masă” și „altar” alternativ. Duhul Sfînt preia expresia pe care El însuși a dat-o în Vechiul Testament altarului de jertfe și îl leagă cu Cina Domnului și cu caracterul comuniunii acestei Cine.

Desigur că nu este vorba de o masă de lemn pe care stau pîinea și vinul. Este Masa Domnului care a murit și a înviat, unde invită pe ai Săi care au murit împreună cu El, pentru a mânca împreună cu El. Este o masă duhovnicească, în casa duhovnicească, unde invită pe ai Săi la El. Acolo este Cina Lui.

Mai poate fi neclar pentru cineva că la Masa Lui, El singur are toată autoritatea? El singur are dreptul să spună cine să ia parte, cine și cum să se facă această slujbă prin Duhul.

Chiar și aici Duhul Sfînt accentuează caracterul Cinei. Nu se poate sta la Masa Domnului și la masa demonilor. Dragostea este geloasă. Domnul a iubit atît de mult pe ai Săi, încît a mers la moarte pentru ei. Îi iubește atît de mult încît le ține un loc pregătit și îi invită să sărbătorească Cina cu El. Cum ar mai putea El atunci să sufere legătura creștinilor cu lumea și cu Satan? Poate oare o inimă care Îi iubește pe Domnul Isus să fie nepăsătoare față de drepturile Sale? Poate oare face vreun lucru, fără să întrebe: „Doamne, ce vrei să fac? Unde este locul unde mă inviți? Unde este Masa Ta, unde pot sărbători Cina Ta?”

„Cine nu este cu Mine este împotriva Mea; și cine nu strînge cu Mine risipește” (Matei 12.30). „Sau vrem să provocăm pe Domnul la gelozie? Sîntem noi mai tari decît El?” (1 Corinteni 10.22)

Vreau să vă întreb: luați parte la Masa Domnului, unde se sărbătorește Cina Sa?

*Cu salutări din inimă,
al vostru în dragostea Domnului, fratele H. L. H.*

Adorarea

Dragi prieteni,

Dacă v-am scris în scrisorile trecute despre „cină”, aş vrea să ne oprim şi asupra adorării, care este în strânsă legătură cu Cina, totuşi nu este acelaşi lucru. Sărbătorirea Cinei, aşa cum ne arată Scriptura, ne conduce la adorare.

Ce este adorarea?

Am putea spune că este cinstea deosebită pe care o aducem lui Dumnezeu, pentru ceea ce este El în Sine însuşi şi pentru ceea ce este El faţă de cei care îl adoră. Cuvîntul ebraic folosit în Vechiul Testament pentru adorare este „a se prosterna, a se pleca.” în Noul Testament cel mai des folosit este cuvîntul grecesc „proskuneo” care înseamnă: „act de respect (de omagiu)” atît faţă de Dumnezeu cît şi faţă de oameni.

Este foarte clar că datoria oricărei făpturi înțelepte este adorarea lui Dumnezeu. îngerii adoră (Neemia 9.6). Sfinţii Lui îi aduc adorare. Evanghelia veşnică invită omul să aducă omagiu lui Dumnezeu (Apocalipsa 14.7). în curînd toţi cei de pe pămînt se vor prosterna în faţa lui Dumnezeu (vezi şi Țefania 2.11; Zaharia 14.16; Psalmul 86.9 etc.).

Dumnezeu doreşte o adorare veritabilă a unei inimi care este născută din nou şi care este dominată de dragostea Domnului Isus. Dar această adorare exterioară nu este tot ceea ce Dumnezeu cere omului. El vrea adorarea din inimă, omagiul produs prin sentimentele de dragoste ale omului pentru Dumnezeu.

Pentru aceasta ne-a vorbit prin Cuvîntul Său, învăţîndu-ne despre caracterul, puterea şi poziţia adevărată a adorării. în Ioan 4, de exemplu, Domnul vorbeşte prin cuvinte simple despre acest lucru.

Locul potrivit pentru adorare

Femeia samariteancă a spus Domnului Isus: „Domnule, văd că eşti proroc. Părinţii noştri s-au închinat pe muntele acesta, şi voi ziceţi că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.”

Aşa cum mulţi oameni ai zilelor noastre obişnuiesc să vorbească, tot aşa vorbeşte şi această samariteancă: „Voi ziceţi ...” Ea este departe de a se întreba care este voia lui Dumnezeu sau dacă nu cumva El a ales locul acela sau altul.

Ierusalimul ca loc de închinare era foarte bine precizat. David a învăţat acest lucru cînd aducea jertfă în aria lui Ornan (1 Cronici 21.28). Solomon ştia care este voia lui Dumnezeu, cînd a început să zidească Templul (2 Cronici 3.1). După terminarea Templului, Dumnezeu i-a arătat că este după voia Lui, prin faptul că a sfinţit lucrarea (2 Cronici 7.16). Desigur, samariteanca era cu totul neştiutoare cu privire la aceste lucruri ale lui Dumnezeu.

Dar a cui era greșeala că se găsea în neștiință cu privire la locul adorării? Poate gândim că așa s-a născut. Dar aceasta nu este o scuză. Ea se lăuda cu legătura care o avea cu Dumnezeu lui Iacov, dar nu cercetase aceste adevăruri după gândurile Lui. Ea s-a bazat pe ceea ce au făcut părinții ei. Secole de-a rândul a stat templul pe muntele Garizim, ca centru al închinării samaritenilor, dar aceasta nu putea justifica neștiința lor. Samariteanca și-a urmat părinții, închinându-se ca și ei.

Fără îndoială că existau mulți samariteni care adorau pe Dumnezeu în sinceritate. Dar **locul** nu era acolo. Domnul respinge cu tărie argumentele samaritenilor: „Voi vă închinați la ce nu cunoașteți, noi ne închinăm la ce cunoaștem ...” (Evanghelia după Ioan 4.22).

Trei adevăruri ne sînt prezentate în această convorbire:

1. Este periculos și rău ca dintr-un adevăr despre care Dumnezeu ne-a arătat gândurile Lui, noi oamenii să facem un obiect de păreri.

2. A adora pe Dumnezeu așa cum au făcut părinții noștri nu ne dă siguranța că mergem pe drumul cel drept.

3. Dacă noi facem ceva cu un cuget bun, aceasta nu este pentru Dumnezeu un motiv ca să-l primească. Ceea ce a spus Dumnezeu despre un anumit lucru, acela este important și nimic altceva. Este obligația noastră ca popor al lui Dumnezeu să traducem gândurile Sale în viața noastră. „Cînd va păcătui cineva, făcînd împotriva uneia din poruncile Domnului, lucruri care nu trebuie făcute, chiar dacă n-a știut, se face vinovat și își va purta vina” (Leviticul 5.17).

Sub lege, locul de adorare era Ierusalimul, datorită autorității lui Dumnezeu. Dar Fiul lui Dumnezeu a venit pe pămînt și locul adorării s-a schimbat. „Și fără îndoială, mare este taina evlaviei! ... Cel care S-a arătat în trup, a fost îndreptățit în Duh, a fost văzut de îngeri, a fost vestit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă” (1 Timotei 3.16). „Nimeni n-a văzut pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sînul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1.18). „Toate lucrurile Mi-au fost date de Tatăl Meu; și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere” (Matei 11.27).

Nu are oare aceasta influență asupra adorării lui Dumnezeu de către oameni? Nu este oare adorarea bazată pe cunoașterea lui Dumnezeu?

Esențialul creștinismului

În Ioan 4.10, Domnul Isus relatează în scurte cuvinte semnul de recunoaștere al vremii noi: vremea Bisericii.

„Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: »Dă-mi să beau!« tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie."

„Darul lui Dumnezeu" Aici găsim revelarea deplină a lui Dumnezeu. Sub lege. Dumnezeu nu ne-a fost revelat ca dăruitor; El era acela care cerea. El a cerut ca oamenii să-I slujească și a dat binecuvântări pe temelia ascultării și a respectării poruncilor Lui. El a locuit într-un nor și într-o negură deasă (Deuteronom 4.11; 5.22-23; Psalmul 18.12).

Dar omul era păcătos. Și dacă se cercetau mai mult cerințele Legii, ieșeau la iveală și mai mult păcatele oamenilor. Dacă ar fi fost adevărat ce spun unii că Legea este chipul lui Dumnezeu, atunci omul ar fi fost pierdut pe veci, fără drept de apel. Dar nu este acesta adevărul. Legea, deși era de la Dumnezeu, nu este Dumnezeu, nici chipul Său. Ea doar arată cum ar trebui să se poarte un om în fața lui Dumnezeu.

Dumnezeu este lumină și dragoste. În Lege, Dumnezeu era Acela care trebuia să primească, pe când în Evanghelie El este Acela care dăruiește. Dar mai mult: El a dat ce a avut mai scump pentru noi, cu toate că meritam veșnica pierzare.

În Evrei ne este pusă în față poziția unui evreu și poziția unui creștin. Pentru evreu nu era deschisă calea către Locul Prea Sfint (Evrei 9.8). Jertfele care au fost aduse nu puteau să facă desăvârșiți pe păcătoși (Evrei 9.9; 10.4, 11).

Marele preot era înconjurat de slăbiciuni și trebuia să aducă jertfe și pentru păcatele sale (Evrei 5.3). Creștinul este făcut desăvârșit pentru totdeauna (Evrei 10.14) și are un cuget curățat (Evrei 9.14). Astfel avem intrare liberă în Locul

Prea Sfint, perdeaua fiind ruptă și calea deschisă spre Dumnezeu. Dumnezeu are un Mare Preot peste Casa Sa, care este desăvârșit în veci (vezi Evrei 10.19-22; 7.28).

Aceasta a fost posibil prin jertfa Fiului lui Dumnezeu, care a venit să sufere pentru păcătoși. Samariteanca nu L-a cunoscut; ea a văzut în El un evreu amabil, dar în nici un caz nu se gîndea că El era Domnul cerului și al pămîntului. Dacă ar fi înțeles cît de puțin cine este Domnul, ar fi primit apa vie, care este o imagine a Duhului Sfint.

Avem aici harul lui Dumnezeu ca izvorul din care pornesc toate binecuvîntările, apoi slava persoanei Fiului și prezența Sa în înjosire printre oamenii de pe pămînt și în final avem pe Fiul lui Dumnezeu însuși, care dă sufletelor apa vie: Duhul Sfint. Aceste adevăruri conțin fundamentul necesar al adorării creștine.

Tatăl caută adoratori

Israel era fiul lui Dumnezeu. înfiul născut (Exod 4.22), fiu al Domnului (Deuteronom 14.1); Dumnezeu este Tatăl lui Israel și Efraim este înfiul Său născut (Ieremia 31.9). Dar niciodată nu L-au adorat pe Dumnezeu ca Tată; „căci nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere" (Matei 11.27).

Aceasta este o parte integrantă a adorării: cunoașterea lui Dumnezeu în legătura Sa de Tată cu poporul Său. Dar aceasta este și o revelație personală: „acela căruia vrea Fiul să i-L descopere." Cine are această descoperire o are de la Fiul. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut" (Ioan 1.18). Domnul ne introduce în propria Sa relație cu Tatăl: „Tatăl Meu și Tatăl vostru."

„Preaiubiților, acum sîntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci cînd Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că îl vom vedea așa cum este" (1 Ioan 2.13 comparat cu Ioan 17.2-3).

Tatăl caută adoratori! Ce har! în Israel trebuia ca fiecare bărbat să se deplaseze de trei ori pe an la Ierusalim pentru a se închina (Deuteronom 16.16). în împărăția de o mie de ani toate națiunile pămîntului trebuie să vină anual la Ierusalim pentru a adora acolo. Cine nu o va face va fi pedepsit (Zaharia 14.16-19).

Dar Tatăl caută adevărați adoratori, care nu fac acest lucru ca pe o formă exterioară. Ce valoare are pentru inima noastră această căutare a Lui?

Adorarea în duh și în adevăr

„Dar vine ceasul, și acum a și venit, cînd închinătorii adevărați vor adora pe Tatăl în duh și în adevăr; căci și Tatăl caută astfel de adoratori. Dumnezeu este Duh; și cine Îl adoră pe El, trebuie să-L adore în duh și în adevăr" (Evanghelia după Ioan 4.23-24).

Găsim aici caracterul adorării creștine. Adorarea adevărată nu este o formalitate în executarea slujbei lui Dumnezeu, ci ea corespunde pe deplin cu ceea ce este Dumnezeu.

Nici un necredincios nu poate adora în modul acesta, căci numai prin nașterea din nou primim viața nouă, pe care Biblia o numește „duh."

„Ce este născut din carne este carne și ce este născut din duh este duh" (vezi Evanghelia după Ioan 3.6; Romani 8.16).

Adorarea este duhovnicească, potrivit cu ceea ce este Dumnezeu. Dar și credincioșii pot să nu fie duhovnicești. Apostolul Pavel nu putea să vorbească corintenilor ca unor oameni duhovnicești, căci erau

călăuziți de firea lor. Ei nu erau în firea păcătoasă; aceasta a fost înaintea pocăinței. Dar deși erau născuți din nou adică aveau viața duhovnicească umblau și gîndeau potrivit firii păcătoase.

Slujirea lui Dumnezeu de către Israel era pămîntească, într-un punct geografic bine definit, într-un Templu mareț. Această slujbă era bine definită pînă în cel mai mic amănunt și omul putea fi îmbrăcat în haine prețioase, cu muzică încîntătoare, putea să aducă ce este mai presus și mai bun pe pămînt. Nimic nu era duhovnicesc.

Toate erau ordonate de Dumnezeu, căci era o slujbă dumnezeiască a unui popor pămîntesc pentru un Dumnezeu care nu S-a revelat lor niciodată, ci a rămas pentru ei în întunericul norului.

La cruce Dumnezeu a terminat cu omul natural (firesc). Noi, care sîntem născuți din nou, care credem în Domnul Isus, am murit împreună cu El (Romani 6.8). Noi trebuie să umblăm în viața nouă, pe care Duhul Sfînt a realizat-o prin nașterea din nou. Duhul Sfînt care locuiește în noi este puterea divină care ne face capabili să o trăim.

Astfel adorarea noastră trebuie să fie duhovnicească. Aceasta este o necesitate vitală. În legătură cu adorarea, noi nu am primit nici formă, nici ceremonie, așa cum avea Israel totul definit pînă în cele mai mici amănunte.

Nu cunoaștem nici cuvintele rostite de Domnul în mulțumirea de la instituirea Cinei. Noi nu avem nici o descriere de la nici un apostol cum se frîgea pîinea. Nu avem nici o cîntare de pe vremea apostolilor. Nu avem nici o carte de cîntări din vremea aceea. Dar noi „ne închinăm prin Duhul lui Dumnezeu” (vezi Filipeni 3.3).

Dacă ne mai folosim de forme din Vechiul Testament și le transpunem în practică la adorarea creștină (așa cum prea des se vede în multe biserici), pierdem miezul adorării care se realizează prin Duhul lui Dumnezeu.

Dar adorarea nu trebuie făcută numai în Duh, ci și în adevăr. „Ce este adevărul?” a întrebat Pilat. El nu știa că Cel care purta cununa pe cap era însuși Adevărul. Adevărul este tot ce Dumnezeu ne-a revelat despre Persoana Sa și a Fiului Său. „Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel Adevărat. Și noi sîntem în Cel Adevărat, adică în Fiul Său Isus Hristos. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică” (1 Ioan 5.20).

Desigur că există o creștere în cunoașterea adevărului. Duhul lui Dumnezeu lucrează în noi ca să ne călăuzească în tot adevărul; diferențele între credincioși la adorare sînt mici.

Omul necredincios nu este în stare să cunoască pe Dumnezeu. Prin nașterea din nou am primit o viață care este duhovnicească, „firea dumnezeiască” (2 Petru 1.4) prin care putem cunoaște pe Dumnezeu. În viața cea nouă lucrează Duhul Sfânt care locuiește în noi, care este puterea dumnezeiască și care pune viața cea nouă în legătură cu Dumnezeu (Ioan 4.14).

Copilașilor în Hristos li se spune: „Dar voi ați primit ungerea din partea Celui Sfânt și știți orice lucru. V-am scris nu că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl cunoașteți” (1 Ioan 2.20-21).

În modul acesta avem dreptul să ne apropiem de Dumnezeu, Tatăl nostru. Prin puterea Duhului Sfânt gustăm și prezența lui Dumnezeu. Putem oare să vedem prin credință pe Dumnezeu așa cum este El, fără să exprimăm acest lucru în fața Lui? Fiecare copil al lui Dumnezeu care nu s-a oprit la binecuvântările primite, ci a ridicat ochii spre Dăruitorul său însuși, știe din experiență că ar fi imposibil. Slava Tatălui și a Fiului Său sînt prea mari ca inimile noastre să o poată cuprinde. Mai puțin sîntem în situația de a o putea exprima în cuvinte. Dar noi adorăm „în Duh”, deci adorarea nu este exprimată prin cuvinte.

Acum mai rămîne o întrebare deschisă:

Unde trebuie să adorăm pe Dumnezeu ?

Fără îndoială că fiecare credincios trebuie să adore personal pe Dumnezeu. Cum putem privi lucrarea Domnului Isus, dragostea și harul Tatălui, fără mulțumire și laudă? Dar noi avem toate aceste lucruri în comun cu toți copiii lui Dumnezeu. Nu ne călăuzește acest lucru la adorarea comună? Unde oare sîntem călăuziți mai mult la adorare decît acolo unde sîntem adunați să mărturisim moartea Domnului Isus și să primim din mîna Lui pîinea frîntă și vinul? Atunci îl vedem în lucrarea desăvîrșită și în dragostea Lui. Privirea la Mielul înjunghiat ne va face să-I cîntăm și să ne închinăm Lui în cer (Apocalipsa 5). Dar tot așa este și aici pe pămînt.

Noi ne adunăm să vestim moartea Lui. Dacă Cina se sărbătorește în chip duhovnicesc atunci nu putem decît să mulțumim și să adorăm. Abia atunci sărbătoarea Cinei devine o slujbă de adorare.

Poate oare o persoană singură să aducă adorarea cuvenită lui Dumnezeu? Adam, pînă la căderea în păcat, putea doar să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru bunătatea Sa. Dar acum Dumnezeu este pe deplin descoperit în Domnul Isus. Asemenea adorare care se ridică pe culmile înalte, cînd este adusă de o persoană, presupune ca acea persoană să atingă un înalt nivel duhovnicesc , care în mod practic îl pune pe aceeași treaptă cu Acela pe care îl adoră.

În 1 Corinteni 14 găsim adorarea pusă în legătură cu Adunarea. Aici vedem după ce principii și prin cine va fi adorat Dumnezeu. Aceasta este o valoroasă completare a cunoștinței noastre despre voia lui Dumnezeu.

Vedem că mulțumirile și cântările de laudă au fost de la început o parte a adorării. Ele nu sînt în legătură cu o singură persoană, ci cu rînduiala și lucrarea lui Dumnezeu în Adunare. Vezi îndeosebi versetele 12-17 de la 1 Corinteni 14.

Domnul prețuiește adorarea înțeleaptă a poporului Său. Poporul Său se adună în jurul Domnului în deplină cunoștință că El este unicul care are autoritate în mijlocul lor; El este Acela care folosește pe cine vrea și cum vrea. Domnul exercită această autoritate prin Duhul Sfînt care locuiește în Adunare. Nu este important dacă este un creștin, zece sau douăzeci care slujesc, ci important este ca Duhul Sfînt să aibă toată libertatea de a folosi pe cine vrea. Cunoașteți personal ceva din experiența acestei adorări? Aceasta nu este o problemă a minții. Așa cum am văzut este răspunsul inimii care se ocupă cu Tatăl care a dat pe Fiul Său să moară pe cruce, al inimii care se îndreaptă spre Mîntuitorul, Fiul lui Dumnezeu.

*Cu multe salutări,
al vostru prieten H. L. H.*

Slujirea

Dragi prieteni,

Viața unui creștin trebuie să fie un echilibru între a lua și a da. Trebuie să fie ca un lac de acumulare în care dintr-o parte vine apa și în cealaltă curge afară. Un creștin care tot timpul primește dar nu dăruiește devine un mistic visător. Invers se întâmplă cu un creștin care nu-și găsește timp pentru a primi, ci tot dă altora; curînd va da faliment duhovnicesc.

În scrisorile trecute am atins deja această temă, ca fiecare slujbă să-și aibă izvorul la picioarele Domnului, unde să-L ascultăm și să avem comuniune cu El. Vedem această adorare la Maria. Ea a uns la clipa potrivită picioarele Domnului cu mir de nard curat. Și despre Marta citim că sluja, după ce primise ajutorul Domnului în necaz.

În aceste două exemple vedem cele două părți ale slujbei creștine. În Maria vedem aspectul îndreptat spre Domnul și în Marta vedem aspectul îndreptat spre oameni.

În 1 Petru 2 citim că sîntem „o preoție sfîntă” ca să „aducem jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos.” După aceea găsim că sîntem o „preoție împărătească”, ca să vestim puterea minunată a Celui ce ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.

Acum vrem să ne ocupăm cu ultimul aspect al slujirii. Prima parte am tratat-o la Cină și la adorare.

Este un principiu al Sfintei Scripturi, ca fiecare lucrare să se efectueze sub directa îndrumare a Domnului și să fie făcută sub răspunderea Lui. Un slujitor al Domnului împărtășește oamenilor vestea lui Dumnezeu. În Efeseni 4.7-12 (în legătură cu Psalmul 68.18) găsim că Domnul cel înviat a primit aceste daruri și le împarte credincioșilor Săi.

Domnul cheamă pe cine vrea

„Isus s-a suit pe munte; a chemat pe cine a vrut și ei au venit la El; a rînduit dintre ei doisprezece ca să-i aibă cu Sine și să-I trimită să propovăduiască” (Marcu 3.13-14).

Acest text ne arată alegerea celor doisprezece ucenici. Misiunea lor era să vestească evreilor, și nu poate fi comparată cu misiunea slujitorilor

Domnului de astăzi. După ce Domnul a fost lepădat de Israel și după ce a săvîrșit lucrarea de la cruce, Domnul le-a dat o nouă însărcinare în Marcu 16.15: „Duceți-vă în toată lumea ...”. Dar principiile chemării au fost aceleași.

În Marcu 3.13-14 găsim trei lucruri importante:

- Domnul cheamă pe cine **vrea**,

- îi cheamă ca să-i aibă cu Sine și
- îi trimite să propovăduiască.

Primul principiu a fost amintit mai înainte. Domnul cheamă pe lucrătorii Lui, așa cum voiește El. Către Ieremia a spus: „Mai înainte ca să te fi întocmit în pîntecele mamei tale, te cunoșteam; și mai înainte ca să fi ieșit tu din pîntecele ei, Eu te pusesem deoparte și te făcusem proroc al neamurilor" (Ieremia 1.5).

Despre Ioan Botezătorul a fost prorocit după același principiu de către îngerul lui Dumnezeu (Luca 1.13-17). Și Pavel scria despre el însuși: „Dar cînd Dumnezeu care m-a pus deoparte din pîntecele mamei mele și m-a chemat prin harul Său a găsit cu cale să descopere pe Fiul Său în mine, ca să-L vestesc printre neamuri ..." (Galateni 1.15-16).

Nici un om, nici un slujitor al lui Dumnezeu și nici o biserică nu are dreptul de a rîndui lucrători. Acest drept îl are numai Domnul. Așa cum am citit în Ieremia, citim și în Galateni 4, această pregătire pentru chemare are loc înaintea nașterii omului și continuă pînă cînd, după ce omul se întoarce la Dumnezeu, Domnul îl cheamă pentru a-I sluji.

A fi cu Domnul

Dar pentru ce cheamă Domnul? El ne cheamă pentru ca să fim cu EL. Pentru a putea face o lucrare pentru Domnul este necesar a fi cu Domnul și a învăța de la El. între Marcu 3.13 și Marcu 6.7 (unde Domnul trimite pe ucenicii Săi) este o vreme lungă. După ce i-a chemat, Domnul i-a luat deoparte la El. Nici o lucrare nu poate fi binecuvîntată dacă slujitorul nu a stat mai întîi cu Domnul și după efectuarea soliei nu se întoarce iarăși la Domnul. Trebuie să facem ca apostolii: „s-au adunat la Isus și I-au spus tot ce făcuseră și tot ce învățaseră pe oameni" (Marcu 6.30).

Ce binecuvîntate și pline de învățătură trebuiau să fie pentru ucenici clipele cînd au fost luați deoparte ca să discute în liniște tot ce au învățat și au făcut!

Dacă am căuta și noi mai mult pe Isus, atunci slujba noastră ar fi mai binecuvîntată.

Astăzi nu mai putem fi trupește cu Domnul, ca ucenicii odinioară; dar putem să fim în duh una cu El. în Ioan 14.21 stă scris: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui"; și urmează versetul 23: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvîntul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și ne vom face locuința împreună cu el."

Iubirea Domnului de către noi este dovedită prin ascultarea poruncilor Lui! (1 Ioan 5.3) Ce contradicție se vede la cei care în sinea lor lucrează contrar poruncilor Domnului, iar pe de altă parte mărturisesc că iubesc pe Domnul.

Versetul 23 merge mai departe: dacă cineva iubește pe Domnul, vom vedea la el nu numai mulțumirea pentru a face ce a poruncit Domnul, ci și satisfacția de a face voia Sa.

În felul acesta putem fi cu Domnul Isus și lucrul acesta este necesar pentru a fi demni să slujim cum vrea El în Cuvîntul Său.

A fi trimis de Domnul

În Marcu 6.7 Domnul trimite pe ucenicii Săi. El i-a învățat și în felul acesta ei au fost pregătiți pentru slujba pe care urmau s-o facă. Oamenii vedeau în apostoli niște „necărturari și nepricepuți” (Faptele Apostolilor 4.13). Și după etalonul oamenilor așa a și fost. Ei nu au studiat teologia zilelor lor. Ei nu știau să interpreteze Biblia ca rabinii. Domnul i-a chemat direct din ocupația lor obișnuită. Dar ei au fost cu Domnul. Această au văzut chiar și dușmanii lor (vezi Faptele Apostolilor 4.13). De aceea Domnul putea să-i folosească în lucrarea cea mai importantă care poate exista. Printr-o predică a lui Petru s-au pocăit într-o singură zi aproape trei mii de oameni. Învățătura și părtășia lor era întemeiată pe temelia noii lucrări, pe care a început-o Dumnezeu în zilele acelea: zidirea Adunării Dumnezeului Celui veșnic (Faptele Apostolilor 2.42).

Din prima zi Domnul a avut ceva de lucru pentru ei. La început ei făceau numai lucrări ajutoare, lucrări simple. Ei au avut de înfruntat necazuri și dușmănie din cauza Evangheliei (Marcu 3). Ei au vîslit atunci cînd Domnul a vrut să treacă marea (Marcu 4.35).

Chiar din prima zi după întoarcerea noastră la Dumnezeu, Domnul are nevoie de noi, dacă stăm în apropierea Sa. Întotdeauna există ceva de lucru, dacă vrem să lucrăm pentru Domnul. Noi putem invita la orele de evanghelizare sau la cursuri biblice pe alții sau putem da ajutor la pregătirea lor.

Dacă vrem să facem ceva, atunci Domnul ne va da totdeauna de lucru. Dar tot ce facem trebuie făcut cu tragere de inimă. Nu putem aștepta la început să primim lucrări mari de la Domnul. În Matei 25 citim că Domnul dă fiecărui rob după puterea sa. Este foarte interesant că nici robul cu cinci talanți, nici robul cu doi talanți, ci robul cu un talant a fost acela care nu a lucrat. Deoarece robul nu a lucrat, i s-a luat și acest talant și s-a dat celui ce a lucrat. Cu cît sîntem mai înflăcărați în aceste lucrări cu care Domnul ne însărcinează, cu atît mai mult poate să ne încredințeze lucrări mai mari; bineînțeles, dacă am făcut aceste lucrări în deplină ascultare și în dependență de El.

Cu ani în urmă trăia în America, într-un sat de la munte, o slujitoare simplă care nu fusese decît trei luni la școală. Cîștiga patru dolari, din care pe unul îl dădea pentru localul adunării, pe altul pentru misionari și restul îl dădea tatălui ei, care avea de îngrijit o familie numeroasă. Ea era dăruitorul cel mai mare din locul

acela. Seara târziu mai făcea alte lucruri pentru a-și câștiga îmbrăcămintea. Un predicator a vizitat-o. Din cauza lipsei de spațiu în împrejurimi, i-a dat camera ei. Pe masă era Biblia, în care pe aproape fiecare pagină erau făcute însemnări. S-a oprit cel mai mult la însemnările făcute în Marcu 16.15, unde era scris: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” Cu litere mari era scris: „O, de-aș putea să fac și eu așa!”

Ziua următoare a vorbit cu ea despre acest lucru. Atunci ea a început să plîngă și nu a scos nici o vorbă. Mai târziu a auzit istoria vieții ei. Ea s-a întors la Dumnezeu la 14 ani. Odată, venind acasă, a găsit un bilet pe care era scris: „China cheamă să i se vestească Evanghelia.” De unde a venit acest bilet, nimeni nu știa. Dar din clipa aceea gândurile ei erau umplute de această chemare pentru China. Zece ani la rînd s-a rugat zi de zi Domnului ca să o trimită în China. Dar mai târziu a ajuns la concluzia că Domnul nu vrea să fie misionară în China, ci în bucătăria ei. Din acea clipă s-a rugat Domnului să o facă misionară în bucătăria ei. Și Domnul i-a ascultat rugăciunea. Zece ani s-a rugat pentru lucruri mari, dar nici pe cele mici nu le-a neglijat. Ca dovadă erau jertfele bănești. Abia acum Domnul o putea folosi pentru o lucrare binecuvîntată în China; căci slujitorul Domnului a trebuit să meargă în acel sat ca să o ajute. Și în sfîrșit a plecat în China.

„Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari” (Luca 16.10).

Dependența de Domnul

Am văzut că un slujitor al Domnului este chemat de însuși Domnul Isus și este trimis de El. Dar aceasta nu este totul. Slujba trebuie să fie în dependență de Domnul. „Sînt felurite slujbe, dar este același Domn” (1 Corinteni 12.5).

Robii din Matei 25 trebuiau să dea socoteală și să se justifice în fața Domnului. Ucenicii din Marcu 6.30 „i-au spus tot ce făcuseră și tot ce învățaseră pe oameni.” În această legătură să consultăm 1 Corinteni 3.10 pînă la 4.5.

Ca să corespundem acestei înalte răspunderi, am primit Duhul Sfînt. El vrea să ne călăuzească în toate lucrurile, ca niciodată să nu facem voia noastră (Galateni 5.17). „Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește” (1 Corinteni 12.11).

Sîntem conduși în lucrare de Duhul Sfînt, în dependență și cu responsabilitate față de Domnul. Aceasta este de o importanță deosebită. Prima dată El ne dă îndrăzneală. Dacă un credincios privește la el însuși, nu va avea niciodată îndrăzneală să facă ceva. El va vedea în lucrarea sa multe slăbiciuni și nu va mai avea curaj să lucreze ceva. Chiar dacă a primit un dar de la Domnul și este chemat de El, este convins că nu poate

da de la el însuși nici o binecuvântare. Niciodată un păcătos nu a venit la pocăință prin cuvintele unui om; cu atât mai puțin un credincios este binecuvântat prin vorbe omenești.

Cum poate ști cineva ce nevoi și ce necazuri au oamenii către care vorbește? Dacă ne lăsăm conduși de Duhul Sfânt, atunci urmarea va fi binecuvântarea. El știe nevoile și care sînt căile de ajutorare. El dăruiește cuvinte duhovnicești (1 Corinteni 2.13).

Aceasta este în același timp o mare răspundere. Noi trebuie să ascultăm foarte atenți de îndemnul Duhului Sfânt, care dorește să Se folosească de cine vrea, căci El are toată libertatea să cheme pe fiecare în parte la lucrare.

Este în contradicție cu Sfînta Scriptură și este o disprețuire a adevărului biblic și a prezenței Duhului Sfânt, dacă credem că un om poate propune cine să slujească în biserică (adunare). Duhul Sfânt are dreptul să folosească pe cine vrea. Duhul are drept să folosească și daruri mici, chiar dacă daruri mari sînt prezente. Cu privire la rugăciune și aducere de mulțumiri sau la propunerea de cîntări, nu există dar.

Ceea ce spun unii despre „darul rugăciunii” este o expresie a firii păcătoase. Pentru rugăciune și mulțumire, Duhul Sfânt poate folosi pe oricine este într-o stare duhovnicească de așa natură încît poate fi folosit de Domnul Isus.

Ce misiune plină de răspundere are fiecare din noi atît tineri cît și vîrstnici încît Duhul Sfânt să poată să ne folosească atunci cînd vrea!

*Cu multe salutări, al vostru frate
în lucrarea Domnului, H. L. H.*

Poziția noastră pe pământ

Dragi prieteni,

Intr-una din scrisorile trecute v-am scris despre poziția credincioșilor în fața lui Dumnezeu. Acum vreau să vă îndrept atenția asupra poziției noastre aici pe pământ.

Vom observa că și poziția aceasta este în strînsă legătură cu Domnul. Așa cum am fost făcuți una cu Hristos în fața lui Dumnezeu, tot așa sîntem făcuți una cu Hristos și în fața lumii. Cu alte cuvinte, noi sîntem puși aici pe pământ în poziția Domnului Isus și așa stăm în El în fața lui Dumnezeu. Este de mare folos să reținem acest adevăr.

Cînd este vorba de locul nostru aici pe pământ, avem două laturi care amîndouă sînt de o importanță deosebită. Prima parte este în legătură cu lumea, iar a doua parte în legătură cu tabăra.

Tabăra este creștinismul organizat care a luat locul iudaismului (Romani 11 cu Matei 13).

Poziția noastră față de lume

Domnul Isus a spus iudeilor: „Voi sînteți din cele de jos, Eu sînt de sus. Voi sînteți din lumea aceasta. Eu nu sînt din lumea aceasta” (Evanghelia după Ioan 8.23). Mai tîrziu, cînd a încredințat pe ai Săi în mîinile Tatălui, Domnul a spus: „Ei nu sînt din lume, după cum nici Eu nu sînt din lume” (Evanghelia după Ioan 17.16).

Vedem că Domnul pune în versetele 14-19 pe ucenicii Lui chiar în poziția Sa față de lume. De aceea ucenicii au avut locul pe care l-a avut și El în această lume. Important este să observăm că ucenicii Săi nu aparțin lumii.

Domnul Isus arată că ei vor fi urîți și prigonți ca și El. Vezi în acest sens Ioan 15.18-20. Apostolul Ioan arată contrastul dintre credincios și lume: „Știm că sîntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău” (1 Ioan 5.19). Există mai multe versete biblice care arată acest adevăr.

Fiecare credincios este văzut de Dumnezeu ca mort și înviat împreună cu Hristos (Romani 6; Coloseni 3.1-3). Deci prin moartea și învierea lui Hristos, credinciosul este făcut desăvîrșit în ochii lui Dumnezeu, pus deoparte de această lume, așa cum a fost și Israel după ce a ieșit din Egipt și a trecut prin Marea Roșie. Credinciosul nu mai este „din această lume”, deși este trimis în ea (Evanghelia după Ioan 17.18) ca să trăiască în mijlocul ei pentru Domnul Isus.

De aceea Pavel cînd lucra în lume pentru Hristos a putut spune: „În ce mă privește, departe de mine gîndul să mă laud cu altceva decît cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume” (Galateni 6.14). În crucea lui Hristos, Pavel vedea lumea deja judecată și în

momentul cînd privea la cruce, el se vedea mort răstignit pentru lume așa că între lume și el exista o despărțire desăvîrșită, așa cum numai moartea o poate face.

Dacă facem un sumar al celor citite, putem vedea că deși este în lume, creștinul nu este din lume. El aparține unei noi orînduiri, căci „dacă este cineva în Hristos este o creație nouă” (2 Corinteni 5.17). Așa cum am văzut deja, el este scos prin moartea și învierea lui Hristos din lume. De aici încolo trebuie să se mențină despărțit de lume. Nu este potrivit să umble după chipul acestui veac (Galateni 1.4; Romani 12.2).

În duh, în conduită și în fapte trebuie să arate că nu este din această lume. Mai mult încă: el trebuie să se socotească răstignit față de această lume și în felul acesta nu va mai avea nici o atracție față de ea. Apoi un creștin este în această lume în locul lui Hristos, ca trimis al Lui.

Deci trebuie să mărturisească și să umble așa cum a umblat Hristos (Filipeni 2.15; 1 Ioan 2.6). Creștinului trebuie să-i fie clar că va fi tratat ca și Hristos. Nu înseamnă că vom fi răstigniți ca El, dar dacă sîntem credincioși vom avea de înfruntat aceeași rezistență ca și El. Da, așa cum este credincioșia noastră în umblarea după El, tot așa vor fi și prigonirile noastre. Motivul pentru care creștinii nu au de înfruntat atîta ură ca Domnul se găsește în faptul că nu sînt despărțiți de această lume.

Înainte de a trece la alt punct, aș vrea să accentuez adevărul că este necesară ruperea oricărei legături morale cu lumea. Dacă nu este veghere, duhul acestui veac se furișează și în Biserica lui Dumnezeu, în toate manifestările ei.

Ce chemare este pentru toți sfinții, ca să se umilească în fața lui Dumnezeu, să ceară harul de a trăi mai mult pentru El și astfel să fie văzuți că aparțin de Acela pe care lumea L-a lepădat, L-a izgonit și L-a răstignit!

Cît de puțini sînt acei care au duhul lui Pavel, care dorea părăsirea suferințelor Domnului și cerea ca și în moartea lui să fie făcut asemenea cu Hristos, căci el privea înainte la un Hristos slăvit, care era obiectul inimii lui și ținta nădejii lui!

De ne-ar da Domnul și nouă tuturor care ne-am pus nădejdea în El, mai multă abnegație, dependență față de El, ca să fim în totul separați de lume!

Poziția noastră față de tabără

În epistola către Evrei citim: „Trupurile animalelor al căror sînge este adus de marele preot în Locul Prea Sfînt, pentru păcat, sînt arse afară din tabără. De aceea și Isus, ca să sfințească poporul cu însuși sîngele Său, a suferit dincolo de poartă. Să ieșim deci afară din tabără, la El, purtînd batjocorirea Lui” (Evrei 13.11-13).

Două adevăruri sînt bine conturate în acest paragraf:

1. Sîngele jertfei pentru păcat era adus în Locul Prea Sfînt.

2. Trupurile animalelor de jertfă erau arse în afara taberei.

Apostolul arată că aceste două adevăruri corespund cu moartea lui Hristos. Aici putem vedea și cele două poziții ale unui credincios: locul lui înaintea lui Dumnezeu este în Locul Prea Sfânt unde a fost adus sângele, iar locul lui aici pe pământ este în afara taberei, unde a suferit Hristos. Sîntem făcuți una cu Hristos în fața lui Dumnezeu și îmbrăcați cu toată valoarea Lui. Dar sîntem făcuți una cu El și în lepădarea Sa.

Locul credinciosului este: „afară din tabără."

Scritorul acestei epistole spune: „De aceea să ieșim dar afară din tabără la El, suferind batjocorirea Lui."

Poate întrebați: „Ce este tabăra?" Din textul citat vedem clar că „tabăra" era iudaismul. Dar ce corespunde astăzi iudaismului? Iudaismul era de la Dumnezeu și ocupa pe pământ locul unui martor al Său. Iudaismul nu a rezistat și după lepădarea lui Hristos a fost pus deoparte. Creștinismul i-a luat locul (Romani 11). Tabăra este acum creștinismul organizat.

Acum poate veți întreba: „De ce sîntem îndemnați să ieșim afară din tabără?" Pentru a fi o mărturie pentru Dumnezeu în starea de decădere morală a creștinismului. „Cine are urechi să asculte ce zice Adunărilor Duhul" (Apocalipsa 2.11, etc.).

Este siguranța și totodată răspunderea noastră ca toate lucrurile să le cercetăm prin Cuvîntul lui Dumnezeu. Dacă cercetăm toate denumirile creștinilor, vedem că există neascultare și multe lipsuri. De aceea unui credincios nu-i rămîne altceva de făcut decît să acționeze după voia lui Dumnezeu, să ocupe locul în afara taberei, despărțit de toate învățăturile false ale acestor vremuri și să fie strîns unit cu toți acei care vor să fie ascultători de Cuvînt și care se adună pentru Numele Domnului Isus (Matei 18.20).

În Exod 33 vedem că atunci cînd Moise s-a coborît de pe munte (Exod 32) și poporul căzuse în păcat, închinîndu-se la idoli, el „a luat cortul lui și l-a întins afară din tabără, departe de tabără, și l-a numit cortul întîlnirii. Și toți cei ce căutau pe Domnul se duceau la cortul întîlnirii, care era afară din tabără" (Exod 33.7).

Moise a acționat în felul acesta în prezența poporului decăzut, deoarece cunoștea gîndurile lui Dumnezeu.

În felul lui de a se purta avem și o imagine a vremurilor noastre. Dați-mi voie să vă recomand să gîndiți cu toată seriozitatea la acest adevăr.

Cred că v-am scris suficient ca să înțelegeți poziția unui creștin pe acest pământ. Am văzut despărțirea de lume pe de o parte și despărțirea de „tabără" pe de altă parte.

Dacă ocupăm această poziție, ea va aduce după sine ura din partea lumii și disprețul din partea taberei. Dar dacă așa stau lucrurile, înseamnă că ne asemănăm tot mai mult cu Domnul nostru. În epistola către Evrei aceasta se numește „a purta batjocorirea Lui."

Să nu ne ferim de una și să nu ne rușinăm de cealaltă; să ni se dea să ne bucurăm că putem suferi pentru Numele Lui (citește Faptele Apostolilor 5.41).

*Cu salutări din inimă, al vostru frate
în lucrarea Domnului, E. Dennett.*

C u p r i n s

Cuvînt introductiv

Prefață

Trebuie omul să se pocăiască

De ce trebuie omul să se pocăiască

Cum primesc pacea cu Dumnezeu

Eliberarea de sub puterea păcatului

A predestinat Dumnezeu pe oamenii să fie pierduți

Alegerea

Hristos, marele nostru preot

Nașterea din nou

Părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos

Hristos, Mijlocitorul nostru

Sfințirea

însemnătatea citirii Bibliei

Rugăciunea

Sînteți botezați?

Cina Domnului

Masa Domnului

Adorarea

Slujirea

Poziția noastră pe pămînt